
Vše pouhá milost

Charles Haddon Spurgeon

Své milé choti, věrné spolupracovníci v práci církevní, připisují překlad tento.

Ferdinand Kavka.

V PRAZE, dne 1. května 1918.

Obsah

Charles Haddon Spurgeon	3
Tobě, čtenáři!	7
Bůh ospravedlňuje bezbožníka.....	10
Bůh jest, kterýž ospravedlňuje	18
Spravedlivý a Ospravedlňující.....	24
O vysvobození od hřešení.....	30
Milostí skrze víru.....	36
Víra - co to jest ?	39
Jak lze víru znázorniti?	43
Proč spasení jsme skrze víru ?	48
Žel, já sám nemohu učiniti ničeho!	52
Vzrůst víry.	62
Znovuzrození a Duch svatý	65
"Vykupitel můj živ jest."	68
Pokání musí jíti s odpuštěním.....	70
Kterak se pokání dává.....	74
Strach před konečným pádem	78
Utvrzení	82
Proč svatí setrvávají?	86
Slovo závěrečné	90

CHARLES HADDON SPURGEON

slavný kazatel londýnský, narodil se dne 19. června 1834 v městečku Kelvedonu v Anglii.

Byl nejstarším ze 17 dětí.

Jeho otec i děd byli kazateli Slova Božího.

Když Spurgeon slavil své 50leté narozeniny, pravil jeho staříčkový otec: "Měl jsem věřící rodiče, kteří se za své děti horlivě modlili. Můj syn měl také takové rodiče. Jeho obrácení jest odpovědí k našim pokorným modlitbám."

V takovém ovzduší Spurgeon rostl a ssál lásku k Slovu Božímu. Modlitba za dítky mysl Spurgeonovu vždy mocně poutala, ještě ve věku 55 let vyžádal si adresy synů a dcer četných kazatelů a zaslal jim dopisy, v nichž praví:

„Drahý příteli, dostalo se Ti velké výhody, že máš rodiče, kteří se za Tebe modlí. Tvé jméno jest známo v předsíni nebe. Modlíš se však i Ty? Ne-li, proč ne? Je to v pořádku, zanedbáváš-li svoji duši, kterou jiní vysoce cení?

Veškeré vzdechy a zápasy Tvého otce Ti neprospějí, nebudeš-li i Ty Pána hledati."

S touto myslí, dětinnou i věřící, vrhl se Spurgeon do práce s celou svojí duší již ve věku 16 let.

Když mu bylo 19 let, byl požádán, aby kázal Svazu nedělních škol v Cambridge.

Při této příležitosti povšiml si ho kazatel baptistů Gould a doporučil ho sboru v Londýně.

Sbor tento měl velikou, ale poloprázdnou modlitebnu. Když tu Spurgeon poprvé kázal, (v prosinci 1853), bylo ze 1200 sedadel obsazeno sotva 200. Ale již za 3 měsíce poskytovala modlitebna obraz jiný. Ze všech stran hrnuli se posluchači do opuštěné kdysi kaple a za rok bylo nutno kostel přístavbou rozšířit. Ale ani to nestačilo. Spurgeonovým kázáním vanula naprostá oddanost do vůle Boží, vroucnost u víře a hluboká láska ke Kristu Ježíši, a tyto hodnoty, ryze pozitivní, prosté všeho pochybování, mocně přitahovaly.

Při jeho kázání v křišťálovém paláci londýnském (r.1857) bylo napočteno kolem 23000 posluchačů a sbírka chrámová vynesla přes 13000 korun.

Kázání Spurgeonova byla žádána i vyhledávána tak, že bylo nutno vydávati je tiskem. Byla proto stenografována, Spurgeonem prohlédnuta a od r. 1855 pravidelně každého téhodne tištěna. Náklad jednoho kázání činil průměrně 30000 výtisků, ale často nestačil. Poptávky docházely z celé Anglie i Ameriky. Překlady byly zasílány do Asie i Austrálie.

Mimo kázání vydával Spurgeon spisy samostatně, nejrozmanitějšího obsahu (vyučující, historické, modlitebné, pro lid, pro studenty atp.) Na výkladu žalmů Davidových pracoval 20 let a vyplnil výkladem tím 7 svazků.

Z děl pro lidi nejrozšířenější jsou "Hovory Václava oráče", (přeložené do češtiny před léty farářem L. B. Kašparem v kalendáři "Orloj"). Hovorů těch prodalo se v Anglii 500 000 výtisků.

Kázání i spisy Spurgeonovy byly překládány do francouštiny, holandštiny, italštiny, švédštiny, němčiny ano i jazyků kmenů indických a jsou rozšířeny po celém světě.

V šíření spisů a kázání byla mu věrnou pomocnicí jeho manželka. Jsouc churava, nemohla téměř 20 let účastnit se veřejné práce svého manžela, ano nemohla poslouchati ani jeho kázání.

Začala však shromažďovati peněžitý fond na šíření spisů Spurgeonových a řídila jejich expedici. Zasílala je chudým studentům a četným žadatelům, kteří neměli dosti prostředků, spisy ty si koupiti. Během prvých patnácti let, rozeslala tímto způsobem kolem 122 129 kázání a spisů. Tu jest krásný příklad, jak žena může být pomocnicí mužovou, a to nejen v ohledu hospodářském, ale i v ohledu duchovním. Muž, opírající se o takovou ženu, vykoná mnohem více, než by mohl vykonat bez ní. Manželé stávají se tak požehnáním jeden pro druhého.

Jak napřed uvedeno, nestačily místnosti Spurgeonova sboru návalu posluchačů, tak že se musel sbor stěhovati z místa na místo a hledati stále nájmem místností větších. S tím bylo ovšem spojeno mnoho nepříjemností. I rozhodl se starší sboru, že vystaví novou, rozsáhlou budovu chrámovou, která by čítala nejméně 5000 sedadel.

Spurgeon postavil se osobně, s celým svým zápalem v čelo sbírek a zahájil tím rozsáhlou činnost stavební, která sama o sobě je podivuhodná.

Především vystavěl během 3 let proslulý londýnský "Tabernakl", krásný chrám o 5500 sedadlech, nákladem 616 640 K (roku 1861).

Brzy hlásili se četní žáci, kteří se chtěli věnovati úřadu kazatelskému dle návodu Spurgeonova.

Nebylo pro ně však ani učitelů, ani místa.

I rozhodl se Spurgeon vzdělávati je sám soukromě a když síly jeho nestačily, utvořil odbor, který si vzal tuto práci na starost. Aby jim opatřil vhodnou budovu, Spurgeon zahájil sbírky na stavbu kazatelského semináře a postavil jej nákladem 300 000 K.

Do jeho smrti prošlo tímto seminářem přes 700 posluchačů, kteří působili jako kazatelé v Anglii i Americe a jako misionáři ve Španělsku, Francii, Africe, Indii a Číně.

Se sborem Spurgeonovým byla spojena ohromná práce vnitromisijní, která vyžadovala také účelných místností a budov.

Nedělní školy a misijní podniky, jež Spurgeon řídil, čítaly 8049 žáků, 587 učitelů a učitelek.

Řada městských misionářů, mužů i paní, pomáhala šířiti myšlenky o království Božím.

90 kolportérů šířilo knihy, časopisy a letáky biblické. Pro všechnu tuto práci opatřil Spurgeon vhodné budovy a místnosti.

Vystavěl dále 11 budov, pro ošetření lidí starých a chorých.

Obliba Spurgeona způsobila, že dostával dary k určitým účelům. Tak jistá vdova po evangelickém faráři odevzdala mu roku 1866 cenných papírů za 400000 K s přáním, aby z peněz těch zřídil sirotčinec pro chlapce. Spurgeon provedl účelně tuto myšlenku, zřídil sirotčinec jako řadu rodinných domků (r.1869) a doplniv ji vystavěním sirotčince pro dívky (r.1880), pro nějž sebral prostředky sám.

Veškerá tato činnost: kazatelská, spisovatelská, učitelská, organizační a stavební, Spurgeona zvolna vyčerpávala.

K tomu dostavily se bolesti úporné a nevítané - revmatismus a dna.

Spurgeon přemáhal tyto choroby statečně, ale tělo již nestačilo duchu.

V červnu roku 1891 vážně ochuravěl, a léčil se doma do 26. října téhož roku. K radě lékařů uchýlil se na zimu do jižní Francie, do městečka Mentonu, kde, proti nadání, dne 31. ledna 1892 tiše zesnul ve věku teprve 58 let.

Práce Spurgeonova v království Božím nedá se obsáhnouti stručnou črtou. Ale tisíce, kteří čerpali z jeho ducha, kteří byli obrácení od života marného k životu v Kristu, ano přímo zachránění od věčného zahynutí - jsou nejkrásnějším pomníkem jeho duchovní práce.

Nechť i překlad knihy "All of grace", stane se požehnáním všem, kdož ji budou číst.

Ku konci nemohu opomenout, vzdáti srdečné díky faráři L.B. Markovi, který se vzácnou ochotou dílko před tiskem pročetl, s originálem svědomitě srovnal a k jasnému překladu obtížnějších míst radou svou velice mi přispěl.

v Praze dne 1. května 1918

Překladatel

TOBĚ, ČTENÁŘI!

Předmětem této knihy jest spása čtenáře. Ten, který tu mluví a píše, byl by velice zklamán, kdyby kniha tato neměla přivésti mnohé k Pánu Ježíši. Jest vysílána v dětinné důvěře na moc Boha - Ducha svatého, by ji použil, bude-li se mu líbiti, ku obrácení milionů. Nepochybuji, že mnozí sklíčení mužové a ženy budou ji čísti a že je Bůh navštíví svou milostí. Abych dosáhl tohoto cíle, volil jsem řeč nejprostší a mnohý výraz dobře známý. Pohledí-li však i bohatí a vznešení na tuto knížku, Duch svatý může se jich dotknouti, neboť co jest pochopitelné neučným, není méně žádoucím vzdělcům. Ó, kéž by ji četli i někteří, již se chtějí státi velikými rybáři duší!

Kdo ví, jak mnozí naleznou cestu pokoje skrze to, co zde čtou? Důležitější pro tebe, milý čtenáři, jest: chceš ty býti jedním z nich?

Jistý člověk vzdělal u cesty studánku, a pověsil blíž ní koflík na řetízku. Po nějakém čase bylo mu řečeno, že vynikající kritik umělecký našel mnoho chyb na tomto zařízení.

"Pili však ze studánky žízňiví?" tázal se její zakladatel. I pověděli mu, že tisíce ubohých lidí, mužů, žen i dětí hasilo u ní svou žízeň. Tu usmívá se, řekl, že ho poznámky kritiky nebolí, ale doufá, že jednoho parného dne i onen kritik nabere koflík, aby se občerstvil, a že bude chváliti jméno Páně.

Zde je moje studánka a zde můj pohár, chceš-li, vyhledávej chyby, ale napij se vody života! Chtěl bych docílit raději požehnání pro duši posledního metaře ulic nebo sběratele hadrů, než zalibovati se rozenému princi a nedosáhnouti jeho obrácení k Bohu.

Čtenáři, hledáš zisku při čtení těchto stránek? Je-li tomu tak, shodneme se předem, ale o nic menšího nejde tuto, než abys našel Krista a nebe. Kéž bychom ho hledali společně! Já tak činím, připisuje ti tuto knížku s modlitbou. Nechceš se mnou vzhlednouti k Bohu a prositi, aby ti žehnal při čtení? Prozřetelnost položila Ti tyto řádky v cestu, Tobě zbývá trochu času, abys je četl a máš chuť, věnovati jim pozornost. To jsou dobrá znamení.

Kdo ví, zda-li nenadešel Tobě čas příhodný?

V každém případě Duch svatý praví: "Dnes, uslyšeli-li byste jeho, nezatvrzujte srdcí svých."

Co chceme?

Slyšel jsem povídku, tuším, že byla ze severu: Duchovní navštívil chudou ženu, hodlaje dáti jí podporu, neboť věděl, že je velmi chudá. S desetikorunou v ruce zaklepal na dveře: ale vdova se neozvala. Soudil, že není doma a odešel. Brzy potom setkal se s ní v kostele a sděloval jí, že pamatoval na její potřeby: "Byl jsem u vás a několikrát jsem zaklepal, ale myslím, že jste nebyla doma, neboť se mi nedostalo odpovědi." "V kolik hodin jste byl u mne, pane faráři?" "Bylo poledne. "Ô, já bloud!" pravila, "slyšela jsem vás a mrzí mne to velice, že jsem se neozvala, myslela jsem však, že je to člověk, který vybírá činži." Mnohá chudá žena ví, co to znamená. Nuže, já si žádám býti slyšen, a proto pravím, že nepřicházím vybírat činže.

Není naprosto účelem této knihy žádati něco od tebe, ale říci ti, že spasení duše jest pouhá milost, že jest bez peněz a zdarma.

Často, když usilujeme, zjednat si pozornost, náš posluchač si myslí: "Aha, teď začne mluvit o mých povinnostech. To jest ten člověk, jenž upomíná o to, co jsme dlužni Bohu, a já nemám čím zaplatit. Nebudu proto doma."

Nikoliv, tato knížka nechce tě o nic žádati, ale chce ti něco přinést. Nebudeme mluvit o zákonu, o povinnostech, ani o trestání, ale o lásce a dobrotě, o odpuštění, o milosrdenství a věčném životě. Proto nedělej, jako bys nebyl doma, nezacpávej si uši a neodvracej srdce. Nebudu od tebe ničeho žádati, ani jménem Boha, ani jménem člověka. Nemám v úmyslu vyhledávat něčeho z tvých rukou, ale přicházím ve jménu Božím, nesa Ti bohatý dar, jehož přijetí musí Ti způsobiti radost nyní i věčně!

"Pojďtež nu, a poukažme sobě." Pán Bůh zve tě k hovoru o věcech, které se dotýkají bezprostředně tvého nekonečného štěstí a On by toho neučinil, kdyby to s tebou nemyslel dobře. Neodmítej Pána Ježíše, jenž tluče na tvé dveře, neboť tluče rukou, která byla přibita na dřevo za takového, jaký jsi ty! Ježto mu šlo jedině a cele o Tvé dobré, nakloň ucha svého a pojd' k Němu. Naslouchej pečlivě a nech slovo proniknouti až do duše.

Snad přišla hodina, abys vešel do nového života, který jest počátkem nebe.

Víra jest ze slyšení a četba jest druhem slyšení.

Víra může vzniknouti ve Tvém srdci, mezitím co čteš tuto knížku. Proč ne?

Učiň to, požehnaný Duchu všelike milosti!

BŮH OSPRAVEDLŇUJE BEZBOŽNÍKA.

Poslyš kratičké kázání. Text k němu nalezneš v epištole k Římanům (4,5):
"Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost."

Upozorňuji na slova:

„Kterýž spravedlivého činí bezbožníka“.

Slova ta zdají se mi býti nanejvýš podivuhodná. Nepřekvapuje tě, že takového něco nalézáš v bibli: "Kterýž spravedlivého činí bezbožníka?"

Slyšel jsem, že lidé, kteří nenávidí učení o kříži, činí výtku Bohu, že zachraňuje bezbožné a přijímá nejhorší ze zlých.

Pohledte, jak Písmo obžalobu tu přijímá a prostě se k ní zná. Ústy služebníka svého Pavla, vdechnutím Ducha svatého, Bůh nazývá sebe tím: "který spravedlivým činí bezbožníka."

Bůh ospravedlňuje nespravedlivé, odpouští těm, kteří zasluhují trestu, a přízní zahrnuje ty, kteří nejsou hodni žádné přízně.

Není-li pravda, myslil jsi, že spasení jest pro lidi dobré? Že Boží milost jest pro svaté a čisté, hříchu prosté? Napadávalo tě, vynikl-li bys v ctnosti, že by tě Bůh odměnil, a myslel jsi, poněvadž nejsi hoden, že není cesty, abys užil jeho přízně. Proto tě jistě poněkud překvapí, čteš-li: *"Kterýž spravedlivého činí bezbožného"*. Nedivím se, že jsi překvapen. I já, jsa dobře seznámen s velikou milostí Boží, nepřestávám se stále a stále diviti. Zní to neočekávaně, není-li pravda, že svatý Bůh ospravedlňuje člověka nesvatého. My, majíce srdce od přirození nakloněná rozsuzovati podle zákona, vždy ochotně mluvíme o své dobrotě a hodnosti a zastáváme tvrdošíjně náhled, že v nás musí něco býti, co by stálo Bohu za povšimnutí. Avšak Bůh, který prohlédá všeliký klam, ví, že v nás není dobrého nic. Praví, že není, kdo by učinil dobré, není ani jednoho." (Ž. 14,3, Řím 3,12).

Bůh ví, že jsou jako roucho ohyzdné všechny "spravedlnosti naše." Pán Ježíš Kristus nepřišel proto na svět, aby mezi lidmi hledal dobré a spravedlivé, ale aby dobrotu a spravedlnost přinesl sebou a udělil ji těm, kteří ji vůbec nemají. Přichází, ne proto, že jsme spravedliví, ale proto, aby nás učinil spravedlivými: *"On spravedlivého činí bezbožníka."*

Není právem člověka a není v moci člověka, aby ospravedlnil viníka.

To jest div, vyhrazený jedině Bohu.

Bůh svrchovaná spravedlnost ví, že není na zemi člověka spravedlivého, který by učinil dobré a nehřešil, a proto ve svrchovanosti své božské povahy a lásky nesmírné, podniká úkol, ne tak pro ospravedlnění spravedlivých, jako pro ospravedlnění bezbožných.

Bůh vynalezl cesty a prostředky, aby bezbožný člověk postaven byl před Něj ospravedlněn. Stanovil způsob, kterým při dokonalé své spravedlnosti mohl by jednati s viníkem, jako by tento po celý život byl neučinil přestupku, ano jednati s ním, jako by byl zcela bez hříchu.

Bůh spravedlivého činí bezbožníka.

Ježíš Kristus přišel na svět, aby hříšné spasil. (1 Tim.1,15)

To jest věc nanejvýš překvapující - věc, které se musí diviti nejvíce ti, kteří ji okouší. Já aspoň vím, že i mně až do dnešního dne, největší div, o kterém jsem kdy slyšel, jest, že by kdy Bůh měl ospravedlniti mne. Cítím, že jsem nádoba nepravosti, snůška porušenosti a hromada hříšnosti, oddělená od jeho všemocné lásky. A nyní vím s plnou jistotou, že jsem ospravedlněn vírou v Krista Ježíše, a že se mnou jedná, jakobych byl býval dokonale spravedlivým, a že jsem učiněn dědicem Božím i spoludědicem Kristovým. A přece svou přirozeností patřím mezi největší hříšníky.

Se mnou, který jsem beze vší zásluhy, se jedná, jakobych měl zásluhy. Jsem milován tak velkou láskou, jako bych vždy jen bohabojným býval, a já zatím jsem byl bezbožným. Kdo by nad tím nežasl?

Vděčnost za takovou dobrotivost, jest oděna v roucho úžasu.

A poněvadž jest to tak překvapující, chci ti ukázati, jaký prospěch z toho vyvozuje evangelium pro tebe i pro mne.

Jestliže Bůh ospravedlňuje bezbožného, pak, milý příteli, *může ospravedlniti i tebe!* Nejsi-li snad právě osobou, které se to týká? Jsi-li této chvíle neobráceným, pak se to jméno hodí na tebe. Žiješ-li až doposavad bez Boha, ano odporuješ-li Božím věcem, jsi opakem pobožného člověka, slovem: *jsi bezbožným.*

Snad jsi v neděli ani nenavštěvoval místa bohoslužby, ano žil jsi v pohrdání dnem Páně, chrámem i slovem Božím. To tě usvědčuje, že jsi bezbožný.

Věci jsou však snad ještě smutnější: snad jsi se pokoušel pochybovati o existenci Boha a zašel jsi tak daleko, že jsi to říkal i veřejně.

Žiješ na této krásné zemi, která jest plna upomínek na Boží přítomnost, a přece stále zavíráš oči vůči jasným důkazům Jeho moci a božství.

Žiješ, jako by Boha nebylo. Ano, velice by ti to bylo příjemné bývalo, kdybys byl mohl sám sobě prokázati, že Boha není.

Snad jsi žil dlouhá léta tímto způsobem, tak že jsi již nyní hodně ustálený ve svých cestách, a přece Bůh není v žádné z nich.

Kdybys byl označen jako *bezbožný*, bylo by to zrovna tak pravdivé, jako kdyby moře neslo vignetku s nápisem: "slaná voda". Nezdá se ti?

Ale možná, že jsi člověkem jiného druhu. Účastníš se vždy pravidelně zevních forem náboženských a přece srdce tvé vůbec v tom nebylo, žiješ skutečně bez Boha, ač se stýkáš s lidem Božím, nesetkal jsi se nikdy s Bohem pro sebe, zpíváš s pěveckým sborem v chrámě, a přece ještě srdcem nechválil jsi Boha.

Žiješ bez lásky k Bohu v srdci, ani nedbáš na jeho přikázání v životě svém. Nuže, jsi zrovna člověkem, k němuž je posláno toto evangelium - to evangelium, které praví: "Bůh spravedlivým činí bezbožníka!" Jest to velmi divné, ale na štěstí užitečné pro tebe. Ty to právě potřebuješ. Či ne? Jak si toho žádám, abys přijal evangelium!

Jsi-li člověkem vnímavým, uvidíš podivuhodnou milost Boží, která pečuje o takové lidi, jako jsi ty, a řekneš si: Bůh ospravedlňuje bezbožníka! Nuže, proč i já nemohl bych býti ospravedlněn, a to hned?

Uvaž dále, že tomu tak býti musí. Uvaž i to, že spasení Boží jest pro ty, kteří ho *nezasluhují a nejsou naň připraveni*.

Jest zcela rozumné, že pravda tato byla položena do bible, neboť přáteli, jiné potřebují býti ospravedlnění, než ti, kteří spravedlnost nemají sami v sobě. Je-li kdo ze čtenářů mých dokonale spravedlivým, takový nepotřebuje ospravedlnění. Ty se domníváš, že vykonal jsi svoji povinnost dobře a téměř

staviš nebe pod závazek vůči sobě. Co je ti do Spasitele a do milosrdenství? Co do ospravedlnění? Má knížka tě takto omrzí, neboť nenalezneš na ni zájmu.

Stavíš-li se na toto hrdé stanovisko, naslouchej mi přece chvílku. Slyš: *Budeš ztracen tak jistě, jako že žiješ.* Vy spravedliví, jichž spravedlnost se opírá o vaše vlastní skutky, buď klamete, nebo jste klamáni, neboť Písmo nemůže lháti, a ono praví zřetelně: "*Není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.*" Není naprosto žádného, evangelia, abych je kázal samospravedlivým, ne, ani jednoho slova.

Pán Ježíš sám nepřišel volati spravedlivých, a ani mně nenáleží činiti, čeho On nečinil. Kdybych vás volal, nepřišli byste a proto vás nechci volati, pokud se máte za spravedlivé. Naopak, vybízím vás, abyste hleděli na svoji spravedlnost, až poznáte, jaká je to vidina. Lidská spravedlnost nemá ani tolik pevnosti, jako je pavučina. Skoncujte s ní! Prchněte od ní! Ach, přátelé, jediní lidé, kteří mohou potřebovati ospravedlnění, jsou ti, kteří nejsou spravedlivými sami u sebe. Takoví potřebují, aby se něco stalo, co by je učinilo spravedlivými před soudnou stolicí Páně. Spolehněte na to, že Bůh sám jediný činí, čeho potřebí. Nekonečná moudrost nikdy nezkouší, co není nutné. Kristus nikdy ničeho nepodniká, co jest zbytečno. Činiti spravedlivým spravedlivého, není dílo pro Boha, to by bylo dílo pro blázna. Ale činiti spravedlivým toho, kdo jest nespravedlivý, to jest práce pro nekonečnou lásku a milosrdenství. Spravedlivým učiniti bezbožného, toť div, důstojný Boha. A tak tomu jistě jest.

A nyní poslyšte: Kdyby byl kdekoliv na světě lékař, který by objevil vzácný a bezpečný lék, ku komu přijde? K těm, kteří jsou dokonale zdraví? Myslím, jistě nikoliv. Pošlete ho do kraje, kde není nemocných a pocítí hned, že není na svém místě. Tu není pro něho práce. "Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní."

Není-li tedy stejně zřejmo, že velkolepé léky milosti a vykoupení jsou jen pro ty, kteří jsou nemocni na duši? Nemohou býti pro zdravé, poněvadž jim nemohou prospěti. Cítíš-li však, drahý příteli, že duchovně churavíš, Veliký lékař sestoupil na tento svět pro tebe. Jsi-li zcela zmožen příčinou svých hříchů, pak jsi člověkem zapojatým v jeho plán spasení. Pravím, že Bůh lásky, měl na mysli právě takové, jako jsi ty, když uzavíral radu milosti. Dejme tomu, že by se rozhodl člověk šlechetného ducha, odpustiti všem, kteří mu něco dluhují. Jest jasno, že se to hodí jen na ty, kteří jsou jeho skutečnými dlužníky. Jeden jest mu

dlužen tisíce, jiný sta. Z nich každý potřebuje pouze, aby mu byl vrácen jeho dlužní úpis, a jeho závazek jest smazán. Ale ani nejšlechetnější osoba nemůže odpustiti dluhů těm, kteří mu ničeho nedluhují. Přestává všemohoucnost odpouštění tam, kde není hříchu. Proto odpuštění nemůže býti pro tebe, který nemáš hříchu. Odpuštění jest pouze pro hříšníky.

Sproštění viny jest jen pro viníky.

Bylo by nerozumno mluvit o odpuštění těm, kteří odpuštění nepotřebují, propustili z viny ty, kteří se nikdy neprovinili.

Soudíš, že musíš býti ztracen, poněvadž jsi hříšníkem? Toť právě důvod, proč můžeš býti zachráněn. Poněvadž sám u sebe doznáváš, že jsi hříšníkem, chci tě povzbuditi, abys věřil, že právě pro takové byla ustanovena milost. Pravé jest slovo, že Ježíš přišel hledat a spasit, což bylo zahynulo. Kristus zemřel a dosti učinil za skutečné hříšníky. Přeradostně setkávám se s lidmi, kteří nezahrávají si slovy a nenazývají se "bídnyými hříšníky" jen z pouhé zdvořilosti. Rád bych hovořil po celou noc s takovými hříšníky bezelstnými. Dům milosrdenství nezavírá nikdy svých dveří před takovými, ani ve dny všední, ani v neděli. Náš Pán a Spasitel nezemřel pro hříchy jenom smyšlené, nýbrž krev jeho byla prolita, aby smyla skvrny jako šarlat červené, jichž odstraniti nedovedlo nic jiného.

Ten, koho hřích učinil černým - jest člověk, pro něž přišel Ježíš, aby jej učinil bílým.

Kterýsi kazatel kázal kdysi na text:

"A, již jest i sekera ku kořenu stromu přiložena" a rozvedl kázání tak, že jeden z posluchačů mu řekl: "Člověk by myslel, že jste kázal pro zločince. Vaše kázání mělo by býti předneseno ve krajské věznici."

"Ó, nikoliv," odpověděl dobrý muž, "kdybych byl kázal v krajském vězení, nebyl bych volil tento text. Pro vězně byl bych kázal: "Věrná jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichž já první jsem." Zrovna tak. Zákon jest pro samospravedlivé, aby pokořil jejich pýchu, ale evangelium káže se ztraceným, aby je vytrhlo ze zoufalství.

Nejsi-li ztracen, čeho hledáš u Spasitele? Půjde pastýř za těmi, kteří nikdy z cesty nesešli? Proč by zametala žena celý dům pro groš, kterého nikdy

neztratila? Ne, lék jest pro nemocné, oživení pro mrtvé, odpuštění pro vinné, osvobození pro jaté, otevření očí pro slepé. Jak byl by možný Spasitel a jeho smrt na kříži, a zvěst o odpuštění hříčů, kdyby nebylo jiného předpokladu, že lidé jsou vinni a hodni zavržení?

Hříšník jest příčina, proč evangelium vzniklo a trvá.

Příteli, který čteš tato slova, nemáš-li zásluh, jestliže jsi se zle zasloužil, jsi-li hoden pekla, patříš mezi ty, pro něž evangelium jest ustanoveno a zřízeno a zvěstováno.

"Bůh ospravedlňuje bezbožníka". Rád bych toto učinil velmi jasným a srozumitelným. Doufám, že se mi to již povedlo, nicméně, jakkoliv věc jest jasná, jedině Bůh sám dokáže, aby to člověk viděl.

Nejprve zdá se to býti probuzenému člověku překvapujícím, že by spasení skutečně mělo býti pro něho jako pro ztraceného a provinilého člověka. Myslí, že musí býti pro něj, jako kajícího člověka, zapomínaje, že pokání tvoří část jeho spasení. "Ó", praví, "musím se státi takovým a onakým", to vše jest pravda, neboť má býti takovým a onakým v důsledku svého spasení, ale spasení přichází k němu ještě dříve, než má nějaké výsledky spasení. Přichází k němu ve skutečnosti, v době, kdy zasluhuje jedině pouhý, nízký, ohyzdný název "*bezbožník.*"

Tím jedině jest, když evangelium přichází, aby ho ospravedlnilo.

Smím tedy důtklivě vybízeti všechny, kteříž ničeho dobrého při sobě nemají, kteří se strachují, že nemají ani dobrých pocitů, ani cokoliv, co by je doporučovalo Bohu, aby pevně uvěřili, že milostivý náš Bůh je mocen a hotov přijati je beze všeho, co by je doporučovalo a odpustiti jim ihned, ne protože oni jsou dobří, ale že *On* jest dobrý. Nedává-li svítiti slunci svému na spravedlivé i na nespravedlivé? Nepopřává-li léta úrodná, a nesesílá-li déšť a slunce časem svým i na národy naprosto bezbožné? I Sodoma měla své slunce a Gomora svou rosu. Příteli, nesmírná milost Boží jest nad moji stížitelnost i nad tvoji stížitelnost a přál bych si, aby ji cenil draze. Jakož vyšší jsou nebesa, než země, tak převyšují cesty Boží cesty naše a myšlení Jeho myšlení naše. (Iz. 55,9) Míra odpuštění Božího přetéká - Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby *hříšné* spasil. Odpuštění jest pro *hříšníky*.

"Nepokoušejte se opravit se sami a dělati se jinými, než skutečně jste, ale tací, jací jste, pojdte k tomu, který spravedlivého činí bezbožníka."

Slavný umělec maloval před časem skupinu obyvatelstva města, v němž žil, a chtěl, z důvodů historických, zařadit do svého obrazu některé typy, v městě dobře známé. Jistý metař, nečesaný, otrhaný, ušpiněný, byl znám každému a patřil tedy na obraz.

Umělec pravil k tomuto otrhanému, drsnému člověku: "Dobře vám zaplatím, půjdete-li do mé dílny a dáte se malovat."

Metař přišel - druhého dne ráno, ale malíř poslal jej hned, aby šel po svých - neboť přišel s umytou tváří, učesaným vlasem, a slušně oděn v darovaný oblek. Bylo ho potřebí jako žebráka, v jiné podobě nebyl vůbec pozván.

A právě tak, přijme evangelium do svých stánků, přijdeš-li jako hříšník. Jinak ne.

Nečekej na své polepšení, ale chvátej ku spasení.

Bůh spravedlivého činí *bezbožníka*, a přijme tě tak, jaký právě jsi. Setkává se s tebou v tvém nejhrošším stavu.

Pojď ve své nahotě. Chci říct, pojd' ku svému nebeskému Otci se všemi hříchy svými a hříšnostmi.

Pojď k Spasiteli takový, jaký jsi, malomocný, nečistý, nahý, nejsa schopen žiti, ani umřítí.

Pojďte vy, kteří jste pravé smetí uprostřed tvorstva, pojdte vy, kteří neodvažujete doufatí již v nic, leda v smrt. Pojdte, vy, jimž zoufalství rodí se z duše a tlačí vás na prsou, jako můra v noci.

Pojďte a proste Boha, aby ospravedlnil i jiného bezbožníka. Proč by toho neučinil? Necht' jde s vámi neboť toto veliké milosrdenství Boží jest míněno pro takové, jako jste vy.

Vyjadřuji to slovem textu a nemohu to vyjádřiti silněji, že jest to Bůh sám, který si přikládá ten název milostný:

"*Kterýž spravedlivého činí bezbožníka*". On činí spravedlivým a působí, aby se jednalo jako se spravedlivými s těmi, kteří z přirozenosti jsou bezbožnými. Není

to podivuhodné slovo pro tebe? Čtenáři, nehni se ze svého místa dříve, dokud jsi věc tuto dobře nepromyslel.

BŮH JEST, KTERÝŽ OSPRAVEDLŇUJE

(Řím 8,33)

Býti ospravedlněnu, nebo býti učiněn spravedlivým, jest věc podivuhodná.

Kdybychom nebyli nikdy překročili zákon Boží, nepotřebovali bychom spravedlnění, poněvadž bychom byli spravedliví sami k sobě. Kdo po celý život konal jen to, co konati měl, a neučinil nikdy, čeho činiti neměl, jest ospravedlněn skrze zákon. Ale takovým, čtenáři drahý, ty nejsi, o tom jsem pevně přesvědčen. Jsi právě poctivým, abys předstíral, že jsi bez hříchu a proto jest ti potřebí, abys byl ospravedlněn.

Činíš-li se pak spravedlivým sám, klameš prostě sám sebe. Nepokoušej se raději o to. Nevyplatí se to.

Kdybys požádal své spolubližní, aby tě ospravedlnili, co mohou učiniti? Můžeš dokázati, aby za korunu o tobě někteří mluvili dobře, a jiní tě ještě spíše a levněji pomluví. Jejich úsudek nemá valné ceny.

Náš text praví: "*Bůh jest, kterýž ospravedlňuje, a to trochu více věc vystihuje. Toť překvapující skutečnost, o níž jsme povinni pečlivě uvažovati. Pojd' a viz!*

Především nikdo kromě Boha by nebyl pomyslíl na ospravedlnění těch, kdož jsou vinni.

Lidé žili ve zřejmé vzpouře, zlo páchali oběma rukama. Od zlého kráčeli k horšímu i ku hříchu se obraceli znovu a znovu i když z příčiny jeho trpěli a tím na čas byli nuceni jej opustiti.

Oni přestoupili zákon a šlapali po evangeliu.

Zavrhli zvěst o milosrdenství, a setrvali v bezbožnosti.

Jak takovým může být odpuštěno? Jak tací mohou býti ospravedlněni? Jejich spolubližní zoufají nad nimi a praví, "že jsou ztraceni". I křesťané hledí na ně spíše se zármutkem než s nadějí.

Ne tak jejich Bůh.

Bůh u velebné své milosti vyvoliv některé z nich před ustanovením světa neustane, až je učiní spravedlivými a způsobilými k přijetí v tom, v němž se mu dobře zalíbilo.

Není-li psáno: "Kteréž pak předzřídil, těch i povolal, a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty i oslavil. (Řím 8,30)

Z toho vidíme, že jsou lidé, o kterých Bůh rozhodl, že je ospravedlní.

Proč mezi nimi neměl bych býti já i ty?

Nikdo jiný, leč Bůh mohl kdy pomyslet na to, aby mě ospravedlnil. Jsem divem sám sobě.

Nepochybuji, že tuto milost lze viděti stejně i při jiných. Pohledte na Saule tarsenského, jak zuřil proti Božím služebníkům. Jako hladový vlk, dávil ovce a jehňátka vpravo i vlevo a přece Bůh srazil jej k zemi na cestě do Damašku, proměnil jeho srdce, a tak naprosto jej ospravedlnil, že za krátko tento muž se stal největším kazatelem ospravedlnění skrze víru, ze všech, kdo kdy žili.

Jistě nejednou žasl na tím, že se mu dostalo ospravedlnění z víry, neboť býval rozhodným bojovníkem za spasení skrze skutky zákona.

Nikdo jiný kromě Boha nebyl by nikdy pomyslel na ospravedlnění takového člověka, jakým byl Saul ukrutník, ale Pán Bůh jest v milosti přeslavný.

Ale i kdyby byl někdo pomyslel na ospravedlnění bezbožného, nikdo jiný leč Bůh toho nedovede. Jest naprosto nemožno, aby člověk odpustil viny, kteří nebyly spáchány proti němu samému.

Někdo ti těžce ublížil, můžeš mu odpustiti, a jak doufám, to i učiníš, ale nikdo třetí nemůže odpustiti za tebe. Stala-li se tobě křivda, odpuštění musí vyjít od tebe. Hřešili-li jsem proti Bohu, jest to v moci Boží, odpustiti, neboť hřích byl učiněn proti Němu. Toť jest, proč David praví v žalmu 51.6, "Tobě, tobě samému, zhřešil jsem, a zlého se před očima tvýma dopustil."

Bůh, který byl uražen, může urážku prominouti.

Co dluhujeme Bohu, náš veliký Tvůrce může prominouti, líbí-li se tak jemu, a když On odpustí, jest odpuštěno. Nikdo jiný, než sám veliký Bůh, proti němuž jsme se dopustili hříchu, může hřích náš smazati. Hleďme tedy jít k Němu a hledejme milost z jeho rukou. Nedejme se svést kněžími, kteří by chtěli, abychom jim se vyznávali, nemají žádné opory v Slovu Božím pro své nároky.

Ale i kdyby byli zřízeni, aby ve jménu Božím prohlašovali odpuštění hříchů, přece musí ještě lepší býti, jíti k velikému Pánu skrze Ježíše Krista a hledati i nalézati odpuštění z Jeho ruky, poněvadž jsme jisti, že to jest ta pravá cesta.

Dáti se v náboženství zastupovati, jest příliš nebezpečné. Daleko lépe učiníš, přihlédneš-li k potřebám své duše a neponecháš to v rukách nikoho z lidí.

Jenom Bůh může ospravedlnit bezbožného, ale On to může učiniti dokonale. Zavrhuje hříchy naše za hřbet svůj (Iz. 38,17) vymazuje je (Ž. 51., 11.), Práví: "byla-li by vyhledávána nepravost, nebude žádné a hříchové, však nebudou nalezeni." (Jer. 50., 20.). Z žádného důvodu jiného, než ze své nesmírné dobrotivosti připravil nám slavný prostředek, jímž může učiniti hříchy jako šarlat červené bílé jako sníh (Iz. 1., 18.), a vzdáliti od nás přestoupení tak daleko, jak daleko jest východ od západu. (Ž. 103, 12.). Práví (Iz. 43., 25.): "Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nevzpomínám." On dokonale vyhlazuje hřích.

Jeden ze starých proroků zvolal v údivu, (Mich. 7. 18), "Kdo jest Bůh silný podobný tobě, kterýž snímal nepravost a promíjel přestoupení ostatkům dědictví svého, kterýž by nedržel na věky hněvu svého, proto že libost má v slitování se?"

My nyní nemluvíme o spravedlnosti, ani o tom, jak Bůh nakládá s lidmi podle jejich zásluh. Jestliže vyznáváš, že jednáš se spravedlivým Hospodinem na základě zákona, hrozí tobě věčný hněv, neboť to jest, čeho zasluhuješ. Požehnáno budiž jméno Jeho, že ne podle hříchů našich nakládá s námi. Bůh s námi zachází na základě pouhé milosti a nekonečného slitování a praví: "Uzdravím odvrácení jejich, budu je milovati dobrovolně, nebo odvrácen bude hněv můj od nich (Z. 14., 4.)."

Věř tomu, neboť jest tomu jistě tak, že ten veliký Bůh je sto, aby naložil s viníkem v hojném milosrdenství, ano, On je sto, jednati s bezbožnými, jako by vždycky bývali bohobojní. Čti pečlivě podobenství o marnotratném synu, a viz, jak odpouštějící otec přijímá vracejícího se poutníka s takovou láskou, jako by byl nikdy neodešel a nebyl se poskrvil s nevěstkami. Zašel tak daleko, že starší bratr počal nad tím reptati, leč Otec proto od navrátivšího se nic neodjal.

Ó, bratře můj, nechť jsi jakkoliv vinen, navrátíš-li se jen ku svému Bohu a Otci, přijme tě a naloží s tebou, jako bys byl nikdy nehřešil. Chce hleděti na tebe jako na spravedlivého a dle toho s tebou jednati. Co tomu říkáš?

Neuvidíš-li a já přeji si vyložití jasně, jak vzácná věc to jest - že nikdo, kromě Boha nepomyslel, aby ospravedlnil bezbožného, ježto by to také kromě Boha nikdo nemohl učiniti, že však Bůh to učiniti může?

Viz, jak apoštol volá: (Řím 8., 33.) "Kdo bude žalovati na vyvolení Boží Bůh jest, kterýž ospravedlňuje."

Když Bůh člověka ospravedlní, jest to vykonáno dobře, podle práva a spravedlnosti, jest to vykonáno pro věčnost.

Četl jsem nedávno v tiskopise, který byl plný jedu proti evangeliu a jeho kazatelům, že prý se držíme jakési teorie, dle které si představujeme, že hřích může býti oddálen od lidí. Nedržíme se žádné teorie, zvěstujeme skutečnost.

Největší skutek pod nebem jest: že Kristus svoji drahou krví opravdu shlazuje hřích, a že Bůh, pro Krista, jednaje s lidmi na základě božského milosrdenství, odpustí vinníkům a ospravedlňuje je, ne že by v nich něco viděl, nebo něco u nich pro budoucnost předvídal, ale dle bohatství svého milosrdenství, které leží v jeho vlastním srdci.

To jsme vždy kázali, to kážeme a budeme kázat, pokud budeme živi.

"Bůh jest, který ospravedlňuje." který ospravedlňuje bezbožného. Nestydí se za to, a nestydíme se ani my, kážíce to.

Ospravedlnění, které přichází od Boha samého, jest nade vší pochybnost. Když soudce mě osvobodí, kdo mě odsoudí? Když nejvyšší soudní dvůr všehomíra mě prohlásil za spravedlivého, kdo se odváží zdvihnouti na mne jakou žalobu?"

Ospravedlnění Bohem jest dostačitelnou odpovědí probuzeného svědomí.

Duch svatý ze své moci provívá pokojem celou naši bytost a my se již nebojíme.

S tímto ospravedlněním můžeme odpovídati ke všemu vřesku a úsměškům satana a lidí bezbožných. S tímto ospravedlněním budeme moci umřítí. S ním vstanem zase z mrtvých a půjdeme vstříc směle k poslednímu, velikému soudu.

Příteli, *Bůh může vymazati všechny tvé hříchy.*

Nemluvím do větru, pravím-li to.

"Všeliký hřích i rouhání bude lidem odpuštěno."

Třeba jsi byl až po hrdlo zahrabán do hříchů, On může jediným slovem odnítí od tebe poskvrnění a říci: "Chci, buď čist."

Bůh veliký jest v odpuštění.

Věřím v hříchův odpuštění. Věříš ty? On v tu chvíli může pronést to slovo:

"Odpouštějí se tobě hříchové tvoji! Jdi v pokoji."

Učiní-li to, není moci na nebi, na zemi ani pod zemí, která by mohla na tebe uvaliti podezření, tím méně hněv.

Nepochybuj o moci lásky všemohoucí!

Ty arci bys neodpustil svému bližnímu, který by tě urazil, jako jsi ty urazil Boha. Ale ty nesmíš měřit obilí Páně svojí měřicí. Myšlení a cesty Boží tak převyšují myšlení a cesty naše, jako vyšší jsou nebesa, než země (Iz. 55., 8.). Ale řekneš: to by byl veliký div, kdyby mi měl Bůh odpustiti." Ovšemže! Byl by to svrchovaný div, a proto právě On jest sto učiniti to, neboť On činí veliké nestižitelné věci, kterých jsme neočekávali.

Já sám byl jsem sklíčen hrozným vědomím viny, které činilo mi život bídným. Ale když jsem uslyšel rozkaz: "Obraťtež zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země, nebo já jsem Bůh silný a není žádného více (Iz. 45., 23.), vzhlédl jsem a v téže chvíli Pán mě ospravedlnil. Spatřil jsem Ježíše učiněného hříchem pro mě, a tento pohled dal mi pokoje.

Když ti, kteří byli uštknuti ohnivými hady na poušti, pohlédli na hada měděného, byli uzdraveni pojednou. A tak se stalo i mě, když jsem pohlédl k Spasiteli ukřižovanému.

Duch svatý, který mi dal schopnost věřiti, dal mi i pokoj skrze víru. Pak jist jsem byl odpuštěním, jak jist jsem byl dříve zatracením.

Byl jsem dříve jist svým odsouzením, poněvadž Slovo Boží je prohlásilo a mé svědomí to dosvědčovalo.

Ale když Bůh mě ospravedlnil, byla mi dána stejná jistota skrze táž svědectví.

Slovo Boží, v bibli zapsané, praví: "Kdož věří v Něho, nebude odsouzen." (Jan 3., 18.). a mé svědomí dosvědčuje, že jsem uvěřil a že Bůh, odpustiv mi, jest spravedlivý.

Tímto způsobem mám svědectví Ducha svatého a svědectví svého vlastního svědomí, a ti dva se shodují.

Přeji si vroucně, aby můj čtenář přijal Boží svědectví svého vlastního svědomí, a ti dva se shodují.

Přeji si vroucně, aby můj čtenář přijal Boží svědectví v této částce a pak aby brzy nabyl také svědectví v sobě samém.

Odvažuji se tvrditi, že hříšník Bohem ospravedlněný má pevnější půdu pod nohama, než člověk spravedlivý, ospravedlněný svými skutky, kdyby takového vůbec bylo.

My bychom si nikdy nemohli býti jisti, že jsme vykonali skutků dost, svědomí by bylo vždycky v úzkostech, aby snad jich nebylo málo, a pak by nám zbývalo jen spoléhati na nahodilý výrok omylného soudu.

Ale když Bůh sám ospravedlňuje, a Duch svatý dosvědčuje to, dáváje nám pokoj Boží, pak cítíme, že věc jest jistá a pevná, a my vcházíme v odpočinutí.

Není jazyka, který by mohl vypraviti hlubinu bezpečnosti, která pojme duši, již se dostalo Božího pokoje, který převyšuje všeliký rozum lidský.

Příteli, důtklivě tě vybízím, hledej toho neprodleně

SPRAVEDLIVÝ A OSPRAVEDLŇUJÍCÍ

Viděli jsme až dosud, kterak bezbožný bývá ospravedlněn, a povážil velikou pravdu, že jedině Bůh může ospravedlniti všelikého člověka. Postupme dále a otažme se:

"Jak může Bůh spravedlivý ospravedlňovat vinníky?"

Tu setkávám se s plnou odpovědí apoštola Pavla (Řím 3.21. -26).

Přečtěme si těch šest veršů jak jdou za sebou, abychom měli před očima souvislost celého místa.

"Ale nyní bez zákona spravedlnost Boží zjevena jest, osvědčená zákonem i proroky, spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny věřící.

Neboť není rozdílu. Všichni zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.

Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo Kristu Ježíši.

Jehož Bůh vydal za smírce, skrze víru ke krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů, v shovívání Božím, k dokázání spravedlnosti své v nynějším času, k tomu, aby on spravedlivým byl, a ospravedlňujícím toho, kterýž jest z víry Ježíšovy.

Dovolte mi podati zde kus své osobní zkušenosti.

Když mne Duch svatý usvědčil z hříchu, tu jeho vlivem měl jsem jasné a ostré vědomí spravedlnosti Boží.

Ať jiní lidé dívají se na hřích jakkoliv, mně stal se nesnesitelným břemenem.

Nebál jsem se ani tak pekla, jako jsem se bál hříchu. Viděl jsem se tak strašlivě vinným, že jak se dobře pamatuji, měl jsem pocit, nepotrestal-li by mě Bůh pro hřích, že měl by tak učiniti.

Cítil jsem, že Soudce vší země musí odsoudit hřích, jaký byl můj. Usedl jsem sám na soudnou stolicí, a odsoudil se k zahynutí. Vyznal jsem, kdybych já byl Bohem, nemohl bych učiniti nic jiného, než poslati tvora tak hříšného, jakým jsem byl, do nejhlubšího pekla.

Mezi tím pak stále mi tkvěl v mysli hluboký zájem o čest Božího jména a nedotknutelnosti jeho mravní vlády.

Cítil jsem, že by to neupokojilo mého svědomí, kdyby mi mohlo být odpuštěno nespravedlivé.

Hřích, jehož jsem se dopustil, musí být potrestán.

A tu se mi vynořila otázka, jak Bůh by mohl být spravedlivým, a přece mne, který jsem se tak provinil, ospravedlnit?

Tádal jsem se svého srdce.

Jak Bůh může být spravedlivým a zároveň ospravedlnitelem:

Tato otázka mě mučila a vyčerpávala, a nemohl jsem na ni nalézt odpovědi.

Zajisté, já bych sám jistě nebyl našel odpovědi, která by uspokojila mé svědomí.

Učení o dostiučinění jest mému duchu nejjistějším důkazem, že Písmo svaté od Boha jest vdechnuté (2. Tim. 2.16.).

Kdo by byl chtěl anebo mohl pomyslet, aby Spravedlivý vladař zemřel za nespravedlivé vzpurníky?

To není žádné učení lidské mytologie, ani sen poetické obrazotvornosti. Tento způsob shlazení hříchů jest mezi lidmi znám jen proto, že je to skutečnost, vybájeti by se nedal.

Bůh sám jej zřídil, to není věc, která by mohla být vymyšlena.

Byl jsem slýchal o cestě spasení skrze oběť Kristovu od svého mládí. Ale ve svém nejhlubším nitru nevěděl jsem o ní více, než kdybych byl rodem a výchovou Hottentot.

Světlo tu bylo, ale já byl slep. Bylo nutností, aby Bůh sám učinil mi tu věc jasnou.

A bylo mi to jako nové zjevení. Tak nové, jako bych byl v Písmu nikdy nečetl, že Kristus byl prohlášen smírcem za hříchy, aby Bůh spravedlivým zůstal.

Myslím, že to připadne jako zjevení každému znovuzrozenému dítěti Božímu, jakmile prohlédne, míním to slavné učení o zástupné oběti Kristově.

Přišel jsem k poznání, že spasení jest možné obětí zástupnou, a že hned při prvním stanovení a spořádání věcí, bylo učiněno opatření k takovému zastoupení.

Bylo mně zjeveno, že ten, který jest Synem Božím, rovný Otci od věčnosti, byl učiněn dle smyslu smlouvy hlavou vyvoleného lidu, aby jakožto hlava trpěl za lidi a spasil je.

Jakož náš pád na počátku nebyl naším osobním pádem, neboť my všichni jsme padli ve svém společném zástupci, prvním Adamovi, stalo se pro nás možným, abychom záchráněni byli skrze druhého zástupce, totiž skrze toho, který se podjal státi se hlavou dle smlouvy svého lidu, aby byl jeho druhým Adamem.

Nahlédl jsem, že dříve ještě, než jsem sám zhřešil, klesl jsem pádem svého prvního otce, a zaradoval jsem se, že proto se stalo možným vzhledem k zákonu, abych povstal skrze druhou hlavu a druhého zástupce.

Pád Adamův zanechal skulinu k uniknutí. Druhý Adam může odčinití zkázu způsobenou prvním Adamem.

Když jsem byl v úzkostech, zda-li by mně mohl spravedlivý Bůh odpustiti, porozuměl jsem a věrou uzřel, že ten, kterýž jest Synem Božím, stal se člověkem a v požehnané osobě své vnesl můj hřích na vlastním těle na dřevo.

Viděl jsem, že kázeň pokoje mého na Něj byla vložena a szinalostí jeho lékařství mi způsobeno. (Iz. 53., 5.)

Drahý čtenáři, uviděl jsi to již i ty?

Pochopil jsi již, jak Bůh může býti dokonale spravedlivý, nepromíjeje trestu a neotupuje ostří meče svého a přece může býti nekonečně milosrdným a může ospravedlniti bezbožné, kteří se k němu obracejí?

Tím, že Syn Boží nade všecko vyvýšený ve své nevyrovnatelné osobě podstoupil, aby zachován byl zákon a vzal na sebe odsouzení, jež patřilo mně, stalo se, že Bůh může můj hřích nechat bez trestu

Zákonu Božímu bylo daleko více za dost učiněno smrtí Kristovou, než kdyby všichni hříšníci byli uvrženi do pekla.

Neboť, aby Syn Boží trpěl za hřích, toť bylo slavnějším upevněním panování Božího, než kdyby bylo trpělo celé lidské pokolení.

Kristus nesl trest smrti pro nás. Hleď na ten div! Tu visí na dřevě kříže!

Velkolepějšího pohledu nad tento neuzříš!

Syn Boží a Syn člověka tu visí v bolestech nevýslovných, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.

Ó, té velebnosti toho pohledu! Nevinný ztrestán! Svatý odsouzen! Věčně požehnaný učiněn zlořečenstvím! Nekonečně slavný vydán v potupnou smrt.

Čím déle hledím na utrpení Syna Božího, tím jsem jistější, že utrpení ta musejí odpovídati mé potřebě.

Proč trpěl, ne-li aby odvrátil od nás trest?

A odvrátí-li jej smrtí svou, jest odvrácen, a ti kteří v Něho věří, nemají se již čeho báti.

Musí to tak býti, že když shlazení jest vykonáno, Bůh může odpustiti, aniž by otrásl základem svého trůnu, aneb aniž by dost málo oslabil zákon.

Svědomy dostává se dokonalé odpovědi na jeho ohromující otázku.

Hněv Boží proti nepravosti, ať je jakákoliv, musí býti nad pomýšlení hrozný.

Dobře praví Mojžíš: "Kdo jest, ježto by znal přísnost hněvu tvého?" (Ž. 90., 11.)

Leč, když slyšíme Pána slávy volati: "Proč jsi mne opustil" a vidíme, jak ducha vypouští, cítíme, že spravedlnosti Boží dostalo se plného zadostiučinění poslušností dokonalou a smrtí tak hroznou, učiněnou osobou tak božskou.

Skloní-li se Bůh sám před vlastním zákonem, co nad to může býti učiněno?

Více dostiučinění jest v Kristově zásluze, než jest hříchu ve všem lidském provinění.

Nesmírný proud Kristovy lásky sebeobětovné, stačí spláchnouti hory našich hříchů a sice všech.

Pro nekonečné dobro tohoto jednoho zástupce lidí, Bůh dobře může v přízni pohlédnouti na lidi ostatní, třeba byli sami v sobě a skrze sebe toho nehodni.

Byl to div divů, že Kristus postavil se na naše místo a nesl, čeho bychom my nikdy neunesli:

"spravedlivý hněv svého Otce!"

Ale On to učinil.

"Dokonáno jest."

Bůh chce ušetřiti hříšníka, poněvadž neušetřil svého Syna.

Bůh může přejíti tvá přestoupení, poněvadž uvalil všecka tato přestoupení na jednorozeného Syna svého před devatenácti sty lety.

Věříš-li v Krista (a o to se jedná), pak hříchy tvé byly zaneseny jím, v němž naplnění došel obraz starozákonní, kde kozel odnášel hříchy lidu na poušť Azazel (3. Mojž. 16,8. 10, 26.)

Co to znamená, věřiti v Něho?

Tu nestačí pouze říci: "On jest Bůh a Spasitel ale zcela a plně se jemu důvěřovati a přijati jej pro celé své spasení za svého Pána a Mistra.

Chceš-li míti Krista, pak On tě již má. Věříš-li v Něho, pravím ti, že nemůžeš zahynouti. Toť by znamenalo, že oběť Kristova nemá účinné moci.

Není možno, aby oběť byla přijata, a při tom aby duše, pro níž byla přinesena, přece zemřela.

Kdyby duše věřící mohla býti odsouzena, pak k čemu oběť? Každý věřící může činiti nárok, že oběť byla skutečně za něho vykonána: skrze víru položil na ni svou ruku a přivlastnil si ji, a proto může bezpečně se spustiti na to, že není možno aby zahynul. Bůh by nepřijal této oběti podstoupené v náš prospěch, aby nás potom zatratil. Bůh nemůže čísti našeho odpuštění, psaného krví vlastního svého Syna a pak nás setřítí. To není možno. Ó, kéž by ti byla dána milost rychle vzhlédnouti k Ježíšovi, a začíti od počátku, totiž u Ježíše, který jest studnice milosti pro hříšníka.

"On ospravedlňuje bezbožníka."

Bůh jest, který ospravedlňuje - proto, a jen z toho jediného důvodu, může se to státi a On to činí skrze smírnou oběť svého božského Syna.

Proto se to může státi spravedlivé - tak spravedlivé, že o tom nikdo nikdy nebude pochybovati, tak dokonalé, že v onen hrozný soudu den, kdy pomine země i nebe, nebude nikoho, kdo by popíral platnost tohoto ospravedlnění.

"Kdo bude žalovati na vyvolené Boží, Bůh jest, který ospravedlňuje."

"Kdo jest, ježto by potupil? Kristus jest, kterýž umřel," (Řím 8. 33. 34).

Nuže, duše sklíčená! Chceš vstoupiti do tohoto záchranného člunu tak, jak jsi? Tu jest záchrana pro trosečníky! Přijmi jisté vysvobození!

"Nemám nic u sebe", pravíš. Nikdo tě nežadá, abys něco s sebou přinesl.

Lidé, kteří prchají, aby zachránili život, zanechají za sebou i šat.

Vskoč do člunu tak, jaký jsi!

Abych tě povzbudil, povím o sobě toto.

Má celá naděje v nebe leží v dokonalém dostiučinění, které se stalo na Golgotě za hříšníky. Na to spoléhám pevně. Nemám ani stínu naděje jinde. Ty jsi v stejných okolnostech, jako já. Neboť žádný z nás nemá ničeho vlastního, aby se mohl na to spouštět. Podejme si ruce a postavme se společně pod kříž a svěřme své duše provždy tomu, který vylil svou krev za hříšníky. Budme spaseni jedním a týmž Spasitelem. Kdybys ty zahynul v této důvěře, musím zahynouti i já. Co nad to ještě mohu učiniti, abych ti dokázal, že sám věřím pevně v evangelium, které ti předkládám?

O VYSVOBOZENÍ OD HŘEŠENÍ

Na tomto místě chci říci několik jasných slov těm, kteří sice porozuměli tomu, kterak lze dojíti ospravedlnění skrze víru v Ježíše Krista, ale jichž nesnáz v tom záleží, že nedovedou nehřešiti.

Nemůžeme býti nikdy šťastni, klidni a duchovně zdraví, dokud nenabudeme svatosti.

Musíme být zbaveni hříšnosti, ale kterak se to má státi?

Toť otázka na život a na smrt pro mnohé.

Stará přirozenost jest velmi silná. Lidé zkoušeli zkrotiti ji a zoufati, ale nechce se poddati. Ačkoliv velice touží býti lepšími, shledávají, změnilo-li se vůbec něco, že jsou spíše horší než byli dříve. Srdce jest tak tvrdé, vůle vzpurná, vášně rozpoutané, myšlenky těkavé, obraznost nezřízená, žádosti tak jsou divoké, že člověk cítí, jakoby v něm síděl celý brloh šelem, které by ho spíše sehltily, nežli by se jím dali ovládnouti.

Ohledně své zkažené přirozenosti můžeme říci, co Bůh řekl Jobovi o Leviatanovi: "Zdaliž budeš s ním hráti jako s ptáčkem, aneb přivážeš jej dětem svým? (Job. 40.,24.).

Právě tak by člověk mohl doufati, že zachytí severní vítr v hrsti své, jako očekávati, že zmůže svou vlastní silou ony bouřlivé mocnosti, které přebývají v jeho padlé přirozenosti.

To vyžaduje většího rekovství, než kterákoliv z oněch vybájených prací Herkulových: tu jest potřebí Boha.

Já bych mohl věřiti, že Kristus odpouští hříchy "řekne někdo," ale nesnáz má v tom záleží, že hřeším znovu a že cítím v sobě hrozný sklon ku zlému.

"Jako kámen do vzduchu vyvrstěný padá za chvíli zpět, podobně i já, ač pozdvižen k nebesům opravdovým kázáním, upadám znovu do stavu otupělosti."

Běda! Snadno mě upoutá baziliščí pohled hřícha, který mě drží jako kouzlem, tak že nedovedu uniknout svému vlastnímu bláznovství."

Příteli! Spasení bylo by žalostně nedokonalou věcí, kdyby se nevztahovalo také na tuto stránku našeho schátralého stavu.

My potřebujeme právě tak posvěcení jako odpuštění.

Ospravedlnění bez posvěcení nebylo by vůbec spasením. To by znamenalo jako kdyby malomocný prohlášen byl čistým, ale ponecháno, aby zemřel na svou chorobu, bylo by to jako kdyby se odpustila vzpoura, ale dovolilo se, aby buřič zůstal nepřítelem svého krále.

Odstraňovalo by to následky, ale přehlížela by se příčina a tím by zůstavena byla před námi úloha bez konce a bez naděje.

Na chvíli by to zarazilo proud, ale zanechalo by to otevřené zřídlo nečistoty, které by dříve nebo později prorazilo ještě mohutnější silou.

Vzpomeňme, že Pán Ježíš přišel, aby odstranil hřích trojí cestou: aby odstranil trest za hřích, moc hříchu a konečně přítomnost hříchu.

To druhé dosáhnouti můžeš neprodleně: moc hříchu může býti zlomena hned, tak octneš se na cestě k třetímu, totiž k odstranění přítomnosti hříchu.

"Víme, že on se okázal, aby hříchy naše sňal." (I Jan 3., 5).

Anděl pravil o našem Pánu.

"Nazůveš jméno jeho Ježíš, onť zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich (Mat. 1., 21.).

Pán Ježíš přišel, aby kazil v nás skutky ďáblovy.

Co bylo řečeno při narození Pána Ježíše, bylo prohlášeno i v jeho smrti, neboť když žoldněř probodl Jeho bok, vyšla krev a voda, aby ukázán byl dvojí lék, jímž jsme osvobozeni od viny i od znečištění hříchem.

Jestliže však přece se soužíš nad mocí hříchu, a nad náklonnostmi své přirozenosti, k čemuž ovšem máš dobrou příčinu, tu jest pro tebe zaslíbení. Věř mu, neboť jest zapsáno v smlouvě milosti, která jest uspořádána ve všech směrech a jest bezpečná. Bůh, který nemůže lháti, řekl skrze proroka Ezechie (36., 26.): *"Adám vám srdce nové a ducha nového dán do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce asi tě."*

Vidíte, že zde jest samý projev vůle: "Dám" - "odejmu" - "dám".

To jest královský způsob Krále králů, který má moc naplniti vše, co chce. Jediné Jeho slovo nepadne k zemi.

Bůh ví velmi dobře, že sami nemůžeme proměnit svého srdce, a nemůžeme očistiti svoji přirozenost: ale On také ví, že sám to obé učiniti může.

Může způsobiti, aby Mouřenín změnil kůži svou a pardus peřestost svou.

Slyšte a užasněte: On vás může stvořiti podruhé. On může způsobiti, abyste se znovu narodili.

To jest div milosti, ale Duch svatý jej vykoná.

Byla by to věc podivuhodná, kdyby se někdo postavil na dno vodopádu niagarského, a slovem svým způsobil by, aby řeka Niagara počala téci proti proudu a zdvihla se přes onu velkou propast, kterou se nyní řítí dolů silou ohromující. Nic, leč moc Boží by mohla vykonati tento div.

Ale to by nebylo více u srovnání s tím, co by nastalo, kdyby tvá přirozenost naprosto se změnila. -

U Boha všechno jest možné.

On může změnit svět tvých žádostí a běh tvého života a místo, abys vzdaloval se od Boha. On může způsobiti, aby celá tvá bytost směřovala k Bohu. A to ve skutečnosti jest to, co učiniti slíbil Bůh všem, kdož jsou zahrnuti tvé smlouvě.

A z Písma víme, že všichni věřící jsou v smlouvě zahrnuti. Opakuji ta slova ještě jednou:

A dám vám srdce nové a ducha nového dám do vnitřností vašich a odejma drdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité.

Jaký slib podivuhodný! A jest to "ano i amen" v Kristu Ježíši ku slávě Boží v nás.

Uchopme se toho, přijměme to za pravdu a přivlastněme si to. To se to v nás naplní a v potomních dnech i létech budeme zpívati o předivné změně, kterou svrchovaná milost Boží vykonala v nás.

Jest to hodno úvahy, že když Bůh odejme srdce kamenné, skutek jest hotov.

A jakmile toto jest jednou vykonáno, žádná známá moc nemůže odnítí tohoto nového srdcem které Bůh dává a onoho přímého ducha, které ho do nás vkládá. "Darů zajistí svých a povolání Bůh nelituje."

Co jednou dal, toho nodjímá.

Nechte se Bohem obnoviti a budete obnoveni.

Lidské opravování a očišťování brzy pomíjí. neboť pes "navraceje se k vývratku svému", (Přísl. 26, 11), ale když Bůh vloží do nás nové srdce, toto nové srdce nám zůstane navždy, a nikdo ho nepromění znovu v kamenné.

Ten, který je učinil masitým, zachová je také.

V tom jest naše potěšení. Radujme se na věky z toho, co Bůh tvoří ve svém království milosti.

Abych věc vyložil velmi prostě: slyšeli jste kdy vypravovati ilustraci Rowlanda Hilla o kočce a vepři?

Podám ji svými vlastními slovy, abych znázornil výrazná slova Pána Ježíše: "Musíte se znovu zrodit!"

"Vidíte tamto kočku? Jaké čistotné zvířátko! Jak obratně myje se jazykem a prackami. Pohled v každém ohledu příjemný.

Viděli jste cos podobného u vepře? Nikdy, jest to proti celé jeho nátuře. Válí se raději v blátě. Jděte a zkuste naučiti vepře, aby se sám myl a uvidíte, jak malého docílíte úspěchu.

Bylo by to veliké zdravotní zlepšení, kdyby vepři byli čistí. Naučte je mýti a čistiti se podobně, jak to činí kočka. Marné namáhání.

Násilím byste mohli vepře umýti, ale on poběhne zase do bláta, a za chvíli bude právě špinavý, jako dříve.

Jediný prostředek způsobiti, aby se vepře myl jest, proměnití jej v kočku, potom se bude míti a bude čistý, dříve ne!

Dejme tomu, že tato proměna se stala, pak to, co dříve bylo těžké, ba nemožné, stane se zcela snadným, vepř od té chvíle stane se způsobilým pro váš pokoj i pro váš koberec.

A tak jest to s bezbožným člověkem, marně ho nutíte, aby konal, co člověk obrácený činí ochotně, můžete jej učiti a býti mu dobrým příkladem, ale on se

sám nenaučí způsobům svatosti, neboť nemá pro ni smyslu, jeho přirozenost táhne jej jiným směrem.

Jakmile však Bůh učiní z něho člověka nového, všechny věci jeho obdrží jinou tvářnost.

Změna jest tak veliká, že jsem slyšel kdys obráceného člověka praviti: "bud' se změnil celý svět, anebo jsem se změnil já."

Nová přirozenost jde za pravými věcmi tak přitopeně, jako stará bloudí za převrácenými. Jaké požehnání, obdržíme-li takovou přirozenost! Jen Duch svatý může ji dát!

Napadlo vás již někdy, jaká je to podivuhodná věc, když Pán dá nové srdce a duch přímého člověka? Snad jste viděli někdy raka, jak zápase s rakem jiným, ztratil jedno klepeto a jak mu narostlo klepeto nové. Toť jistě věc zvláštní, ale daleko úžasnější jest, že člověk může obdržeti nové srdce. To opravdu jest div, síly přírody přesahující .

Tamhle jest strom. Uříznete-li jednu větev, může narůst místo ní druhá, ale můžete-li změnit její přirozenost? můžete-li její mízu učiniti sladkou? dokážete-li, aby trní neslo fíky?

Ovšem, můžete do stromu vočkovati něco lepšího a tu jest cosi obdobného, co nám příroda ukazuje z díla milosti. Ale naprosto změnit míru stromu, to by byl skutečný div.

A takový div a tajemství moci Boží pracuje ve všech, kteří uvěří v Ježíše.

Podáte-li se cele jeho božským rukám, Pán změní vaši přirozenost, podmaní vaši přirozenost starou a vdechne do vás nový život!

Složte svou naději v Pánu Ježíši Kristu a On odejme srdce kamenné, a dá vám srdce masité,

Kde všecko bylo ztvrdlé, vše stane se měkkým, kde všecko bylo porušeným, stane se vše ctnostným, kde všecko směřovalo dolů, vše ponese se vzhůru, a to silou nezadržitelnou.

Lev zuřivý změní se v tichého beránka, škaredý havran odletí před čistou holubicí.

Lítý had, plný lsti, bude potřen patou pravdy. Viděl jsem na své vlastní oči takové podivuhodné změny mravního a duchovního charakteru, že nepochybují o nikom.

Mohl bych, kdyby se to hodilo, ukázat na ženy, které byly kdysi necudné a potom staly se čistými jako padlý sníh, na muže rouhače, kteří dnes občerstvují všechny kolem sebe opravdovou pobožností. Zloději učinění jsou poctivými, opilci střízlivými, lháři pravdivými a posměvači horlivci.

Kdekolivěk milost Boží zjevila se člověku, vycvičila jej, aby se odvrátil od bezbožnosti a od žádosti světa a žil střízlivě, spravedlivě a pobožně i v nynějším porušeném světě. *A totéž, milý čtenáři, učiní s tebou.*

"Já nemohu se změnit," řekne někdo.

Kdo ti řekl, že můžeš? Slovo Písma, jež jsme uvedli, nemluví o tom, co člověk učiní, nýbrž co Bůh učiní. Jest to Boží zaslíbení a Bohu náleží, aby splnil, k čemu se zavázal. Dověř se, že naplní slovo své, dané tobě - a stane se.

"Ale jak se to má státi?" Co máš ty s tím? Musí ti Pán nejprve vyložiti svůj způsob, než mu uvěříš?

Dílo Boží v této věci jest velikým tajemstvím. Duch svatý je provede. Ten, který dal slib, je odpověden za jeho splnění, a On na to stačí.

Bůh, který zaslíbil zázračnou změnu, jistě ji provede ve všech, kteří přijali Krista, neboť těm všem dává moc, syny Božími býti. Kéž bys tomu uvěřil! Kéž bys uctil milostivého Boha důvěrou, že může a chce toto učiniti s tebou, třebaš to bylo zázrakem nesmírným.

Kéž bys uvěřil, že Bůh lháti nemůže!

Ó, kéž bys v důvěře žádal od Něho nové srdce a ducha přímého, neboť On může to obé dáti.

Bůh sám račiž dáti tobě víru v jeho sliby, víru v jeho syna, víru v Ducha svatého a víru v Něho samého, aby Jemu byla chvála a čest i děkování od věků až na věky. Amen!

MILOSTÍ SKRZE VÍRU

"Milostí spaseni jste skrze víru" (Ef. 2,8.)

Myslím, že jest dobré, abych zabočil trochu stranou a požádal čtenáře svého, by pobožně zahleděl se na zřídlo našeho spasení - na milost Boží.

"Milostí spaseni jste." Poněvadž Bůh jest milostivý, proto se hříšným lidem odpouští, proto bývají obráceni, posvěceni a spaseni. Ne proto docházejí spasení, že by v nich něco bylo, anebo že by kdy v nich něco býti mohlo, nýbrž pro nesmírnou lásku, dobrotu, milosrdenství, slitování a milost Boží.

Pozdržme se na okamžik u tohoto pramene. Viz tam potok čistý vody živé, světlý jako křišťál, tekoucí z trůnu Božího a Beránkova! (Zj. 92,1).

Jakou hlubinou jest ta milost Boží! Kdo změří její šířku? Kdo vystihne její hlubokost? Jako všechny ostatní vlastnosti Boží jest nekonečná. Bůh pln jest lásky, neboť "Bůh láska jest". Bůh plný jest dobroty. Přenesmírná dobrota a láska pronikají samu podstatu božství. Jen proto, že "milosrdenství Boží trvá na věky" lidé nejsou zahubeni, že slitování Jeho nepřestávají bývají hříšníci přitržení k Němu a docházejí odpuštění.

Všimni si toho dobře, sic jinak bys mohl upadnouti v omyl, upíraje svou mysl tak příliš na víru, která jest pouhým vodičem spásy, že bys zapomněl na milost, která jest pramenem, studnicí a zřídlem i víry samy.

Víra jest dílem milosti Boží v nás.

"Žádný nemůže říci Pán Ježíš, jedině v Duchu svatém". (Kor. 12,5).

"Žádný nemůže přijíti ke mně," Práví Ježíš, "jediné, leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitřhl by jej." (Jan 6,44).

A tak víra, to jest jítí ke Kristu, jest výsledkem Božího přitahování.

Milost jest první a poslední hybnou silou spasení, a víra, jakkoliv jest nevyhnutelná, jest pouze důležitým článkem stroje, kterého milost používá.

My docházíme spasení cestou víry, ale spasení jest z milosti! Ohlašuj slova tato jako troubou archanděla: "Milostí spaseni jste!" Jaká to radostná zpráva pro nehodné!

Víru možno přirovnati k rouře vodovodu. Milost jest studnice a proud, víra vodovod, jímž voda milosti plyne, aby občerstvovala žíznivé syny lidské. Jest veliká škoda praskne-li vodovod. Smutný je pohled, na mnohé krásné vodovody kolem Říma, které již nedopravují vody do města, poněvadž oblouky, na nichž vodovody spočívaly, jsou zbořeny a podivuhodná stavba v troskách. Vodovod musí býti udržován v celosti, aby vedl proud, a právě tak víra musí býti pravá a zdravá a vésti přímo vzhůru k Bohu a plynouti přímo k nám dolů, má-li se státi způsobilým vodičem milosrdenství pro naše duše. Nuže, ještě jednou vám připomínám, že víra jest pouze vodovodem, a nikoliv studnicí a my nesmíme na ni tak hledět, abychom ji stavěli nad božské žřídlo všeho požehnání, které leží v Boží milosti. *Nikdy si nedělej Krista ze své víry* a nedomnívej se, že by víra byla neodvislým pramenem tvého spasení. Náš život jest založen v "hledění na Ježíše", nikoli v hledění na naši vlastní víru. Vírou všecko stává se nám možným, ale moc ta neleží ve víře, ale v Bohu, na nějž víra spoléhá.

Milost může se přirovnati k lokomotivě a víra k řetězu, jímž vůz duše jest připoután k té veliké hybné síle.

Spravedlnost z víry není mravní výtečnost víry, nýbrž spravedlnost Ježíše Krista, kterou víra uchvacuje a si přivlastňuje.

Pokoj v duši neprýští z přemýšlování o vaši vlastní víře, nýbrž přichází k nám z Krista, který jest náš pokoj, jehož roucha lemu víra se dotýká a z Něhož do duše přechází síla.

Hleď pak, drahý příteli, že tě nezničí mdloba tvé víry. I třesoucí se ruka, může přijati zlatý dar. Spasení Hospodinovo může k nám přijíti, třebaš bychom měli víru jako zrnko hořčičné. Moc záleží v milosti Boží a ne v naší víře. Veliká poselství mohou býti poslána po slabém drátu a svědectví Ducha svatého, podávající pokoj, může zasáhnouti srdce skrze víru, slabou jako nitka, která vypadá, jakoby ani nestačila unésti svou vlastní váhu.

Mysli více na Toho, ku komu hledíš, než na hledění samo! Musíš se odvrátiti od svého vlastního hledění a neviděti, než samého Ježíše a milost Boží v Kristu zjevenou.

VÍRA - CO TO JEST ?

Co jest to víra, o níž se praví: "Milostí spaseni jste "skrze víru!?" Mnozí popisovali víru, ale skoro všechny výměry, s nimiž jsem se setkal, způsobily, že jsem ji rozuměl méně, než před tím .Jistý černoš řekl, čta druhou kapitolu k Efeským, že by ji zatemnil a zkazil, a je velmi pravděpodobno, že se tak stalo, ačkoliv ji chtěl vyložit.

Je možno vysvětlovati pojem víry, až tomu nikdo nebude rozuměti.

Doufám, že se nedopustím této chyby, Víra jest nejjednoduší že všech věcí, a snad proto její jednoduchost jest tak obtížno vyložit.

Co jest víra? Skládá se ze tří věcí? a)známosti b)věřeni (=za pravdu přijímání) a c)důvěrnosti.

Nejprv přichází známost.

"Kterak uvěří tomu, o němž neslyšeli?" (Řím, 10,14). Dřívě musím o události býti poučen, než ji mohu uvěřiti.

"Víra ze slyšení" (Řím 10,17). Nejprve musím slyšeti, abych mohl věděti, čemu mám věřiti.

" I budou v tebe doufati, kteříž znají jméno tvé." (Ž. 9,11).

Jistá míra známosti jest podstatnou částí víry, odtud důležitost nabývání známosti.

"Nakloňte ucha svého a pojdte ke mně, poslechněte, a budeť živa duše vaše," tak mluvil starý prorok (Iz. 55,3) a tak mluví evangelium posud. Hleďte v bibli a učte se, co Duch svatý svědčí o Kristu a jeho spasení. Snažte se poznati Boha: "Nebo přistupující k Bohu, věřiti musí, že jest Bůh a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává." Kéž Duch svatý dá vám ducha známosti a bázně Boží! Poznejte evangelium, poznejte, jaká to radostná zvěst, jak mluví o odpuštění darmo, a o změně srdce, o přijetí do rodiny Boží a o bezpočtu jiných darů. Poznejte zvláště Ježíše Krista, Syna Božího, Spasitele lidí, spojeného s námi lidskou přirozeností a jenž přece jest jedno s Bohem, a takto způsobilého jednati jako prostředník mezi Bohem a člověkem, způsobilého položiti ruku svou na oba a státi se pojítkem mezi hříšníkem a Soudcem vší země. Snažte se poznávati více a více z Ježíše Krista. Snažte se obzvláště poznati učení o oběti

Kristově, neboť bod, o nějž se spasitelná víra hlavně opírá, jest tento: "Bůh byl v Kristu v mír uvodě svět s sebou, nepočítaje jim hříchů jejich." (2. Kor.5.19)

Pozorujte, že Kristus "učiněn byl zlořečenstvím pro nás, jakož psáno jest". Zlořečený každý, kdož visí na dřevě." (Gal. 3,13).

Napájejte se učením o zástupném díle Kristově, neboť v tom leží nejsladší útěcha pro hříšné syny lidské, neboť Bůh "za nás učinil jej hříchem, abychom my učiněni byli spravedlností Boží v něm." Víra začíná známostí.

Mysl jde dále a věří, že tyto věci jsou pravdivé. Duše věří, že Bůh jest a že slyší lkání srdcí upřímných, že evangelium jest od Boha, že ospravedlnění skrze víru jest veliká pravda, kterou Bůh v těchto dnech posledních zjevil skrze Ducha svatého jasněji, než dříve. Pak i srdce uvěří, že Kristus skutečně, a v pravdě jest náš Bůh a Spasitel. Vykupitel lidstva, prorok, kněz a král lidu svého. To vše přijímá jako jistou pravdu, nevyvolávající pochybnosti. Modlím se za to, abyste k tomu dospěli hned. Pojměte pevně víru, že *"Krev Krista Ježíše, syna Božího, očišťuje nás od všelikého hříchu"*. (1 Jan 1,7), že jeho oběť jest dokonalá a přijata Bohem plně ve prospěch člověka, tak že ten, který věří v Ježíše, nebude odsouzen.

Věřte těmto pravdám, jako věřte každému jinému tvrzení, neboť rozdíl mezi vírou obecnou a vírou spasitelnou, záleží hlavně v předmětech, na nichž se má víra uplatnit.

Věř svědectví Božímu tak, jako věříš svědectví svého otce nebo přítele. "Poněvadž svědectví lidské přijímáme, svědectví Boží větší jest." (1 Jan 5,9).

Tak daleko pokročili jsme směrem k víře, jen ještě jediné podstatné jest potřebí, aby byla plnost, to jest důvěrnost. Svěřte se milosrdnému Bohu, spočiňte svou naději na evangeliu milosti, svěřte svoji duši zemřevšímu a živému Spasiteli, umyjte své hříchy v krvi smiřující, přijměte jeho dokonalou spravedlnost a vše bude dobře. Důvěra jest mízou víry, není víry spasitelné bez ní. Puritáni byli zvyklí vykládati víru slovem: "spolehnutí". To znamená opření se o nějakou věc (spolehnutí se na něco) Spolehněte celou svou tíží na Krista.

Ještě lépe to znázorním, řeknu-li: padněte vahou celého svého těla a spolehněte na Skále věků. Spusťte se na Ježíše, spočiňte v Něm, odevzdejte se Mu! Učinivše to, zažili jste spasitelnou víru. Víra není něco slepého, neboť

počiná známostí. Víra není také věcí pouhého přemýšlování, neboť věří skutečností, jimiž si jest jista. Není to něco neživotného, vysněného, neboť víra důvěřuje a opírá celý svůj los o pravdu zjevenou.

To jest jeden způsob vyjádřiti, co víra jest. Doufám, že jsem pojmu jejího nezatemnil.

Chci se pokusiti o jiný způsob. Víra jest i přijímání za pravdu toho, že Kristus skutečně jest co se o Něm praví, a že učiní, co učiniti přislíbil, a pak i očekávání toho od Něho.

Písmo praví o Ježíši Kristu, že jest Bohem, Bohem v lidském těle, že jest dokonalý ve svém charakteru, že byl pro nás učiněn obětí za hřích a že na svém těle vnesl hříchy naše na dřevo kříže. Písmo praví dále, že shladil přestoupení, přítrž učinil hříchu a přinesl věčnou spravedlnost.

Písmo praví ještě, že "vstal z mrtvých" a že "živ jest k orodování za nás", že vešel v slávu a připravil místo pro svůj lid a že zase přijde brzy, aby "soudil lid svůj v spravedlnosti a chudé své v pravosti." (Ž. 72,2). My máme tomu přepevně věřit, že to všecko tak jest, neboť takové svědectví Bůh otec vydal, řka:

"Tentož jest ten Syn můj milý, jeho poslouchejte!" (Mark. 9,7.).

Totéž svědčí Bůh Duch svatý, neboť Duch vydal svědectví o Kristu jednak ve vdechnutém slově, jednak skrze rozličné divy a svým působením v srdcích lidských. Jest nám věřiti, že toto svědectví jest pravé.

Víra také se dověřuje, že Kristus splní, co slíbil. Poněvadž slíbil, že toho, kdo k němu přijde, nevyvrhne ven, jest jisto, že ani nás nevyvrhne, přijdeme-li k Němu. Víra přijímá za pravdu to, co Kristus vyřkl "voda ta, kterouž já dám, bude studnicí vody, prýstící se k životu věčnému." (Jan 4,14).

Dostaneme-li tuto vodu živou, zůstane v nás a bude z nás vyvěrati v proudech svatého života.

Cokoliv Kristus slíbil, že učiní, to také učiní a my tomu musíme uvěřiti tak, abychom očekávali odpuštění, ospravedlnění, zachování i věčnou slávu z rukou jeho, jako přislíbil těm, kdož uvěřili v něho.

Nyní přijde další nutný krok.

Kristus jest to, co se o něm praví. On vykoná, co řekl, že učiní. Proto jeden každý musí se mu dověřiti, řka: "I mně chce býti tím, co praví, že jest, i mně naplní, co slíbil učiniti. Proto se kladu v ruce jeho, kterýž jest určen k vysvobozování, aby i mě spasil. Spoléhám na jeho slib, že jistě učiní, jak byl řekl.

To jest spasitelná víra, kdo má ji, má věčný život. Necht' jsou jakákoliv nebezpečnosti a nesnáze, jakákoliv temnota a zmalomyslnění, jakékoliv křehkosti a hříchy, kdokoliv takto v Kristu Ježíše věří, není a nebude odsouzen.

Kéž tato úvaha poněkud aspoň poslouží!

Věřím, že Duch svatý může ji užítí, aby čtenáře přivedl okamžitě v pokoj. "Neboj se, věř toliko." (Luk. 8,50). Důvěřuj a měj pokoj!

Obávám se toliko, aby se čtenář nespokojil jen tím, že pochopil, co jest třeba činiti, při čemž by k činu nedošlo.

Lepší jest sebe nepatrnější opravdová víra, skutečná život projevující, než její nejlepší ideál, ale zůstávající v říši pouhého přemýšlování.

To hlavní jest, v *Pána Ježíše Krista uvěřiti hned a bez váhání.*

Nehled' na rozlišování a výměry!

Hladový člověk jí, třebaš nevěděl, z čeho jest pokrm složen, jak upravena jsou ústa a jaký je proces zažívání: žije, protože jí. Jiný člověk, daleko schopnější, rozumí výborně nauce o výživě, ale nebude-li jísti, zemře se vši svou moudrostí. Beze vši pochyby jsou mnozí v místě muk, kteří rozuměli učení o víře, ale sami nevěřili. Naproti tomu nikdo z těch, kdo v Pána Ježíše uvěřil, nebyl vyvržen ven, třebaš rozumem svým nedovedl vyložiti svoji víru.

Drahý čtenáři, přijmi Ježíše Krista v svou duši a budeš živ na věky.

"Kdo věří v Syna, má život věčný. (Jan 3,36).

JAK LZE VÍRU ZNÁZORNITI?

Abych učinil pojem víry ještě jasnější, podám několik názorných příkladů. Ačkoliv Duch svatý jediný může způsobiti, aby čtenář pravdu uviděl, jest přece mojí povinností i radostí, podati i se své strany světlo, pokud mohu, a prositi Boha, aby otevřel oči slepé. Kéž by i čtenář této knížky, totiž modlitbou se modlil za sebe!

Víra, která zachraňuje, má svou obměnu v lidském těle. Jest to oko, kterým hledíme. Okem přivádíme do duše, co jest daleko od nás vzdáleno: mžiknutím oka můžeme přivést do duše obraz slunce a hvězd velmi vzdálených. Tak i vírou přibližujeme si Ježíše Krista, a ačkoliv jest velmi daleko v nebesích, vstupuje do našeho srdce.

Víra jest rukou, která uchvacuje. Když ruka naše pevně se uchopí něčeho, činí přesně totéž, co víra, když si přivlastňuje Krista a požehnání z Jeho vykoupení. Víra praví: Kristus jest můj, Víra slyší o krvi ospravedlňující a volá: toto ospravedlnění platí mně. Víra hlásí se k odkazům umírajícího Krista, a odkazy jí náležejí, neboť víra jest dědičkou Kristovou. On dal sám sebe i vše co má víře. Ó příteli, vezmi co milost pro tebe připravila. Nedopustíš se tím krádeže, neboť máš dovolení Boží: "Kdo chceš, nabeř vody života darmo." (Zj. 22,17.) Bláhovým jest každý, kdo mnoha prostě vstažením ruky získati poklad, zůstává chudásem.

Víra jsou ústa, která se sytí Kristem. Pokrm, dříve, než nás může nasytiti, musí býti přijat. Jest to věc tak jednoduchá - jísti a píti. Ochotně běřeme v ústa to, co nás živí, a dopouštíme, aby potrava sestoupila do vnitřku, kde se rozpouští a vstřebá do těla. Pavel praví (Řím. 10,8): "Blízko tebe jestiž slovo, v ústech tvých." Nuže, vše, čeho potřebí učiniti, jest polknouti je a nechati sestoupiti až do duše. Ó, kéž by lidé zlačněli! Neboť kdo jest hladov a spatří před sebou pokrm, nepotřebuje, aby byl poučen, jak jísti. "Dej mi," řekl kdos, "nůž, vidličku, a příležitost." Byl úplně připraven učiniti to ostatní sám. V pravdě, srdce hladoví a žíznící po Kristu, nepotřebuje, než poznati, že obdrží Jej darmo a přijme Jej hned. Je-li čtenář v takovémto stavu, nechť neváhá a přijme Krista. Může býti jist, že nebude proto nikdy pohaněn: "nebo kteřížkoli přijali jej, dal jim moc, syny Božími býti." Kristus nikdy nikoho neodmítne, ale udílí právo všem, kdož přijdou, aby zůstaly syny na věky.

I životní zaměstnání znázorňuje mnohým způsobem víru.

Rolník zasívá dobré símě do země a očekává nejen, že ožije, ale že se zmnohonásobí. Věří v zařízení smlouvy, že setí a žeň nepřestanou a bývá odměněn za tuto svou víru.

Obchodník svěřuje své peníze bance a věří úplně v počestnost a zdravou správu banky. Svěřuje své jmění cizí ruce a cítí se bezpečnějším, než kdyby měl dobré zlato uzamčeno doma v železné pokladně.

Plavec svěřuje se moři. Když plave, zdvihne nohy ode dna, a spočívá na mocných vlnách okeánu. Nemohl by plovati, kdyby se cele nepoložil na vodu.

Zlatník vkládá drahocenný kov do ohně, který jakoby je chtěl strávit, ale dostane jej zpět z peci, žárem očištěné. Nemůžete se dotknouti ničeho v životě, abyste nespátřili víru při činech mezi člověkem anebo mezi člověkem a přírodním zákonem. A jako máme víru v denním životě, právě tak musíme mít víru v Boha, zjeveného nám v Kristu Ježíši.

Víra bývá v různých lidech v různých stupních, dle míry jich známostí, neb vzrůstu milosti.

Někdy víra jest pouhé lnutí ke Kristu, pouhé vědomí odvislosti a hotovosti býti od Něho odvislým. Ocitnete-li se na pobřeží moře, spatříte měkkýše, přissáté na skále. Přikročte opatrně ke skále, udeřte přílepku rychlou ranou hůlkou a ona spadne. Zkus to tímtež způsobem u druhé přílepky. Byla upozorněna, slyšela úder, kterým jsi srazil její sousedku a celou silou přilne ku skále. Neodloupneš ji, jistě ne! Tluč a bij a jte to zrovna, jako bys chtěl rozbít skálu. Tento milý tvoreček, přílepka, mnoho neví, ale drží se pevně. Není obeznámena s geologickými útvary skály, ale drží se jí. Dovede lnouti a tu nelezla něco, k čemu by lnula, to jest celá její zásoba vědomostí i užívá je ku svému bezpečí, ku své spáse. V tom jest život přílepky, lnouti ku skále a v tom jest život hříšníka, lnouti k Ježíšovi. Tisíce z lidu Božího nemá větší víry, než tuto, vědí dosti, aby se drželi Ježíše celým srdcem a celou duší, a to stačí, aby měli pokoj na zemi a pro věčnost jistotu. Ježíš Kristus jest jim Spasitelem, silným a mocným, skála, která se nepohne a nemění, drží se Ho, aby zachránili drahý svůj život a toto držení se, je zachraňuje. Čtenáři, nemohl bys i ty přilnouti? Učiň tak hned!

Víra se spatřuje i tam, kde člověk spoléhá na druhého u vědomí jeho převahy. To jest vyšší stupeň víry, víra, která zná důvod své odvislosti a jedná dle toho. Nemyslím, že přílepka ví toho mnoho o skále, ale jakmile víra roste, stává se rozumovější a rozumovější. Slepec svěřuje se svému vůdci, poněvadž ví, že jeho přítel vidí a tak věře mu, jde, kam vůdce ho vede. Narodil-li se tento uvožák slepým, neví arci, co jest to zrak, ale ví, že jest cosi, co se zove zrakem a to právě že má jeho přítel a proto svobodně klade svou ruku do ruky vidoucího a sleduje svého vůdce.

"Skrze víru chodíme, ne skrze vidění," (2 Kor. 5,7).

"Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili," (Jan 20,29).

To jest tak dobrým obrazem víry, jak jen může býti. Víím, že Pán Ježíš má zásluhu, moc i požehnání, kterého my nemáme a proto svěřujeme se mu radostně, aby nám byl, čím sami si býti nemůžeme. Důvěřujeme mu, jako slepec důvěřuje svému vůdci. On nikdy nezklame naší důvěru: "On učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost posvěcení i vykoupení" (1 Kor. 1, 30). Každý chlapec, který jde do školy, musí projevovati víru při učení. Učitel učí zeměpis a vykládá o útvaru země a že jsou jistá velká města a říše.

Chlapec sám neví, jsou-li ty věci skutečné, tak by věřil svému učiteli a knihám, které má v ule. A totéž musíte činiti, máte-li býti spaseni Kristem. Musíte prostě viděti, poněvadž On to praví, poněvadž On ujišťuje, že jest tomu, spolehnouti se na Něj, protože zaslibuje, že výsledkem bude vaše spasení.

Skoro vše, co víte i co vím já, nabyli jsme věrou. Byl učiněn vědecký objev a my jsme tím jisti. Z jakého důvodu tomu věříme? Na základě věhlasu jistých, všeobecně známých učenců, jejichž dobrá pověst jest nedotknutelná.

Nikdy jsme nevykonali, ba ani neviděli jich pokusů, ale věříme jich svědectví. Totéž musíte učiniti při Kristu, poněvadž učí určitým pravdám, na vás jest, abyste se stali jeho žáky a uvěřili jeho slovům. Poněvadž vykonal určité skutky, máte se vydávati v jeho ruce - a dověřiti se mu. On jest nekonečně vyšším nad vás a vydává se vaší důvěře jako váš Pán a Mistr. "Přijmete-li Jej a Jeho slova, budete spaseni.

Jiný a ještě vyšší druh víry jest víra, která vyrůstá z lásky. Proč věří dítě svému otci? Jediný důvod této víry jest, že jej má rádo. Štastni jsou a požehnaní ti,

kteří mají něžnou víru Pána Ježíše protkanou hlubokou láskou k Němu. Toť důvěra plna pokoje.

Tito milovníci Páně jsou okouzleni Jeho povahou, působí jim rozkoš jeho poslání, jsou uchvázeni Jeho milosrdenstvím, které jim projevil a proto nemohou jinak, než mu důvěřovati, protože jej svrchovaně obdivují, ctí a milují.

Příklad osvětlí tento způsob víry, vyrostlé z lásky. Nějaká paní jest chotí nejznamenitějšího lékaře své doby. Jest zachvácená nebezpečnou nemocí a její silou uvržena na lože. Jest však kupodivu klidna, neboť právě tato choroba byla předmětem odborného studia jejího muže, a její muž uzdravil tisíce podobně zachvácených. Nemá nejmenších starostí o sebe, neboť jest jí velmi drahý a u něhož umění a láska jsou spojeny v jich nejvyšším rozpětí. Taková víra jest rozumová a přirozená - Její muž si jí zaslouží v každém směru. To jest druh víry, kterou ti nejšťastnější z věřících projevují vůči Kristu. Není lékaře jako On. My milujem jej a On miluje nás a proto kladem se do Jeho rukou, přijímáme vše cokoliv předpisuje a činíme vše, cokoliv prikazuje. Cítíme, že nic nemůže býti nařízeno chybně, poněvadž On řídí všecky naše záležitosti. Miluje nás příliš, než aby nás nechal zahynouti, anebo trpěti bolest, které by nebylo nutně potřebí.

Víra jest kořenem poslušnosti, a to má býti jasné, žřejmě ve věcech života.

Když kapitán důvěřuje lodivodu že zavede loď do přístavu, řídí se loď dle lodivodových pokynů. Jakmile cestovatel věří vůdci, že jej převede přes nebezpečnou roklinu, běře se stezkou, kterou mu vůdce ukazuje. Věřili nemocný lékaři, řídí se pečlivě jeho předpisy a pokyny.

Víra, která chce uposlechnouti rozkazu Spasitele, jest pouhé předstírání a nezachrání nikdy duši. Věříme, že Kristus nás spasí. On dává nám pokyny vzhledem k cestě spasení, my posloucháme těchto pokynů a jsme spaseni. Na to čtenáři, nezapomínej. Důvěřuj Ježíšovi a dokaž svoji důvěru tím, že učiníš vše, cokoliv rozkáže tobě.

Pozoruhodný způsob víry vyrůstá z bezpečné známosti. Pochodí ze vzrůstu v milosti a jest věrou, která věří v Ježíše, poněvadž Ho zná a svěřuje se mu, poněvadž se přesvědčila, že jeho věrnost nemůže klamati.

Stará jedna křesťanka psávala na okraj své bible Z a P, kdykoliv zkoušela a přesvědčila se o splnění slibu. Jak snadné jest věřiti Spasiteli, kterého jsme

zkusili a který se nám osvědčí! Vy toho snad ještě nemůžete učiniti, ale dojdete k tomu. Vše musí míti počátek. Vaše víra stane se silnou v příhodný čas. Víra zralá nežádá si znamení a vidění, a statečně věří. Pohleďte na víru velitele lodí - často jsem se jí divil. Odvazuje lano, odjíždí od země. Celé dny, týdny, ba i často měsíce nespátří ani plachty na břehu, a přece dál a dále beze strachu pluje dnem i nocí, až jednoho jitra ocitne se právě u přístavu, k němuž směřoval. Kterak našel cestu přes hlubinu, nijak neznačenou? Věřil svému kompasu, svému námořnímu kalendáři, svému dalekohledu a hvězdám nebeským a poslušen jsa jich vůdcovství, zemi nevida, mířil oceánem tak přesně, že nepotřeboval změnit ani čárky, aby veplul do přístavu.

Jest to podivuhodná věc - plouti po moři a ničeho neviděti.

V ohledu duchovním jest to věc veliká, opustiti veškeré břehy vidění a pocitů a říci: "S Bohem" vnitřním citům, povzbuzujícím zjevům, viditelným důkazům atp.

Jest to slavným býti daleko na moři Boží lásky, věřiti v Boha, a mířiti přímo k nebesům za vedení Slova Božího.

Blahoslaveni, kteří neviděli a uvěřili. Těm se dostane plného přístupu na konec a bezpečného vedení cestou. Nechceš, čtenáři, dověřiti se Bohu v Kristu Ježíši? Tu já spočívám s důvěrou radostnou. Bratře, pojď se mnou, věř Otci našemu a Spasiteli našemu! Pojď a neváhej!

PROČ SPASENÍ JSME SKRZE VÍRU ?

Proč jest víra vyvolena, aby byla vodičem spasení? "Milostí spasení jste skrze víru" - to jest nepochybně učení Písma svatého a ustanovení Boží.

Ale proč je tomu tak? Proč víra jest vybrána spíše než naděje, nebo láska, nebo trpělivost?

Nám sluší býti velmi skrovnými, když odpovídáme na tuto otázku, neboť cesty Boží nejsou nám vždy srozumitelné, a není nám ani dovoleno opovážlivě se dotazovati.

Odpovídající přece, činíme tak v pokoře, a pravíme, že víra byla proto vybrána jako vodič milosti, poněvadž ve víře jest přirozená způsobilost přijímati.

Dejme tomu, že hodlám dáti chudásovi almužnu:

Kladu ji do jeho ruky. Proč? Proto, že by se sotva hodilo, položiti ji do jeho ucha, a nebo položiti mu ji na nohy. Ruka zřejmě jest k tomu určena, aby přijímala. Podobně, v našem vnitřním uspořádání víra jest stvořena, aby byla příjemcem, jest rukou člověka a má způsobilost, přijímati milost skrze své schopnosti.

Dovolte, abych to vyjádřil zřetelně. Víra, která přijímá Krista, jest skutek tak jednoduchý, jako když dítě přijímá od vás jablko, které držíte a slibujete, že mu je dáte, když si pro ně přijde. Důvěra a přijímání vztahují se tuto jen k jablku, ale ony vykonávají tentýž skutek, jako víra, která má za předmět věčné spasení. Čím jest ruka dítěte v poměru k jablku, tím jest vaše víra v poměru k dokonalé spáse v Kristu. - Ruka dítěte nedělá jablko, ani je ku zranění nepřivodí, ani si ho nezaslouží. Přijímá je prostě.

Víra pak Bohem k tomu jest vyvolena, aby spasení brala, poněvadž si neosobuje, že jest působcem spasení, ani že k němu napomáhá, ale spokojuje se pokorně tím, že je přijímá.

"Víra jest jazykem, která prosí za odpuštění, rukou, která je přijímá, okem které je vidí, ale není cenou, která je platí."

Víře nikdy nejde o vlastní zájmy a všechny své důvody opírá o krev Kristovu. Stává se dobrým služebníkem, aby přinášela duši bohatství Pána Ježíše, poněvadž doznává, odkud je vzata, a nezatajuje, že pouhá milost jí je svěřila.

Víra dále k úkolu svému jest proto vybrána, že dává všecku chválu Bohu. Jest věcí víry, aby byla z milosti a jest věcí milosti, aby nebylo žádného vychloubání, neboť Bůh pýchy nesnese.

"Bůh vysokomyslného z daleka zná!" (Žalm 138, 6) a nemá touhy přiblížit se k němu. Bůž nepodává spásy způsobem, který by vnukal aneb živil pýchu.

Pavel praví: "Ne, ze skutků, aby se někdo nechlubil." (Ef. 2,9)

Nuže, víra vylučuje všelikou chloubu. Ruka, která přijímá dobrodiní, neřekne: "Mělo by se mi poděkovati za přijatý dar." Byl by to nesmysl. Když ruka dopraví chléb k ústům, neříká tělu: "Poděkuj mi, neboť tě živím."

Jest to velmi nepatrná věc, kterou ruka koná, ač velmi potřebná, ale nikdy si neosobí slávu za to, co činí. Tak Bůh vyvolil víru, aby přijímala nevypravitelný dar Jeho milosti, protože nemůže přivlastniti si čest, ale musí klaněti se milostivému Bohu, který je dárce všeho dobra. Víra staví korunu na pravou hlavu a proto Pán Ježíš obyčejně stavěl korunu na hlavu víry, řka: "Véra tvá tě uzdravila, jdi v pokoji."

Bůh vyvolil dále víru, jako sprostředkovatele spasení, poněvadž to jest bezpečný prostředek spojení člověka s Bohem.

Jakmile člověk uvěří v Boha, nastává tu styčný bod mezi nimi, a toto spojení zaručuje požehnání.

Víra vede k spasení, protože učí nás Inouti k Bohu a tak nás přivádí ve spojení s Ním. Často jsem použil následujícího příkladu a musím jej opakovati, neznaje lepšího.

Slyšel jsem, že před léty překotil se člun nad vodopádem niagarským a dva muži byli strženi proudem a nesení k vodopádu. Lidem na břehu podařilo se dohoditi jim lano, a toho se také oba ohrožení muži uchopili. Jeden držel se pevně a byl šťastně vytažen na břeh, ale druhý, vida plynouti kol kládu, nemoudře nechal lana a přivinul se ku kládě, neboť byla to věc silnější a zdála se vhodnější, aby na ni spočinul. Ale žel! kláda i s mužem jí se držícím sletěla přímo přes okraj hrozné propasti, poněvadž nebylo žádného spojení mezi

kládou a břehem. Velikost trámu nic neprospěla tomu, jenž se ho uchopil. bylo potřebí spojitosti s břehem, aby se docílilo záchranu. A tak člověk, který se spoléhá na své skutky, nebo na svátosti, nebo na cokoliv takového, nebude spasen, protože není spojení mezi ním a Kristem, ale víra, třeba se zdála jako slabý provázek, jest v ruce velikého Boha na břehu, nekonečná moc táhne za spojující provaz a tak vychvacuje člověka ze zkázy.

O požehnaná víra! ona spojuje nás s Bohem!

Víra byla dále vyvolena, poněvadž se dotýká zdrojů činnosti. I v obyčejných věcech víra jistého druhu leží u kořene všech věcí. Pochybuji, že se mýlím, řeknu-li, že neučiníme vůbec ničeho bez jistého druhu víry. Chci-li jíti přes pokoj, souvisí to s vírou, že mě nohy ponesou. Člověk jí, poněvadž věří v prospěšnost pokrmu, obchoduje, poněvadž věří v hodnotu peněz, přijímá bankovní šek, protože věří, že jej banka vyplatí. Kolumbus objevil Ameriku, poněvadž věřil, že jest ještě jiná pevnina za mořem, otcové přestěhovali se tam, poněvadž věřili, že Bůh bude s nimi na oněch skalnatých březích. Z víry zrodily se nejvelkolepější činy, ať v dobrém, ať ve zlém, víra činí divy skrze člověka, v němž přebývá.

Víra ve svém přirozeném způsobu jest vítěznou silou, která vstupuje do všelikého druhu lidských činů.

Snad i ten, kdo se posmívá víře v Boha, jest člověk, který má, ovšem ve zlém způsobě, nejvíce víry, a vskutku, upadá obyčejně v lehkověrnost, která by byla směšnou, kdyby nebyl zneuctující. Bůh dává spásu víře, poněvadž tím, že tvoří v nás víru, dotýká se zdroje našich hnutí mysli a našich činů. Má, abychom tak řekli, ve své ruce elektrickou baterii, a skrze ni může rozeslati svaté proudy do každé části naší bytosti. Věříme-li v Krista a nalézá-li se naše srdce v ruce Boží, tu jsme vysvobozeni od hříchu, a jsme vedeni k pokání svatosti, horlivosti, modlitbě, posvěcení a ke všem ostatním vzácným věcem.

"Čím jest olej kolům, čím závaží hodinám, čím plachty lodi, tím jest víra všem svatým povinnostem a službám."

Měj víru a všechny ostatní milosti budou následovati a budou stále udržovati svůj běh.

Víra dále má moc, dělati skrze lásku. Ona vykonává vliv na náklonnosti vůči Bohu a srdce pudí za nejlepšími věcmi. Kdo v Boha věří, bude nade všechny pochybnosti milovati jej. Víra jest skutek porozumění, ale ona také vyvěrá ze srdce. "Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti." (Řím. 10,10), a proto Bůh dává spasení víře, poněvadž víra sídlí nejbližše náklonnostem a jest příbuzná lásce, a láska jest matkou a živitelkou všelikého svatého citu a skutku. Milovati Boha a milovati člověka znamená býti připodobněn obrazu Kristovu, a to jest spasení.

Nad to víra působí pokoj a radost. Kdo ji má, požívá pokoje a jest klidný, raduje se a jest veselý, a i to jest příprava na nebe.

Bůh dává víře dary nebeské mimo jiné z toho důvodu, že víra působí v nás život a ducha, které se budou věčně projevovati v onom lepším světě.

Víra nás opatřuje zbrojí pro tento život, a vychovává pro život budoucí. Uzpůsobuje člověka i žíti i umírati bez bázně, připravuje nás k činům i k utrpení a proto Bůh vyvolil víru jakožto nejvhodnější prostřednici, aby nám udílel milost a skrze to zachoval nás k slávě.

Zajisté víra činí pro nás to, čehož nikdo jiný učiniti nemůže. Dodává nám radosti i pokoje a působí, že vcházíme do odpočinutí. Proč pokouší se lidé dosáhnouti spasení prostředky jinými?

Kterýsi starý duchovní řekl: "Pošetilý služebník, jemuž bylo poručeno, aby otevřel dveře, opřel se ramenem o ně a tlačí ze vsí síly, ale dveře se nepohnuly, a on nemůže vstoupit, třebas vynaložil všecku svou sílu. Druhý přijde s klíčem, snadno odemkne dveře a vstupuje hned. Ti, kteří se chtějí spasiti vlastními skutky opírají se o bránu nebes bez výsledku, ale víra jest klíčem, který otvírá bránu pojednou." Příteli, nechceš tohoto klíče použítí? Bůh ti velí, abys tak učinil, poslechna, budeš živ. Není-li to slib evangelia: "Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude?" (Mark. 16,16).

Co můžeš namítati proti cestě spásy, kterou doporučuje milosrdenství a moudrost Boha milostivého?

ŽEL, JÁ SÁM NEMOHU UČINITI NIČEHO!

Jakmile srdce úzkostlivě přijalo učení o dostiučinění a naučilo se veliké pravdě, že spasení docházíme věrou v Pána Ježíše, často bývá těžce mučeno pocitem neschopnosti vzhledem k tomu, co jest dobrého. Mnozí vzdychají: "Já ničeho nedokážu." Nečiní to na svou omluvu, ale cítí to jako denní břímě. Chtěli by, kdyby mohli.

Každý z nich může poctivě říci: "Chtění hotové mám, ale abych vykonati mohl dobré, tohoť nenalézám. (Řím. 7,18).

Tento pocit zdá se činiti evangelium nicotným a prázdným, neboť co pomůže pokrm člověku hladovícímu, nemůže-li k němu? Jakou cenu má řeka vody živé, nemůže-li člověk z ní píti?

Známe všichni vypravování o lékaři a dítěti chudé ženy.

Starý učený praktik řekl matce, že maličkému bude hnedle lépe při vhodném ošetřování, ale především a naprosto že jest nutno, aby hoch pil pravidelně nejlepší španělské víno a aby strávil léto v některých vhodných lázních. To řekl vdově, která ztěží vydělala na suchý chléb! A tak, zdá se často sklíčenému srdci, že ta prostá zvěst evangelia: "Věř a živ budeš" není dokonce tak jednoduchou, neboť žádá na ubohém hříšníkovi, aby činil čeho učiniti nemůže. Skutečně probuzenému, ale nedosti poučenému ukazuje se, že tu něco chybí. Tamto jest spása v Kristu, ale jak ji dosáhnouti? Duše jest bez síly a neví si rady. Leží v dohledu města útočištného, ale nemůže do brány vstoupiti.

Jest pro tento nedostatek síly postaráno v plánu spasení? Jest. Dílo Páně jest dokonalé. Začíná tu, kde jsme a nežádá od nás ničeho ku svému doplnění: Když milosrdný Samaritán spatřil pocestného, jak ležel ubit a dopola mrtev, nekázal mu vstáti a přijíti k němu, vstoupiti na osla a jeti do hospody. Nikoliv ale šel sám k místu, kde onen ležel, obsloužil jej, vyzdvihl jej na hovado a přivezl do hospody.

Tak jedná s námi Pán v našem ubohém zbědovaném stavu.

Viděli jsme, že Bůh ospravedlňuje, že spravedlivého činí bezbožníka, a že ospravedlňuje jej skrze víru v drahocennou krev Ježíšovu, nyní máme pohleděti na stav, v němž se nalézají tito bezbožní, když Kristus pracuje na uskutečnění

jejich spasení. Mnozí probuzení lidé rmoutí se nejen nad svými hříchy, ale i nad svou mravní mdlobou. Nemají síly vyběhnout z bahna, do něhož upadli, ani setrvat mimo ně později. Naříkají nejen nad tím co učiniti, ale i nad tím, čeho učiniti nemohou. Sami sobě přicházejí bez síly, bez pomoci a bez duchovního života. Zní to snad velmi podivně, řekneme-li, že se cítí mrtvými, a přece jest tomu tak. Považují se sami u sebe za neschopny k čemukoli dobrému. Nemohou jíti cestou k nebesům, neboť jich kosti jsou prý potřeny. Žádný mezi silnými lidmi nepocítil stisk jejich ruky, vskutku, jsou bez síly. Na štěstí jest psáno jako doporučení veliké Boží lásky k nám.

"Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel." (Řím, 5,6).

Zde vidíme, jak se vědomé bezmocnosti přichází ku pomoci vkročením Pána Ježíše. Naše mdloba jest nesmírná. Není psáno: "Když jsme byli poměrně slábi, Kristus umřel za nás" - ani "Když jsme měli jen malou sílu" - ale mdloba naše jest tu líčena jako naprostá a neobmezená, "Když jsme ještě mdlí byli." Neměli jsme vůbec žádné síly, jež by mohla napomáhati k našemu spasení a slovo Pána našeho jest naprosto pravdivé: *"Beze mne nic nemůžete učiniti."*

Mohu jíti ještě dále než text, a připamatovati vám tu velikou lásku, kterou nás Pán miloval, "i když jsme byli ještě mrtvi ve vinách a hříších." Býti mrtev, jest mnohem více, než býti bez síly. Věc, ke které ubohý, mdlý hříšník musí upřít svou mysl a pevně se jí držeti jako základu své naděje, jest Boží ujištění, "že Kristus v čas příhodný za bezbožné zemřel." Tomu věř a všecka nemohoucnost zmizí. O králi Midasovi se bájí, že čehokoliv se dotekl, ve zlato proměňoval, o víře v pravdě však můžeme říci, že čehokoliv se dotkne, v dobré proměňuje. I naše nedostatky a mdloby stanou se požehnáním, jakmile víra začne s nimi své dílo.

Zastavme se u některých způsobů tohoto nedostatku síly.

Kdosi řekne: "Pane, zdá se mi, že nemám síly, sebrati své myšlenky a udržeti je upoutané na ony vážné body, vztahující se k mému spasení, již krátká modlitba jest pro mě příliš mnoho. Částečně plyne to snad z mé přirozené mdloby, částečně, že jsem si uškodil rozptylováním se a částečně, že se uvavuji světskými starostmi, tak že nejsem schopen oněch vznešených myšlenek, které

jsou nutny dříve, než duše může být spasena." To jest dosti všeobecná forma hříšné mdloby. Nuže, poslyš: Jsi mdlý v tomto bodě a takými jsou mnozí. Nedovedou vyvoditi řadu souvislých myšlenek, jež by vedly k spasení jejich životů. Mnozí ubozí muži a ženy jsou neučení a necvičení a ti shledávají, že hluboké myšlení jest těžká práce. Jiní zase jsou tak mělcí a lehkovážní od přírody, že zrovna tak nedovedou do konce sledovati dlouhé výklady a odůvodňování, jako nedovedou létat.

Nikdy by nemohli dospěti k známosti hlubokého tajemství i kdyby strávili ve svém úsilí celý život. Ty však proto nemusíš zoufati. To, čeho ku spasení potřebí, není nepřetržitá myšlenka, nýbrž prosté spolehnutí na Ježíše. Držte se té zkušenosti: "Kristus v čas příhodný za bezbožné umřel." Tato pravda nebude vyžadovati hlubokého pátrání nebo důkladného uvažování nebo přemáhajících důkazů. Zde stojí: "Kristus v čas příhodný umřel." Upři k tomu svou mysl a tu spočiň!

Nechť tako veliká, spanilá, slavná skutečnost zalehne do tvého ducha, až prosytí vůní všecky tvé myšlenky a přivede tě k tomu, abys ses radoval, přes nedostatek síly, vida, že Pán Ježíš stal se silou tvou a písní tvou, ano tvým spasením.

Podle slova Božího jest to zjevná skutečnost, že v čas příhodný Kristus za bezbožné umřel, když ještě byli mdlí. Tato slova slyšeli jste snad stokráte a přece jste až dosud nepostřehli jich smysl. Vane z nich občerstvující vůně, že ano? Kristus neumřel za naši spravedlnost, ale za naše hříchy. Nepřišel, aby nás spasil, protože bychom byli hodni spasení, ale protože jsme byli naprosto nehodní, zhroucení a ztracení. Nepřišel na tento svět z nějakého důvodu, které vyňal z hlubin své božské lásky. V čase příhodném zemřel za ty, které nazývá me zbožnými, ale bezbožnými, užívaje o nich přívlastku, jako o nadobro ztracených.

Máš-li jen chudičkého ducha, upni jej přece na tuto pravdu, která se hodí i pro malou schopnost a může občerstviti i nejpokleslejší srdce. Nechť tento text leží pod tvým jazykem jako lahůdka, až se rozpustí a vnikne do tvého srdce a naplní vůní tvé myšlenky, a pak nebude na tom záležiti, budou-li myšlenky tvé rozptýleny třeba jako podzimní listí. Lidé, kteří nikdy nezářili ve vědě, ani

neprojevovali nejmenší originalitu ducha, byly přes to úplně schopni přijati učení o kříži a došli skrze to spasení.

Proč by ne ty, milý čtenáři?

Jiný volá: *O pane, můj nedostatek síly v tom hlavně záleží, že se nedovedu dostatečně káti.*

Divné mínění mívají lidé o tom, co jest pokání. Mnozí se domnívají, že musí prolítí tolik a tolik slz, tolik a tolik vzdechů že musí vyjít z jejich prsou, tolik a tolik zoufalství vytrpět.

Odkud pochodí toto nerozumné pojmání? Nevěra a zoufalství jsou hříchy a proto nemohu pochopiti, jak mohly býti spolupůsobci přijatelného pokání. A přece jsou mnozí, kteří je považují za nutnou část pravé křesťanské zkušenosti. Mýlí se velice. Víím arci, co tím míní, neboť za dnů temnosti, v níž jsem i já byl, cítil jsem stejné. Přál jsem si činiti pokání, ale myslel jsem, že toho nedovedu, a mezitím přece jsem se stále kál. Jakkoliv podivně to zní, cítil jsem, že nedovedu cítiti. Chodíval jsem v ústraní a pokoušel se plakati - protože jsem nedovedl plakati - a upadl jsem v těžký zármutek, protože jsem nedovedl rmoutiti se nad hříchem. Jaký zmatek je to vše, když ve stavu nevěry začneme posuzovati svůj stav! Jest to, jakoby slepý muž hleděl svýma očima. Srdce rozplývalo se ve mě strachem, protože jsem se domníval, že mé srdce jest tvrdé jako křemen. Mé srdce pukalo při pomýšlení, že nedovedlo se dáti zkrušiti. Dnes vidím, že jsem tehdy projevoval právě to, o čem jsem se domníval, že mi schází, ale tenkrát jsem nevěděl, kde se nalézám.

Ô, kéž bych mohl pomoci druhým ke světlu, v němž se nyní raduji. Jak žádám si promluvíti slovo, jež by zkrátilo dobu jich zmatení. Žádám si promluvíti několik málo jasných slov a prositi "Utěšitele", aby je vštípil v srdce.

Pamatujme, že člověk, který opravdu činí pokání, není nikdy spokojen se svým pokáním. Nedovedeme se dokonaleji káti, než žíti. Jakkoliv jsou čiré naše slzy, bude v nich vždy něco rmutu, zbude vždy cosi želeťi i při našem nejlepším pokání. Leč, poslyšte! Káti se jest změnití mínění o hříchu, o Kristu a o všech velikých věcech Božích. V tom jest zahrnut již zármutek, ale hlavní věc jest odvrácení srdce od hříchu ke Kristu a jestliže tu jest toto obrácení, je tu jádro pravého pokání i když žádný křik a žádné zoufalství nevrhlo své stíny na mysl.

Nedovedete-li se káti, jak byste chtěli, velice vám k tomu napomůže, budete-li pevně věřit "že Kristus v čas příhodný za bezbožné umřel".

O tom přemýšlej znovu a znovu. Jak byste mohli chovati tvrdé srdce, když víte, že ze svrchované lásky "Kristus za bezbožné umřel?" Prosím důtklivě, abyste takto uvažovali: Ačkoliv jsem bezbožný, ačkoliv toto srdce ocelové nechce povoliti, ačkoli se biji marně v prsa - Kristus přece zemřel za takové, jako jsem já, neboť zemřel za bezbožné. Kéž tomu dovedu uvěřiti, a pocítím moc toho na mém kamenném srdci!

Vyluč každou jinou úvahu ze své duše, a na hodinku usedni a přemýšlej hluboce o tom zářivém projevu nezasloužené, neočekávané a bezpříkladné lásky: "Kristus umřel za bezbožné." Čti pečlivě znovu vypravování o smrti Páně, jak je nalézáme ve čtyřech evangeliích. Může-li co obměkčiti tvé vzpurné srdce, bude to pohled na utrpení Kristovo a úvaha, že to vše trpěl pro své nepřátele.

O věčná lásko, lásko převeliká,
jak hrozné muky snášíš pro hříšníka,
já kochal jsem se v slasti světa klamně.

Ty trpíš za mne.

Věru kříž jest ona hůl divotvorná, který dovede vyvésti vodu ze skály. Porozumíš-li plně významu božské oběti Ježíšovy, musíš litovati, že jsi kdy byl odporný tomu, kdo jest tak plný lásky.

Psáno jest:

"I obrátí zřetel ke mně, kteréhož jsou bodli, a kvíliti budou nad ním jako kvílením nad prvorozeným, hořce, pravím, kvíliti budou nad ním. (Zach. 12,10).

Pokání ti Krista neukáže, ale vidění Krista vede ku pokání. Nesmíš si dělati Krista ze svého pokání, ale musíš hleděti ku Kristu, aby ti pokání dal.

Duch svatý obrácením nás ku Kristu odvrací od hříchu.

Ohlédni se tedy od účinku k příčině, od svého pokání k Pánu Ježíši, který jest vyvýšen na nebesa, aby dal pokání.

Jiného jsem slyšel, an praví: *Jsem trýzněn hroznými myšlenkami. Kamkoliv se obrátím, rouhání vkrádá se mi do mysli. Často i při práci hrozná vnuknutí vtírají*

se mi a i na loži bývám vyplašen ze spánku šepoty ďábelskými. Nemohu uniknouti tomuto strašlivému pokušení.

Příteli, vím co míníš, neboť i já sám byl štván tímto vlkem. Člověk může právě tak domýšlet se, že porazí hejno much mečem, jako že přemůže své vlastní myšlenky, když jsou vrbuzeny ďáblem. Ubohá, pokoušená duše, přepadená satanovými vnuknutími, jest jako pocestný, o němž jsem četl, na jehož hlavu a uši a celé tělo vrhla se roj rozdrážděných včel. Nemohl je od sebe zapuditi, ani jim uniknouti. Bodaly jej ze všech stran a ohrožovaly jeho život. Nedivím se, že se cítíš slabým, abys zastavil tyto ošklivé a hnusné myšlenky, které satan vlévá do tvé duše. Ale přece chci ti připomenouti slova Písma: *"Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel!"*

Ježíš věděl kde jsme a kde bychom býti měli, věděl, že bychom nepřemohli "knížete mocného v povětří" (Ef. 22), věděl, že bychom byli jím nesmírně týráni, ale právě tu, když nás viděl v tomto stavu, Kristus za bezbožné umřel. Vrhni kotvu své naděje na toto. Ani ďábel nemůže ti říci, že nejsi bezbožný, věř tedy, že Kristus zemřel právě za takové, jako jsi ty. Vzpomněň, jak Martin Luter uťal ďáblu hlavu jeho vlastním mečem. "Ó", řekl ďábel Luterovi, "jsi hříšník". "Ano", pravil Luter, "ale Kristus umřel, aby hříšné spasil." Tak udeřil jej jeho vlastním mečem. Skryj se v tomto útočišti a drž se pevně toho: "V čas příhodný Kristus za bezbožné umřel." Budeš-li státi v této pravdě, tvé rouhavé myšlenky, jež odehnati nemáš síly, odejdou samy, neboť satan nahlédne, že nemá smyslu mořiti tebe dále jimi.

Myšlenky takové, nenávidíš-li je, nejsou nijak tvé, nýbrž jsou vnuknutí ďábelská, za něž je zodpověděn on, ne ty. Bojuješ-li proti nim, nejsou nic více tvé, jako nejsou tvými kletby a lži zbůjníků na ulici.

Pomocí těchto myšlenek chce tě satan dohnati k zoufalství, anebo aspoň zdržovati tě od spolehnutí na Krista. Ona nemocná žena nemohla přijíti ke Kristu pro zástup, a ty jsi v témže stavu příčinou dorážení a návalu oněch hrozných myšlenek. Leč ona vztáhla prst a dotkla se lemu roucha Páně a byla uzdravena. Učiňte podobně. Ježíš zemřel za ty, kteří jsou vinni, "všelikým hříchem a rouháním", proto jsem jist, že nezamítne ty, kteří jsou proti své vůli zajatci zlých myšlenek. Uval na něho svou péči, své myšlenky a vše, a viz, není-li

mocen spasiti tebe. On může umlčeti ony hrozné šepoty nepřítelů, anebo tě může učiniti schopným, abys je poznal v pravé podobě, a ty už nebudeš jimi mučen. On chce i může tě zachrániti svým způsobem a dáti tobě nakonec dokonalý pokoj. Toliko mu věř i ve všech jiných věcech.

Smutně zmatený jest tento způsob neschopnosti, který spočívá na domnělém nedostatku síly k věření.

Mnozí zůstávají po léta v temnotě, poněvadž nemají žádné síly, jak praví, aby se vzdali vší vlastní moci a spolehli na sílu jiného, totiž Pána Ježíše. Vskutku jest to velmi zvláštní, celá ta záležitost víry, neboť lidé nezískají mnoho svými pokusy o víru. Víra nepřichází skrze pokusy. Kdyby mě někdo vypravoval o něčem, co se dnes přihodilo, neřekl bych, že chci zkusiti, abych mu věřil. Věřím-li v pravdomluvnost muže, který mi událost vyprávěl, řka, že to viděl na vlastní oči, uvěřil bych mu hned. Kdybych ho nepokládal za pravdomluvného člověka, rozumí se, že bych mu nevěřil, tu by se nejednalo o žádné pokoušení se v té záležitosti.

Nuž, když Bůh prohlásí, že v Kristu Ježíši jest spasení, buď mu bez váhání uvěřím, anebo jej učiním lhářem. Nebudete zajisté na rozpacích rozhodnouti, která cesta v této věci jest pravou. Svědectví Boží musí býti pravé, a my jsme povinni uvěřiti v Krista bez meškání.

Možná však, že jsi se pokoušel, věřiti příliš mnoho, Nuže, nežádej věcí velikých! Spokoj se vírou, která dovede ve svých rukou udržeti tu jednu pravdu: *"Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel"*.

On položil život svůj za lidi, v době, kdy ještě v Něho nevěřili, ani nebyli způsobilí v Něho uvěřiti. On umřel za lidi ne věřící, nýbrž hříšné. Přišel, aby učinil z hříšníků věřící a svaté, ale když za ně umíral, hleděl na ně jako na naprosto mdlé. Držíš-li se pravdy, že Kristus zemřel za bezbožné a věříš-li tomu, víra tvá spasí tě a můžeš odejíti v pokoji. Svěříš-li duši svou Kristu, který za bezbožné umřel, i když nemůžeš věřiti všecko, ani hory přenášeti, ani jiných divů učiniti, jsi přece spasen. Není to veliká víra, nýbrž upřímná, která spasí: spása však neleží ve víře, ale v Kristu, v Něhož víra důvěřuje. Víra nepatrná jako zrno hořčičné přináší spásu. Ne míra víry, ale upřímnost víry jest věc, která padá

na váhu. Jistě může člověk uvěřit tomu, o čem ví, že jest pravdivé, a poněvadž víš, že Kristus jest pravdomluvným, můžeš příteli milý v Něho uvěřit.

Kříž, který jest předmětem víry, jest také mocí Ducha svatého příčinou víry. Usedněte a pozorujte umírajícího Spasitele, až víra sama vznikne ve vašem srdci. Není druhého místa mimo Golgotu, které budí důvěru. Ovzduší posvěceného tohoto pahorku přináší zdraví i chvějící se víře.

"Žel," volá jiný, "můj nedostatek síly v tom záleží, že nedovedu opustiti svůj hřích a vím, že nemohu se dostat do nebe nesa svůj hřích sebou".

Jsem rád, že toto víš, neboť jest to plná pravda. S hříchem musíš býti rozloučen, jinak nemůžeš se zasnoubiti s Kristem. Vzpomeň na otázku, která padla do duše mladého Bunyana při jeho zábavě na louce v neděli: "Chceš podržeti svůj hřích a jíti do nebe?" To jej ohromilo k zmrtnění. Toť otázka, kterou si každý člověk musí zodpověděti, nelze zůstávati v hříchu a jíti do nebe. To není možné. Bůd' opustíš hřích, anebo naději.

Odpovíš: "Ano, mám dobrou vůli. Chtění hotové mám, ale abych vykonati mohl, co bych chtěl, toho nenalézám. Hřích panuje nade mnou, a já nemám žádné síly."

Nuže, pojď, když nemáš žádné síly, neboť pravdu dí text:

"Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel".

Můžeš tomu přece uvěřit? Třebas mnohé se zdá tomu odporovati, chceš tomu uvěřit? Bůh to řek a jest to skutečnost, proto se toho drž, neboť v tom jest tvá jediná naděje. Věř tomu a důvěřuj Kristu a brzy nalezneš sílu, kterou zabiješ hřích. Budeš-li však vzdálen Krista, ten silný zbrojnoš bude tě držeti ve stálem otroctví. Já sám nikdy bych nebyl přemohl svou hříšnost. Zkoušel jsem to a podlehl jsem. Mé zlé náklonnosti byli příliš četné až u víře, že Kristus za mě umřel, uvrhl jsem svou hříšnou duši na Něj a tu jsem získal vítěznou sílu, skrze niž jsem přemohl své hříšné já. Učení o kříži může býti užito k porážení hřícha, zrovna tak, jako staří válečníci užívali svých ohromných, na obě strany ostrých mečů a smetali své nepřátele při každém mávnutí. Není nic lepšího nad víru v přítele hříšníků, ta přemáhá všecko zlo. Zemřel-li Kristus za mne, bezbožného jak jsem, beze vsí síly, pak nemohu v hříchu déle žíti, ale musím se vzchopiti v

lásce k Němu a sloužití Jemu, který mne vykoupil. Nemohu zahrávat se zlem, které zabilo mého nejlepšího přítele. Musím být svatým kvůli němu. Jak mohu žít v hříchu když On zemřel, aby mě z něho zachránil?

Viz jaká jest to skvostná pomoc pro tebe mdlého, znáti a věřiti, že v čas příhodný Kristus za takové bezbožníky zemřel, jako jsi ty. Pochopil jsi tuto myšlenku? Jest to arci velmi nesnadné pro naši zatemnělou, předpojatou a nevěřící mysl, proniknouti k jádru evangelia. Byl čas, kdy jsem myslíval, že vykonav kázání, vyložil jsem evangelium tak jasně, jako je slunce na nebi, a přece jsem se přesvědčil, že i vzdělaní posluchači nepochopili, co to jest: "Obráťte zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země", (Iz. 45,22). Obrácení lidé obyčejně říkají, že neznali evangelium až toho a toho dne, a přece je slýchali léta. Evangelium jest neznámo, ne pro nedostatek výkladu, ale pro nepřítomnost osobního zjevení. Toto hotov jest dáti Duch svatý, a dá je všem, kdož o ně prosí. Ale když jest dáno, suma pravdy zjevené celá obsažena jest ve slovích: "Kristus za bezbožné umřel".

Slyším jiného naříkati takto: "Pane, moje slabost záleží v tom, že nedovedu naučení podržeti v myslí. Slyším Slovo Boží v neděli a jsem dojat, ale během téhodne setkám se se zlou společností, a moje dobré city docela zmizí. Moji spoludělníci nevěří v nic, a mluví takové hrozné věci a já jim nedovedu odpověděti, a cítím se sražen".

Znám tyto větrem se klátící třtiny velmi dobře, a chvěju se o ně. Je-li však takový člověk zároveň opravdu upřímný, na jeho mdlobu milost Boží stačí. Duch svatý může vyvrhnouti zlého ducha strachu z člověka. Může učiniti zbabělce statečným. Uvaž, příteli kolísající, že nemusíš v tomto stavu zůstatí.

Není potřebí, abys byl sám u sebe ničemný a žebrácký. Vzchop se a pohleď na sebe, a uvaž, bylo-li kdy míněno, abys byl jako žába pod mřížkou, bojící se o svůj život ať se hne anebo tiše stojí. Měj vlastní úsudek!

To se netýká jen duchovní stránky, nýbrž i obyčejné možnosti.

Jsem ochoten učiniti mnohé pro své přátele, ale jíti do pekla pro jejich libost, toť více než se chci odvážiti. Jest snad dobré, učiniti to a ano pro dobré přátelství, ale nesmí se pro dobrou vůli s lidmi vydati v šanc přátelství Boží.

"Vím to," praví onen člověk, ale ačkoliv to vím, nemohu dodati si odvahy". Nedovedu přiznati barvu. Nedovedu pevně státi. "Nuže, také i tobě předkládám totéž slovo: *"Kristus zajisté, když jsme my mdlí byli v čas příhodný za bezbožné umřel"*. Kdyby tu byl Petr, řekl by: "Pán zemřel za mě právě, když jsem byl tak bídným, mdlým stvořením, že děvka, která udržovala oheň, dohnala mě ku lhaní a k přísaze, že neznám Pána.

Ano, Pán Ježíš umřel i za ty, kteří opustivše ho, utekli.

Uchop se pevně pravdy: "Kristus zemřel za bezbožné, když ještě mdlí byli". - Toť jest tvé východiště ze zbabělosti. Dej si toto vyrýti ve svou duši: "Kristus za mě zemřel!" a budeš brzy hotov, zemřítí za něj. Věř tomu, že Pán trpěl na tvém místě, za tebe a přinesl ze tebe plnou, pravou a dostatečnou oběť smíření.

Uvěříš-li této skutečnosti, budeš přiveden k pocitu: "Nemohu stydět se za toho, který za mne zemřel". Plné přesvědčení, že to jest pravda, posílí tě k neochvějné statečnosti. V prvých dnech křesťanství, kdy tato veliká myšlenka o nesmírné lásce Kristově zářila v celé svěžesti v církvi, lidé byli nejen hotovi umřítí, ale byli žádostiví trpětí, ano dostavovali se sami po stech před soudnou stolicí vládců, vyznávající Krista. Nepravím, že to bylo moudré, vyhledávati mučednickou smrt, ale dokazuje to mé tvrzení, že pochopení lásky Kristovy pozdvihuje srdce, mysl nad veškerý strach z toho, co by nám učiniti mohl člověk. Proč by se nemohl týž účinek objeviti i u tebe? Kéž by tě nadchlo ku statečnému rozhodnutí, abys se postavil na stranu Páně a stal se následovníkem Jeho až do smrti!

Kéž Duch svatý pomůže nám dospěti tak daleko skze víru v Pána Ježíše, a bude tak dobře!

VZRŮST VÍRY.

Jak docílíme rozhojnění víry? Pro mnohé jest to otázka velice vážná.

Praví, že chtějí věřit, ale nemohou. Mnoho nesmyslného se mluví v tomto předmětu. Budme přesně praktickými při jednání o tom. Prostého rozumu jest právě tak třeba v náboženství, jako kde jinde. "Co mám činit, abych věřil?" Kdosi, jsa tázán o nejlepším způsobu, jak vykonat jakýsi jednoduchý čin, odvětil, že nejjednodušším způsobem jest, učinit to hned. Plýtváme časem, když rozmlouváme s jinými o metodě, je-li vykonání jednoduché.

Nejkratší způsob uvěřit jest - uvěřit. Učinil-li tě Duch svatý upřímným, uvěříš hned, jakmile se ti pravda předloží.

Uvěříš jí, poněvadž jest pravdivou. Rozkaz evangelia jest jasný : "Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen." Jest to daremné unikati otázkami a hraním si slovy. Rozkaz jest jasný, budiž tedy uposlechnut.

Máš-li však jaké těžkosti, přednes je na modlitbách Bohu. Řekni svému velikému Otci, přesně, co ti činí obtíže - a pros jej, aby skrze Ducha svatého z nesnáze tě vyvedl. Nemohu-li porozumět některému odstavci v knize, jsem šťasten, mohu-li se zeptat pisatele, co tím mínil, a je-li to pravý muž, jeho výklad mne uspokojí. Mnohem více božský výklad těžkých míst Písma uspokojí srdce toho, který upřímně hledá. Bůh chce se dát poznat, jdi k Němu a viz, není-li tomu tak. Vstup hned do svého pokojíka a volej: "Ó, Duchu svatý, ráciž mě uvést v pravdu. Pouč mne o tom, čemu nerozumím."

Nadto, zdá-li se ti těžko věřit, jest možno, že Bůh - Duch svatý učiní tě způsobilým uvěřit, pak-li budeš naslouchat často a vážně tomu, co se přikazuje, abys uvěřil. Mnohému věříme, poněvadž jsme to velmi často slyšeli.

Zdaliž nevidíš to v obecném životě, že slyšíš-li něco padesátkrát za den, konečně tomu uvěříš: Někteří lidé uvěřili tímto pochodem zprávy pravdě velmi nepodobné, a proto se nedivím, že dobrý Duch často žehná způsobu častého slyšení pravdy, a používá ho, aby vyvodil víru vzhledem k tomu, čemu dlužno uvěřit. Psáno jest: "Víra ze slyšení", proto naslouchej často. Posloucháme-li evangelium s vážností a pozorností, jednoho dne shledám, že věřím tomu, co slyším, skrze požehnaný vliv Ducha svatého na mého ducha. Snaž se toliko

slyšet evangelium, a nerozptyluj svou mysl posloucháním nebo mluvením toho, co jest určeno zmást tebe.

Pak-li tato rada zdá se ti býti chatrnou, připojuji další : Povšimni si svědectví druhých. Samaritáni uvěřili z příčiny toho, co jim žena vyprávěla o Ježíšovi. Mnohé naše věření vyrůstá ze svědectví jiných. Věřím, že jest země, nazvaná Japonsko, nikdy jsem ji sice neviděl, a přece věřím, že jest takový kraj, protože tam byli jiní. Věřím, že zemru, nikdy jsem dosud nezemřel, ale mnozí jiní zemřeli, jež jsem kdysi znal, a proto jsem přesvědčen, že zemřu také, svědectví mnohých přesvědčuje mne o této skutečnosti. Naslouchej tedy těm, kteří ti vyprávějí, jak oni došli spasení, jak jim bylo odpuštěno, jak jejich povaha byla změněna.

Chceš-li hlouběji nahlédnouti do této věci, uzříš, jak někdo tobě velice podobný, byl zachráněn. Byl-li jsi zlodějem, shledáš, že některý zloděj radostně vypráví, jak hříchy jeho byly obmyty ve zřídle krve Kristovy. Byl-li jsi na neštěstí necudným, shledáš, že muži i ženy, kteří padli do této neřesti, byli očištěni a změněni. Jste-li v zoufalství, potřebujete pouze jíti mezi lid Boží, a dotazovati se poněkud, a shledáte, že někteří svatí byli kdys v stavu podobně zoufalém, jako vy a budou potěšeni, budou-li vám moci říci, jak je Bůh vysvobodil. Naslouchejte jednomu po druhém z těch, kteří zkusili Slovo Boží, zažiješ jeho pravdy, a Duch Boží přivede tě k věření.

Neslyšeli jste o Afričanu, jemuž misionář vypravoval, že voda se stává někdy tak tvrdou, že po ní člověk může jíti? Řekl, že uvěřil mnohému, co mu misionář řekl, ale tomuhle, že nikdy neuvěří.

Když přišel do Anglie, stalo se jednoho zimního dne, že viděl řeku zamrzlou, ale nechtěl se na ni odvážiti. Věděl, že jest to hluboká řeka a byl jist, odváží-li se na ni, že utone. Nemohli ho přivésti k tomu, aby šel přes zamrzlou vodu až viděl, že jeho přítel a mnozí jiní přes ní jdou. Pak byl přesvědčen a svěřil se tomu, po čem i jiní se odvážili jíti.

A tak se může státi, když uzříš jiné, oni věří v Beránka Božího a všimneš si jejich radosti a pokoje, budeš sám jemně přiveden k víře. Zkušenost jiných jest jedna z Božích cest, která nám pomáhá k víře. Necht' jest to jakkoliv, buď uvěříš v Krista anebo zemřeš, není pro tebe naděje, krom Něho.

Ještě lepší jest toto: povšimni si dobře toho, který ti přikazuje, abys věřil, to ti velice napomůže k víře. Přikazetelem nejsem já, to bys mohl snadno zavrhnouti. Není to také papež, neboť o to bys se mohl příti.

Ale jest to Bůh sám, který ti velí věřiti. Bůh ti přikazuje věřiti v Ježíše Krista a ty nesmíš odmítnouti poslušenství svému Učiniteli.

Dozorce jisté továrny často slýchal evangelium, ale trápil se strachem, že nesmí přijíti k Ježíšovi. Jeho laskavý pán poslal do továrny jednoho dne lístek: "Hned po práci přijďte ke mně do domu." Dozorce přišel ke dveřím svého pána, pán vyšel a řekl poněkud drsně: "Co chcete Jene, že mně obtěžujete v tuto chvíli? Dílo jest dokončeno, jakým právem jste zde?" "Pane," pravil, "dostal jsem od vás lístek, na němž stojí, abych k vám po denní práci přišel." "Chcete snad říci, že pouze proto, poněvadž máte ode mne lístek, smíte přijíti do mého bytu a dáti si mne vyvolati po skončení úředních hodin?" "Pane," odvětil dozorce, nerozumím vám, ale poněvadž jste pro mne poslal, myslím, že jsem měl právo přijíti."

"Vstupte Jene," řekl jeho pán "mám tu jiný vzkaz pro vás, který bych vám rád přečetl." I posadil se a četl tato slova: "Pojďtež ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám." (Mat. 11., 28.) Myslíte po takovém vzkazu od Krista, že by nebylo správné, kdybyste k Němu šel?

Muž hned porozuměl a uvěřil v Pána Ježíše k životu věčnému, poněvadž nabyl přesvědčení, že má pevnou a bezpečnou oporu pro svou víru.

A tak i ty, milá duše! máš plnou oprávněnost jíti ke Kristu, poněvadž Pán sám tě vybízí, abys mu věřila.

Nestačí-li pak toto vzbuditi v tobě víru, přemýšlej znovu a znovu a znovu o tom, co je to, čemu máš věřiti - totiž, že Pán Ježíš Kristus trpěl na místě hříšníka a za něho a že má moc spasiti každého, kdo v Něho uvěří. Hle, toť skutek nejpožehnanější, skutečnost jaká se kdy lidem předkládala k věření, jest to pravda potřebě naprosto vyhovující, utěšující, božská, která se smrtelným lidem zvěstuje. Doporučuji ti, abys mnoho o ní přemýšlel, pátraje v ní po milosti a lásce, kterou obsahuje.

Čti bedlivě ta čtyři evangelia, čti epištoly Pavlovy a pak řekni, není-li poselství v nich tak věrohodné, že mu věřiti musíš.

Nepodaří-li se to, pak přemýšlej o osobě Ježíše Krista, rozvažuj kdo On jest, co učinil, kde jest a čím jest. Jak můžeš o Něm pochybovati? Jest kruté, nedůvěřovati Ježíši vždy věrnému. Neučinil ničeho, aby zasluhoval nedůvěry. Naopak by to mělo býti snadným, spolehnouti se na Něj. Proč nevěrou znovu jej křižovati? Neznamená-li to, korunovati jej znovu trním, a znovu plivati na něj? Což není hoden důvěry?

Zda-li horší urážky naň metali žoldnéři než jest toto? Oni jej mučili, ale ty činíš jej lhářem, toť mnohem horší. Neptej se: Jak mohu uvěřiti, ale odpověz k jiné otázce. Jak můžeš nevěřiti?

Neosvědčí-li se žádná z těchto věcí, pak jest něco v tobě křivého a mé poslední slovo zní:

Pokoř se před Bohem! Předsudek anebo pýcha leží na dně takové nevěry. Kéž Duch Boží odejme tvé nepřátelství a učiní tě povolným! Jsi vzpurník, pyšný vzpurník a proto Bohu nevěříš. Vzdej se své vzpoury, slož své zbraně, poddej se moudře, podrob se svému Králi. Věřím, že žádný člověk ještě nevzpínal ruce své v zoufalství nad sebou a nevolal: "Pane, oddávám se", aby se mu záhy nestalo uvěření věcí snadnou. Ty jen proto nemůžeš uvěřiti, že se ještě stále nesnadníš s Bohem, a volíš svou vůli a svou cestu. "Kterak vy můžete věřiti" dí Kristus, "chvály jedni od druhých hledajíce?" (Jan 5.,44.). Pýcha sama rodí nevěru. Pokož se, ó člověče! Vzdej se svému Bohu a pak radostně uvěříš ve svého Spasitele. Kéž Duch svatý pracuje v skrytě, ale účinně na tvém srdci, a přivede tě v této chvíli k víře v Pána Ježíše.

ZNOVUZROZENÍ A DUCH SVATÝ

"Musíte se znovu zroditi." (Jan 3.,7.). Toto slovo Pána Ježíše zablesklo se na cestě životem mnohému, jako tasený meč cheruba u brány ráje.

Zoufali, poněvadž taková proměna přesahuje jejich síly.

Nový rod jest shůry, a proto není v moci člověka. Jsem dalek, abych popíral, anebo jen zatajoval některou pravdu proto, abych vzbudil falešné utěšení. Ochtně připouštím, že nový rod jest nadpřirozený a že nemůže býti přivozen

vlastní silou hříšníka. Byla by to ubohá pomůcka pro čtenáře, kdybych byl tak bezbožný a chtěl ho potěšiti přemlouvaje jej, aby zavrhl nebo zapomenul to, co jest nezvratnou pravdou.

Není-li však podivuhodné, že právě ta kapitola, v níž činí náš Pán toto dalekosáhlé prohlášení, obsahuje také nejurčitější prohlášení o spasení z víry? Pročti dopodrobna celou třetí kapitolu evangelia Janova a nezastav se pouze u jejich prvních vět. Jest pravda, že třetí verš zní takto:

"Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího."

Ale verš čtrnáctý a patnáctý mluví k němu takto:

"A jakož Mojžíš povýšil hada na poušti, takť musí povýšen býti Syn člověka, aby každý, kdož věří v něho ne zahynul, ale měl život věčný."

Verš osmnáctý opakuje totéž rozkošné učení nejjasnějšími slovy:

"Kdož věří v Něho, nebude odsouzen, ale kdož nevěří, jižť jest odsouzen, nebo neuvěřil ve jméno Jednorozeného Syna Božího."

Každému čtenáři jest jasno, že musí spolu souhlasiti obě tato prohlášení, neboť plynou z týchž úst a jsou nám napsána působením Ducha svatého na téže stránce. Proč bychom si vymýšleli nesnáze, kde jich býti nemůže? Jestliže jedno slovo nás ujišťuje, že ke spasení jest nutně potřebí něčeho, co jen Bůh může udělit, a jestliže druhé slovo ujišťuje nás, že Pán chce nás spasiti na základě naší víry v Ježíše, pak můžeme z toho bezpečně uzavírat, že Bůh těm, kteří věří, dá vše, co jest prohlášeno za nutné ku spasení. Bůh sám skutečně způsobí nový rod v těch, kteří věří v Ježíše, a jejich víra jest nejbezpečnější důkaz, že jsou znovu zrozeni.

My spoléháme na Pána Ježíše ve příčině toho, co sami vykonati nemůžeme. Kdyby to bylo v naší moci, proč bychom se ohlíželi po něm? Na nás jest věřiti, na Bohu jest stvořiti nás znovu. On nebude věřiti za nás a my nevykonáme dílo znovuzrození za něho. Dosti jest nám, uposlechnouti příkazu milostného a Boží jest věc, aby v nás způsobil nový rod. Ten, který dovedl jíti tak daleko, že za nás umřel na kříži, může i chce dáti nám vše, čeho potřebí k naší věčné bezpečnosti.

Ale spasitelná proměna srdce jest dílem Ducha svatého. To jest také pevnou pravdou, budiž vzdáleno od nás, abychom o ní pochybovali, nebo na ni

zapomínali. Leč dílo Ducha svatého jest skryté a tajuplné a patrné pouze ve svých výsledcích. Jest tajemství i v našem přirozeném rození, do něhož chtíti proniknouti, bylo by neblahou zvědavostí. Ještě více jest tomu tak při svatém díle Ducha Božího.

"Vítr, kam chce, věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Takť jest každý, kdo se z Ducha narodil." (Jan 3.,8.).

Tolik však opravdu víme: tajemné dílo Ducha svatého nemůže býti důvodem, abychom odmítali věřiti v Ježíše, o Němž týž Duch svědčí:

Kdyby se poručilo člověku, aby osel pole, nemohl by omluviti zanedbání tohoto rozkazu poukazem k tomu, že by bylo zbytečno síti, leč by způsobil Bůh, aby símě rostlo. Kdyby zanedbal roli zorati, nebyl by ospravedlněn poukazem k tomu, že toliko skrytá síla Boží dovede přivoditi žeň. Nikomu se nepřekáží při obyčejných životních výkonech tou skutečností, že nebude-li Hospodin stavěti domu, nedarmo usilují ti, kteříž stavějí jej. (Žalm 127,1).

Jest jisto, že žádný z těch, kteří uvěřili v Ježíše, nedokáže toho, aby Duch svatý nechtěl konati své dílo v něm. Vždyť jeho víra jest důkazem, že Duch již pracuje v jeho srdci. Bůh pracuje v prozřetelnosti, ale z toho důvodu lidé nesmí při tom zaháletí. Nemohli by se ani hnouti bez moci Boží, dávající jim život a sílu a přece krácejí cestou svou jistě, neboť na každý den uděluje jim moc Ten, v Jehož ruce jest dýchání jejich a jehož jsou všechny jejich cesty. Tak jest tomu s milostí. Činíme pokání a věříme, ač bychom nedovedli jedno ani druhé, kdyby nás Bůh k tomu neuzpůsobil. Opouštíme hřích a dověřujeme se Kristu a tu pozorujeme, že Pán sám způsobil v nás i chtění i skutečné činění, podle dobré libé vůle své (Filip 2.,13.).

Jest daremno předstírati, jakoby v této věci byla nějaká opravdová nesnáz.

Některé pravdy, jež nesnadno lze vyložiti slovy, jeví se velmi jednoduchými v zkušenosti života. Není rozporu mezi pravdou, že hříšník věří a že tato víra jest způsobena v srdci jeho Duchem svatým.

Jen pošetilost může vésti lidi k pozastavování se nad věcmi, které jsou jasné, mezi tím, co duše jejich tone v nebezpečí. Žádný člověk neodepře vstoupiti do záchranného člunu jen z toho důvodu, že nezná specifickou váhu těles, ani hladovící člověk neodloží projedení až do doby, kdy pochopí celý postup

zažívání. Nechceš-li, milý čtenáři, uvěřiti, leč až porozumíš všem tajemstvím, nebudeš vůbec nikdy spasen. A dovolíš-li, aby pochybnosti, jež jsi sobě sám vynalezl, zdržovaly tě od přijetí odpuštění skrze Pána a Spasitele, zahyneš v zatracení, jež bude plně zaslouženo. Nepáchej duchovní sebevraždu skrze zalibování sobě v rozmluvách o nadpřirozených podrobnostech.

"VYKUPITEL MŮJ ŽIV JEST."

(Job. 19,25).

Až dosud mluvil jsem ku čtenáři o Ježíši ukřižovaném, který jest velikou nadějí provinilých, ale jest pro nás moudré pamatovati na to, že náš Pán vstal z mrtvých a žije na věky.

Nikdo nežádá, abys věřil v Ježíše mrtvého, ale v Ježíše, který zemřev pro hříchy naše, vstal pro naše ospravedlnění z mrtvých (Řím, 4.,25).

Ke Kristu můžeš jíti bez váhání jako ku příteli živému, navždy přítomnému. Není pouhou vzpomínkou, ale osobností stále trvajícím, která slyší tvé prosby a vyslýchá je. On žije, aby pokračoval v díle, za které kdys položil svůj život. On "*i dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze Něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.*" (Žid. 7, 25).

Pojď a zkus tohoto živého Spasitele, pak-li jsi toho ještě neučinil.

Tento živý Ježíš byl také vzkříšen k povýšení jeho slávy a moci. On již netrpí jako "ponížený člověk před svými nepřáteli", ani nepracuje jako "syn tesařův", ale jest posazen "vysoce nade všecko knížactvo, i mocnosti i moci i panstva i nad každé jméno, kteréž se jmenuje," (Ef. 1, 21).

Otec dal mu všelikou moc na nebi i na zemi a On užívaje této plnosti darů, k dokonání přivozuje své dílo milosti.

Poslyšte, co Petr a ostatní apoštolové svědčili o Něm před nejvyšším knězem a radou starších:

"Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, pověšivše na dřevě. Toho Bůh kníže a spasitele, povýšil pravici svou, aby dáno bylo lidu israelitskému pokání a odpuštění hříchů." (Skut. 5, 30. 31).

Sláva, která obkličuje Ježíše na nebe vstoupilého, měla by vlévat naději do prsou každého věřícího. Ježíš není žádná pouhá osoba, On jest Spasitel - a to veliký. On jest korunou ozdobený a na trůn posazený Vykupitel světa. Svrchované panství nad životem a smrtí jest složeno v Něm. Otec vydal všechny lidi pod prostřednickou vládu Syna, který může obživiti, koho chce. On otvírá a žádný nezavírá. Jeho slovem duše, která jest svázána provazy hříchu a zatracení, může býti rozvázána v okamžiku. Potřebuje vztáhnouti své stříbrné žezlo, a kdokoliv se ho dotkne, oživne.

Jak dobré jest pro nás, že jako hřích žije, tělo žije, ďábel žije, jak Kristus žije! A jest také dobré, že nechť mají sebe větší moc onino, aby nás zahubili, Ježíš má ještě větší moc, aby nás zachránil. Jeho všechna vyvýšenost a moc jsou ve prospěch náš. Jest povýšen, aby byl, a jest povýšen, aby dal.

Jest povýšen, aby byl Knížetem a Spasitelem, a aby dal všechno, čeho jest potřebí k dokonání spasení těch, kteří přecházejí pod jeho vládu. Ježíš nemá ničeho, čeho by nechtěl užiti ku spáse hříšníků, a ničeho, čeho by nechtěl pronaložiti k zahrnutí ve svou milost. On spojuje vladařství se spasitelstvím, jako by nechtěl míti jedno bez druhého, a své povýšení projevuje jako určené k přinášení požehnání lidem, jakoby to byl květ a koruna jeho slávy. Může býti něco lépe připraveno vzbuditi naději hledajících hříšníků, kteří hledí ku Kristu? Ježíš snášel veliké ponížení, a proto bylo na místě, aby byl vyvýšen. Tímto ponížením on dokonal a snesl veškeru vůli Otcovu, a proto byl odměněn pozvižením v slávu. Toto povýšení užívá ku prospěchu svého lidu. Čtenáři, pozdvihni své oči k těmto horám slávy, odkudž musí tobě přijíti pomoc. Rozvažuj o veliké slávě Knížete a Spasitele. Není-li to pro lidi nanejvýš nadějně, že člověk sedí nyní na trůnu všehomíra? Není-li to slavné, že Pán všech jest Spasitelem hříšníků? Máme přítele u dvora královského, ano přítele na trůnu. On užije celého svého vlivu pro ty, kteří svěří své záležitosti jeho rukám. Pojd' přáteli, a odevzdej svou při a svůj případ oněm kdysi zbodaným rukám, které nyní jsou oslaveny pečetními prsteny královské moci a cti. Žádná pře nikdy nepropadla, která byla svěřena tomuto velikému obhájci.

POKÁNÍ MUSÍ JÍTI S ODPUŠTĚNÍM

Z textu, který jsme prve uvedli, plyne jasně že pokání jest spjato s odpuštěním hříchů. Ve skutcích 5,31, čteme, že Ježíš byl povýšen "aby dáno bylo pokání a odpuštění hříchů".

Dvojí tento dar přichází z oné svaté ruky, která kdysi byla přibita ku kříži, ale nyní vyvýšena jest k slávě. Pokání a odpuštění jsou spojeny spolu věčnou radou Boží. Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.

Pokání musí jíti s odpuštěním a přemýšlíš-li o věci trochu, shledáš, že tomu tak jest. Není možno, aby odpuštění hříchů bylo dáno hříšníkovi nekajícímu. To by znamenalo, utvrzovati jej v jeho zlých cestách a vésti jej k tomu, aby o zlu smýšlel lehce. Kdyby Bůh měl říkati: "Miluješ hřích a žiješ v něm a jdeš od zlého k horšímu, ale přes to, jí ti přece odpuštím", bylo by to prohlášení hrozného svobody ku hřešení. Základy pořádku společenského byly by vyvráceny a následovala by mravní nevázanost. Nemohu ani říci, jak nesčetné neplechby by se jistě přihodily, kdyby bylo možno oddělit pokání od odpuštění a nechati vůli hříchu, zatím co by hříšník si v něm liboval jako dříve.

Jest zajisté v přirozenosti věcí, že věříme-li ve svatost Boží ani jinak býti nemůže, než, že když zůstáváme ve svém hříchu a nechceme se káti z něho, nemůže nám býti odpuštěno, ale že musíme sklízeti důsledky své zatvrzelosti. Podle neobsáhlé dobroty Boží jest nám zaslíbeno, že opustíme-li své hříchy, vyznávající je, a věrou přijmeme-li milost, připravenou v Kristu, "věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil naše hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti". (1 Jan 1,9).

Ale, pokud Bůh žije, nemůže platiti zaslíbení milosti těm, kteří pokračují na svých cestách zlých a odpírají přiznati, že zlé činí.

Žádný spiklenec nemůže očekávati od krále odpuštění zrady, zůstane-li ve zřejmé vzpouře. Nikdo nemůže býti tak bláhovým, aby si představoval, že Soudce vši země odejme naše hříchy, jestliže my odmítneme je sami opustiti.

Kromě toho vyžaduje to plnost božské milosti. Milost, která by odpouštěla hřích, ale dopustila, aby v něm hříšník dále žil, byla by velmi chatrná a zbytečná. Byla by to milost bez rovnováhy a znetvořená, chromá na jednu nohu a mající

jednu ruku uschlou. Co myslíte, že jest větší předností očištění od viny hříchu, anebo vysvobození od moci hříchu?

Neodvažuji se měřiti na vážkách dvě milosti tak nevýslovné. Ani jedné ani druhé nebyli bychom nabyli bez drahocenné krve Ježíšovy. Leč zdá se mi, že býti osvobozen od panství hřícha, býti učiněnu svatým, Bohu podobným, musí býti uznáno za větší dar milosti, smí-li se vůbec tuto srovnávati. Míti odpuštění, toť dar nesmírný. To činíme jedním z prvních tonů svého chvalozpěvu: "Kterýž odpouští tobě všechny nepravosti". (Ž. 103., 3.).

Ale kdyby nám bylo odpuštěno a zároveň dovoleno hřích milovati, kochati se v nepravosti a váleť se v chlípnostech, jaký užitek by byl z takového odpuštění? Neukázalo-li by se, že je to jedovatá lahůdka, která by nás zcela jistě zničila?

Býti umyt a přece ležeti v blátě, býti prohlášen za čistého a přece míti bílou skrvnu malomocenství na čele, toť byl by pravý výsměch milosti. Co by bylo platno člověku, kdyby byl vynesena z hrobu a zůstal mrtev? Proč vésti jej na světlo, je-li ještě slepý? Děkujeme Bohu, že ten, který dopouští naše nepravosti, uzdravuje zároveň naše nemoci (Ž. 103., 3.).

S radostí musíme přijati stejné pokání jako odpuštění, nelze jich oddělit. Dědictví smlouvy jest věc jednotná nedělitelná a nesmí býti tříděna. Rozdělovati dílo milosti znamená roztíti živé dítě na dvě poloviny a ten, kdo by toto dopustil, neměl by na věci žádného zájmu.

Táží se tebe, který hledáš Pána, zda-li bys byl spokojen s jednou z těchto milostí? Uspokojilo by tě to, milý čtenáři, kdyby ti Bůh odpustil tvůj hřích a pak ti dovolil, abys zůstal tak světáckým a převráceným jako dříve? Jistě nikoliv! Duch obživený více se bojí hříchu, než trestných následků jeho. Křik srdce tvého nezní: "Kdo mě vysvobodí od trestu?" nýbrž: "Bídny já člověk! Kdo mě vysvobodí z toho těla smrti?" (Řím 7., 24.). "Kdo mne učiní schopným, žíti nad svá pokušení a státi se svatým, jako Bůh jest svatý?" Poněvadž pak jednota pokání a odpuštění shoduje se se svatou žádostí a poněvadž jest nutnou pro úplnost spásy a k vůli posvěcení, buď ujistěn, že zůstává.

Pokání a odpuštění jsou spojeny vespolek dle zkušeností všech věřících. Nebylo ještě nikdy člověka, který se opravdově kál z hříchů pokáním víry, aby

mu nebylo odpuštěno, a naopak, nebylo nikdy odpuštěno člověku, jenž pokání z hříchů svých nečinil.

Neváhám říci, že pod oblohou nebeskou nikdy nebyl, není a nebude příkladu, aby byl shlazen hřích, aniž by zároveň srdce nebylo vedeno ku pokání a k víře v Krista. Nenávist k hříchu a pocit odpuštění vcházejí do duše současně, a zůstávají pospolu, pokud žijeme.

Tyto dvě věci vzájemně na sebe působí. Člověk, jemuž je odpuštěno, činí proto pokání. A člověku, jenž činí pokání, bude zcela jistě odpuštěno.

Pamatuj nejprve, že odpuštění vede ku pokání.

Jakmile dojdeme jistoty, že jest nám odpuštěno, ošklivíme si nepravosti a soudím, že když víra doroste v plnou jistotu, tak abychom byli ujištěni nade vší pochybnost, že krev Kristova činí nás nad sních bělejší, pak nastane čas, kdy i pokání dosahuje svého vyvrcholení. Se vzrůstem víry roste pokání.

Nedopouštěj se tu chyby, pokání není věcí dnů nebo týdnů, dočasné zkoušení, jež by mělo býti odbyto co nejdříve.

Nikoliv, jest to dar milosti, provázející nás celým životem, jako víra sama. Kají se Boží dítky malé i mládenci a otcové.

Pokání jest nerozlučný průvodce víry. Po všechen čas, co chodíme věrou a ne u vidění, slza pokání leskne se v oku víry. To není pravé pokání, které se neprýští z víry v Ježíše, a to není pravá víra v Ježíše, která není prostoupena pokáním. Víra a pokání, jako Siamská dvojčata, jsou životně spolu spojeny. V poměru, jak věříme v odpouštějící lásku Kristovu, v témže poměru litujeme svých hříchů, a v jakém poměru litujeme hříchů a nenávidíme hřích, radujeme se z plnosti odpuštění, které Ježíš povýšený nám propůjčuje. Nikdy neoceníš odpuštění pokud nepocítíš lítosti, a nikdy se nenapiješ u největší hloubky pokání, dokud nepoznáš, že je ti odpuštěno.

Zdá se to snad věcí podivnou, ale jest tomu tak - hořkost pokání a sladkost odpuštění mísí se ve vůni každého pobožného života a vytváří štěstí neporovnatelné.

Tyto dva dary smlouvy ujišťují se navzájem. Víím-li, že činím pokání, víím, že je mi odpuštěno. Jak bych mohl věděti, že mě bylo odpuštěno, leč bych také

věděl, že jsem odvrácen od svého dřívějšího hříšného života? Býti věřícím znamená býti kajícím.

Víra a pokání jsou pouze dva paprsky téhož kola, dvě rukověti téhož pluhu. Pokání bylo dobře popsáno jako srdce, zkrúšené hříchem a odlomené od hříchů.

Jest to změna mysli druhu nejpronikavějšího a nejrozhodnějšího a bývá provázena bolestí nad minulostí a rozhodnutím k nápravě v budoucnosti.

Nyní, když je tomu tak, můžeme býti jisti, že jest nám odpuštěno, neboť Bůh nikdy nezlomil srdce pro hřích a neodtrhl od hříchů, aby hříchů neodpustil. Pokud-li se radujeme z odpuštění skrze krev Kristovu, jsme-li ospravedlněni skrze víru a máme-li pokoj s Bohem skrze Ježíše Krista Pána našeho, víme, že pokání a víra naše jsou pravé.

Nehleď na své pokání jako na důvod odpuštění, ale jako na jeho průvodce. Nečekej, že budeš schopen činiti pokání, dokud nuzříš milosti Pána našeho Ježíše a jeho ochotu, smazati tvé hříchů. Drž tyto vzácné věci na jejich pravém místě a pozoruj je ve vzájemném jejich vztahu. Jsou Jachim a Boaz spasitelné zkušenosti (1 Král. 7., 21.), míním totiž, že se podobají k dvěma velikým sloupům Šalamounovým, které stály v průčelí domu Hospodinova a tvořily majestátní vstup do místa svatého. Žádný člověk nepřijde k Bohu, leč by prošel mezi sloupy pokání a odpuštění.

Nad tvým srdcem rozklenula se duha milosti smlouvy ve vši své kráse, jakmile do krůpějí pokání zazářilo světlo plného odpuštění. Pokání z hříchů a víra v Boží odpuštění jsou osnovou a poutkem v tkanivu pravého obrácení. Po těchto znameních poznáš právě Israelitského.

Vraťme se k slovu Písma o němž uvažujeme: odpuštění i pokání vytékají z téhož pramene a jsou dány týmž Spasitelem. Pán Ježíš ve své slávě uděluje obě týmž osobám. Nikde jinde nenalezneš ani odpuštění ani pokání. Kristus má obě pohotově a jest připraven udělit je nyní, udělit je co nejochotněji všem, kteří je chtějí přijati z Jeho ruky. Nezapomeňme nikdy, že Kristus dává vše, čeho potřebí k našemu spasení. Jest nanejvýš důležitě, aby na to pamatovali všichni, kdo hledají milosrdenství. Víra jest právě tak dar Boží, jako Spasitel, na něhož se víra spoléhá.

Pokání z hříchů jest právě tak dílo milosti, jako dostiučinění, jímž hřích jest shlazen.

Spasení od počátku až do konce jest pouhá milost.

Rozuměj mi dobře! Není to Duch svatý, který činí pokání. Neučinil nikdy ničeho, proč by se měl káti. My sami musíme činiti pokání ze svých hříchů, sic jinak nebudeme z moci hříchu vyproštěni. Není to Pán Ježíš Kristus, který činí pokání. Z čeho by se měl káti On? My sami se kajeme s plným souhlasem všelikých sil své duše. Vůle, náklonnosti, vzrušení, to vše pracuje spolu opravdově na požehnaném díle pokání z hříchů. A přece v pozadí toho všeho jest náš osobní čin, jest tu skrytý, svatý vliv, který obměkčuje srdce, působí skroušenost, a provádí dokonalou změnu.

Duch Boží osvěcuje nás, abychom viděli, co hřích jest a tak jej zošklivuje v našich očích. Duch Boží obrací nás také ku svatosti, učí nás ji srdečně ceniti, milovati a si žádati a tak nám dodává vzpruhy, kterou jsme hnáni od stupně k stupni na cestě posvěcení. Duch Boží "působí v nás chtění i skutečné činění podle dobře libé vůle své." (Filip 2., 13.).

Poddejme se tomuto dobrému Duchu bez odkladu, aby nás vedl ke Kristu, který nám dá ochotně to dvojí požehnání, pokání a odpuštění podle bohatství milosti své.

"Milostí spaseni jste."

KTERAK SE POKÁNÍ DÁVÁ

Vrátíme se k našemu nádhernému textu: "Toho Bůh kníže a Spasitele povýšil pravici svou, aby bylo dáno lidu Israelskému pokání a odpuštění hříchů." (Skut. 5., 31.). Náš Pán Ježíš Kristus vstoupil vzhůru, aby milost sestoupila dolů. On užívá slávy své k tomu, aby způsobil hojnější proudění své milosti. Pán Ježíš neučinil kroku vzhůru leda s tím úmyslem, že potáhne věřící hříšníky vzhůru k sobě. Byl povýšen, aby způsobil pokání, a to uzříme, připomeneme-li si některé veliké pravdy.

Dílo, které Pán Ježíš vykonal, učinilo pokání možným, platným a přijatelným.

Starý zákon nečiní zmínky o pokání, ale prostě praví: "Duše, kteráž hřeší, ta umře." (Ez. 18., 4.). Kdyby Pán Ježíš nebyl zemřel, a nebyl vstal z mrtvých a nevstoupil k Otci, jakou cenu mělo by tvoje i mé pokání? Mohli bychom cítiti výčitky svědomí s jejich hrůzami, ale nikdy pokání s jejich nadějemi. Pokání jakožto přirozený cit, jest všeobecná povinnost, nezasluhující veliké chvály, ano bývá obyčejně tak smíšena se sobeckým strachem před trestem, že i nejshovívavější úsudek jen málo jí cení. Kdyby Ježíš nebyl zakročil a nebyl odbyl bohatství zásluhy - naše slzy pokání byly by jen jako tolikéž vody, rozlité po zemi. Ježíš zdvižen jest na nebesy, aby skrze moc jeho přímlyvy pokání našlo místa před Bohem. V tomto ohledu Kristus nám dává pokání, poněvadž je uvádí do stavu přijatelnosti, kterého by jinak nikdy nebylo mohlo zaujmout.

Když Ježíš vstoupil na nebe, Duch Boží byl vylit, aby v nás působil všechny potřebné ctnosti.

Duch svatý způsobuje pokání, obnovuje božskou mocí naši přirozenost a odnímá srdce kamenné z těla našeho. Ó, nesedejte, abyste nutili své oči roniti nemožné slzy, pokání nepřichází ze přirozenosti neochotné, ale ze svobodné a svrchované milosti.

Nevcházejte do své komůrky, abyste se byli v prsy, chtějce tím vynutiti z kamenného srdce city, kterých v něm není. Ale jděte na Golgotu a patřte, jak Ježíš umíral. Pozdvihujte oči svých k horám, odkud by vám přišla pomoc. Duch svatý přišel, aby zastínil ducha lidského a zplodil pokání v srdcích jejich, tak jako kdysi vznášel se nad chaosem a přivodil pořádek. Vzdechni k němu v modlitbě: "Požehnaný Duchu svatý přebývej ve mně! Učiň mně tichým a pokorným srdcem, abych nenáviděl hřích a upřímně ho litoval!" On uslyší tvůj křik a ohlásí se.

Vzpomeň také, když Pán náš Ježíš byl povýšen, dal nám pokání nejen sesláním Ducha svatého, ale posvěcením všelikého skutku přírody, a prozřetelnost pro veliké cíle našeho spasení, tak že kterýkoliv z nich může v nás vzbuditi pokání, ať zazpívá jako Petrův kohout anebo zachvěje vězením jako zemětřesení ve Filipis. Sedě na pravici Boží Pán náš Ježíš řídí všechny věci na zemi a způsobuje, aby napomáhaly ku spasení vykoupených jeho. Užívá hořkosti i sladkosti, zkoušek i radosti, aby vyvolal v hříšnících lepší smýšlení vůči Bohu.

Děkuj prozřetelnosti, která tě učinila chudým nebo nemocným, nebo smutným, neboť skrze to všecko Kristus vytváří život ducha tvého a obrací tě po sobě.

Milosrdenství Páně často přijíždí k bráně našeho srdce na černém oři soužení. Ježíš užívá celého postupu našich zkušeností k tomu, aby nás rozloučil od země a zasnoubil nebi. Kristus povýšen jest na trůn nebe i země, aby skrze všecko dílo prozřetelnosti mohl podrobiti tvrdá srdce vlivu pokání, jež je zdárně obměkčuje.

Kromě toho On jest při svém díle i této chvíle, skrze všecku tichou mluvu k svědomí, skrze své vdechnuté Písmo, skrze modlíci se přátele a skrze upřímná srdce. On ti může seslati slovo, které udeří do skály tvého srdce jako holí Mojžíšovou a způsobiti, aby vyrazily z něho proudy pokání. Může ti přivésti na mysl některý srdce krušící text Písma svatého, který tě přemůže rychle. On tě dovede předivně obměkčiti a způsobiti, aby se tě zmocnila posvátná nálada ducha, když si jí nejméně žádáš.

Buď jist, že ten, který vešel v slávu svou, povýšen byv ke vší okrase a velebnosti Boží, má hojně cest, aby způsobil pokání v těch, jimž dává odpuštění. Také i nyní čeká, aby udělil pokání tobě.

Pros jej a nemeškej!

Pozoruj s mnohým potěšením, že Pán Ježíš Kristus dává toto pokání lidem, kteří na to nejméně vypadají. Byl povýšen, aby dal pokání Israelovi. Israelovi! V době, kdy apoštolé takto mluvili, byl Israel národem, který byl velmi hrubě hřešil proti světlu a lásce, aby korunoval svoji vinu ukřižováním Pána, opovažuje se volati: "Krev jeho na nás a na naše dítky!" Ó, to byli vražedníci Ježíšovi, a přece Ježíš jest povýšen, aby i jim dal pokání. Jaký to div milosti! Nuže slyš! Byli jsi vychován uprostřed nejjasnějšího křesťanského života, avšak jsi jej zavrhl, přece je pro tebe ještě naděje. Zhřešil-li jsi proti svědomí, proti lásce Ježíšově, přece zbývá ještě místečko pro pokání. Třeba jsi byl zatvrzelý jako starý, nevěřící Israel, obměkčení přece může ještě přijíti, protože Ježíš byl povýšen a oblečen v neobmezenou moc. Pro ty, kteří zašli v nepravosti až na nejzazší hranice a hřešili zvláště těžce, Ježíš Kristus jest povýšen, aby jim dal pokání a odpuštění hříchů. Jak šťasten jsem, že mohu zvěstovati evangelium tak plně! Jak šťasten jsi ty, že je ti popřáno je slyšeti!

Srdce synů Israelských ztvrdlo jako křemen. Luther myslíval, že jest nemožné, obrátiti Žida ke Kristu. Jsme daleci toho, abychom se v tom s ním shodovali, a přece musíme připustiti, že potomstvo Israelovo bylo neobyčejně zatvrzelé v odmítání Spasitele po mnohá minulá století.

Dle pravdy řekl Pán: "Israel nepřijal mne." "Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho." (Jan 1., 11.). Ale k vůli Israelovi Pán Ježíš jest povýšen, aby dal pokání a odpuštění. Můj čtenář je snad pohan, a má snad srdce velmi zatvrzelé, jež vzdorovalo Pánu po mnohá léta, a přece v něm Pán Ježíš způsobiti může pokání. Jest možné, že budeš potom puzen psáti, jako Vilém Hone psal, když se poddal Boží lásce.

Stal se spisovatelem velmi jímavých knih, ale kdysi býval zatvrzelým nevěrcem.

Bůh může dáti pokání lidem, kteří nejméne budí naděje, přeměňuje lvy v jehňata a krkavce v holubice. Hledejme toho u Něho, aby tato veliká změna byl způsobena v nás! Není pochyby, že rozjímání o smrti Kristově jest nejjistější a nejrychlejší cestou, získati pokání.

Nesedej a nepokoušej se čerpati pokání z vyschlé studně porušené své přirozenosti. Protiví se to zákonům mysli, domníváš-li se, že bys mohl vnutiti svoji duši do tohoto svatého stavu.

Nes v modlitbě své srdce k Tomu, který mu rozumí, a rci: "Pane, očisti je!" "Pane, obnov je!" "Pane, vlož pokání do něho!" Čím více budeš se pokoušeti, abys uměle vyvolal kající hnutí v sobě, tím více budeš zklamán, ale budeš-li s věřícím srdcem mysliti na Ježíše za tebe mroucího - pokání vytryskne samo. Přemýšlej o tom, kterak Pán vylil krev srdce svého z lásky k tobě.

Postav před zraky mysli své trýzeň duše a krvavý pot, kříž a utrpení, učiníš-li to, ten, který nesl všechn tento žal, shlédne na tebe a tímto pohledem učiní pro tebe co učinil pro Petra, takže i ty vyjdeš a hořce zapláčeš.

Ten, který za tebe zemřel, může svým Duchem milosti způsobiti, abys umřel hříchu. A Ten, který vešel v slávu pro tebe, může duši tvou táhnouti za sebou pryč od zlého a směrem k svatosti!

Budu spokojen, zanechám-li tuto jednu myšlenku u tebe, nehledej ohně pod ledem a nedoufej, že ve svém přirozeném srdci nelezneš pokání. Hledej života u

toho, kterýž jest sám život. Hledej u Ježíše všechno, čeho potřebuješ mezi branami pekla a nebe. Nehledej jinde ani části toho co Ježíš udílí rád, ale pamatuj: *Kristus je všechno*.

STRACH PŘED KONEČNÝM PÁDEM

Temný strach štvě duše mnohých, kteří přicházejí ke Kristu: *oni se bojí, že nevytrvají až do konce*.

Slyšel jsem, co řekl člověk hledající: "Kdybych uvrhl svou duši na Ježíše, přece bych snad na konec upadl zpět v záhubu. Měl jsem dobré cítění dříve, ale ta vyprchala. Má dobrota byla jako ranní obláček a jako jitřní rosa. Přišla náhle, trvala nějakou dobu, mnoho slibovala a pak se rozplynula."

Milý čtenáři myslím, že tento strach jest často otcem skutečnosti a že mnozí, kteří se báli svěřiti se Kristu pro všechnen čas a na věky, klesli, poněvadž měli víru jen časnou, která nepronikla dosti hluboko, aby je zachránila. Vydali se na cestu, důvěřující Ježíšovi jen do jisté míry, ale u sebe hledali pokračování a setrvání na cestě vedoucí k nebi a tak jejich východiště bylo chybné a přirozený následek jest, že se za nedlouho obrátili zpět. *Důvěřujeme-li sami o sobě, že vydržíme, nevydržíme vůbec*. I když spočineme v Ježíšovi vzhledem k částce svého spasení, zklameme se, důvěřujeme-li sami v sebe jen v některé částce. Žádný řetěz není silnější než jeho nejslabší článek. Kdyby byl Kristus naší nadějí ve všem, vyjma v jedné věci, mineme se naprosto s cílem, neboť právě v tomto bodu se neosvědčíme. Nepochybuji nic o tom, že chyba vzhledem k vytrvání svatých zamezila vytrvání mnohých, kteří běželi dobře.

Co jim bránilo, že nevytrvali v běhu? Důvěřovali sobě v této věci a proto nedoběhli. Střež se, smísiti i dost málo ze sebe s maltou, s kterou staviš, sic jinak ji zbavíš tmelivé síly a kameny nebudou držeti pohromadě.

Hledíš-li ke Kristu vzhledem k svým začátkům, varuj se hleděti k sobě vzhledem k zakončení. On jest Alfa. Hleď, aby si jej učinil také Omegou. Začneš-li Duchem, nesmíš doufati, že budeš učiněn dokonalým skrze tělo. Začni, jak míníš pokračovati a jdi, jak jsi začal a nechať Pán jest tobě všechno ve všem. Kéž

Bůh, Duch svatý, dá nám jasné vědomí toho, odkud musí přijít síla, kterou bychom byli zachováni až ku dnu příchodu Pána Ježíše!

Tu jest, co Pavel kdysi řekl, píše o této věci, Korintským: "Očekávájíce zjevení Pána našeho Jezukrista, kterýž *i utvrdí vás až do konce bez ouhony ke dni Pána našeho Jezukrista. Věrnýť jest Bůh, skrze něhož povoláni jste k účastenství Syna jeho Jezukrista, Pána našeho.*" (1 Kor., 7.-9.).

Tato řeč mlčky doznává velikou potřebu, mluvíc o tom, jak je o tuto potřebu postaráno. Kdekoliv Pán učiní opatření, jsme zcela jisti, že toho bylo potřebí, neboť žádné nadbytečnosti nezaměstnávají smlouvu milosti. Zlaté štíty visely v síních Šalamounových a nikdy se jich neužívalo, ale takých není ve zbrojnici Boží. Co Bůh opatřil, jistě budeme potřebovat. Mezi touto hodinou a dokonáním všech věcí všecky zaslíbení Boží a veškerá opatření smlouvy milosti budou zužitkovány. Nutnou potřebou duše věřící jest utvrzení, pokračování, vytrvalost a zachování se až do konce. Toto jest veliká potřeba nejpokročilejších věřících, neboť Pavel psal svatým v Korintě, kde byli věřící prvního řádu jimž mohl napsati: "Děkuji Bohu svému vždycky za vás pro tu milost Boží, kteráž jest vám v Kristu Ježíši. (1 Kor. 1., 4.). Takoví lidé jsou právě ti, kteří zcela jistě pociťují, že denně potřebují nové milosti, mají-li obstáti a vydržeti, aby vyšli na konec jako vítězi. Kdybyste nebyli svatí, neměli byste milosti a necítili byste potřebu rozhojnění milosti, ale poněvadž jste lidé Boží, proto pociťujete denně žádost duchovního života. Mramorové sochy nevyžadují pokrmu, ale živý člověk lační a žízni a raduje se, že jeho chléb a voda jsou mu zajištěny, jinak by jistě na cestě umdlel. Osobní potřeby člověka činí nevyhnutelným, že bere každodenně z velikého zřídla všech zásob, neboť co by mohl činiti, kdyby neměl útočiště ve svém Bohu?

To jest pravda o nejnadanějších mezi svatými - o takových Korintských, kteří byli "hojní ve všech věcech u víře i v řeči i v známosti." (2 Kor. 8., 7.). Potřebovali, aby byli utvrzováni až do konce, sic jinak jejich dary a úspěchy byly by jim záhubou. Kdybychom mluvili jazyky lidskými i andělskými, ale kdybychom nedostávali novou a novou milost, kde bychom se octli? Kdybychom nabyli všeliké zkušenosti a stali se třeba staršími v církvi, kdybychom byli od Boha vyučeni, tak že bychom rozuměli všelikému tajemství,

přece bychom nemohli žít jediný den bez života z Boha, jenž vlévá se v nás z naší Hlavy smlouvy.

Jak bychom mohli doufat, že vydržíme sami jedinou hodinu, ať nedím celý život, leč by Pán nás dále držel? "Ten, kterýž začal ve vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista" (Filip 1., 6.), sic jinak trapně ztroskotáte.

Tato veliká potřeba povstává hlavně z příčiny naší.

V některých lidech jest bolestný strach, že nevytrvají v milosti, poněvadž znají svou vlastní nestálost. Jsou lidé od přírody kolísaví.

Někteří zase mají v povaze, že lpí na starých zvyklostech, nejsou-li docela tvrdohlaví, ale jiní jsou od přírody těkaví a proměnliví.

Jako motýlové oni poletují od květiny ku květině, až navštíví veškerý krásy v zahradě, ale na žádné z nich neusednou. Také nevytrvají dlouho na jednom místě, aby tu vykonali něco dobrého, ani ve svém zaměstnání, ani v duševním usilování nejsou stálí. Pokorní lidé se právem obávají, že deset, dvacet, třicet, čtyřicet a snad padesát let stálé náboženské bdělosti jest pro ně příliš mnoho. Vidíme lidi, jak se připojují nejprve k jedné, potom ke druhé církvi, až vystřídají všechny.

Jsou střídavě všecko, ale nic dlouho. Takoví mají dvojnásobnou potřebu modlit se, aby byli Boží mocí utvrzeni a aby byli učiněni nejen stálými, ale nepohybnými, sic jinak nebudou nalezeni vždy více rozhojnění v díle Páně.

My všichni, i když nejsme od přírody pokoušeni k vrtkavosti, musíme pociťovati svou slabost, jsme-li opravdu oživeni Bohem. Milý čtenáři, neshledáváš toho doti na každý den, co ti způsobuje klopýtání? Vy, kteří si přejete kráčet v dokonalé svatosti, jakož o vás věřím, vy, kteří jste si postavili před oči vysoký vzor toho čím má býti křesťan, - neshledáváte, že dříve, než nádobí od snídaně se uklidí se stolu, dopustili jste dosti pošetilostí, za niž se musí člověk rdít?

I kdybychom se uzavřeli do osamělé cely poustevníka, pokušení nás bude následovati, neboť pokud nemůžeme uniknouti sami před sebou, nemůžeme uniknouti podněcování se strany hříchu. Tu jest něco v našich srdcích, co by nás mělo činiti bdělými a pokornými před Bohem. Kdyby On nás neutvrzoval, byli bychom sami v sobě tak mdlí, že bychom klesli a padli, ne poraženi nepřítelem,

ale naší vlastní bezstarostností. Pane, račiž Ty býti naší silou! My jsme slabost sama.

Kromě toho, bývá tu únava, jež pochodí z příliš dlouhého života. Když počneme svůj křesťanský život, vznášíme se přímo, stoupáme jako orlice, běžíme a však neumdléváme a neustáváme. (Iz. 40., 31.).

Náš krok zdá se býti sice volnějším, ale jest užitečnější a pevnější. Modlím se k Bohu, aby síla našeho mládí zůstávala v nás, pokud je to síla Ducha a ne jen pouhý kvas tělesné pýchy. Ten, kdo již dlouho kráčí cestou k nebesům shledává, že to mělo dobrý smysl, když byly slíbeny podešve ze železa a mědi, (5 Mojž. 33., 25.), neboť cesta jest drsná.

Poutník ten shledal, že jsou na cestě hory nesnází a údolí pokoření, že je tu údolí stínu smrti a což horšího - tržiště marnosti, a to vše musí býti překročeno. Naleznou-li se hory potěšení a díky Bohu, naleznou se! jsou tu také tvrze beznaděje, jejich vnitřek poutníci často zří. Vzhledem ke všemu tomu ti, kteří vydrží až do konce na cestě svatosti, budou "za zázrak". (Zach. 3., 8.).

"Ó, světe divů - méně nemohu říci," Dnové křesťanského života jsou jako démanty milosrdenství, navléknuté na zlaté stuze Boží věčnosti. V nebesích budeme vyprávěti andělům a knížactvu a mocem o nepřebnaném bohatsví Kristovu, které bylo za nás vynaloženo a jehož jsme užívali, dokud jsme byli na zemi. Byli jsme udržováni živí na okraji propasti smrti. Náš duchovní život byl jako plamen hořící uprostřed moře, jako kámen, který zůstává viset ve vzduchu. Vesmír užasne, až uvidí, jak vstupujeme branami z perel, bezúhony v den Pána našeho Ježíše Krista. My bychom měli býti plny věčného údivu, i kdybychom byli zachováni jen hodinu, a já věřím, že jsme vděčni.

Kdyby toto bylo vše, byl by to dostatek příčin k úzkosti.

Ale jest tu mnohem více. Máme přemýšlovati o tom, na jakém to žijeme místě.

Svět pro mnohého z Božího lidu jest poušť hrozná. Někteří z nás u velikém pokoji žijí v prozřetelnosti Boží, ale jiní musí těžce oň zápasiti. My začínáme svůj den s modlitbou a slyšíme hlas posvátného zpěvu velmi často ve svých příbytcích, ale jiní dobří lidé sotva povstali do své ranní modlitby, již jsou pozdravováni řečmi rouhavými. Jdou do práce a po celý den jsou trýzněni

nečistými řečmi, jako spravedlivý Lot v Sodomě. Můžete-li za dnešních dnů jen jít po ulici, aby uši vaše nebyly bodány ohyzdnými řečmi? Svět není přítelem milostnosti.

To nejlepší, co můžeme učiniti s tímto světem jest, projít jím tak rychle, jak jen možno, neboť jsme v zemi nepřátel. V každém křoví číhá lupič. Všudy jest nám cestovati s taseným mečem v ruce, anebo alespoň s onou zbraní, která se nazývá stálostí na modlitbě na každém kroku, neboť musíme zápasiti o každou píď na své cestě. Nechybujte v této věci, sic jinak budete drsně vyburcováni ze svého zamilovaného klamu. Ó Bože, pomoz nám, a utvrzuj nás až do konce, sic jinak kam se podějeme?

Pravé náboženství jest nadzemské ve svém počátku, nadzemské ve svém trvání, nadpřirozené na svém konci.

Jest to dílo Boží od počátku až do konce.

Jest nanejvýš potřeba, aby ruka Páně ještě zůstávala vztažena. Tuto potřebu čtenář pocítí a já jsem tomu velmi rád, neboť od této chvíle bude hledati svou záchranu v Pánu, který jedině může nás zadržeti od pádu a oslaviti nás se Synem svým.

UTVRZENÍ

Vybízím vás, abyste si povšimnuli bezpečnosti, které Pavel s důvěrou očekával pro všechny svaté. Praví: "*Kterýž utvrdí vás až do konce bez ouhony ke dni Pána našeho Jezukrista.*" (1Kor. 1, 8).

To jest způsob utvrzení, nade vše žádoucí. Vidíte, kterak tento způsob předpokládá, že lidé, o něž jde, stojí dobře a slibuje, utvrditi je v pravdě. Byla by to zajisté hrozná věc, utvrzovati člověka na cestách hříchů a bludů. Představte si utvrzeného opilce, utvrzeného zloděje, nebo utvrzeného lháře. Bylo by to žalostné pro člověka býti utvrzeno v nevěře a bezbožnosti. Božímu utvrzení mohou se těšiti toliko ti, jímž milost Boží byla již projevena. Jest to dílo Ducha svatého. Ten, jenž dává víru, sílí ji také a upevňuje ji, ten, jenž rozněcuje lásku v nás, zachovává a rozdmychuje její plamen.

Co nám dal poznati na počátku, ten Duch dobrý způsobuje dalším poučováním, abychom to poznávali vždy s větší jasností a určitostí. Svaté skutky jsou utvrzovány, až se stanou zvyklostmi, a svaté zkušenosti a svaté city bývají utvrzovány, až se stanou trvalými. Zbožnost a činný život utvrzuje naši víru a naše úmysly. I naše radosti, i naše starosti, naše úspěchy a zklamání jsou posvěcovány k těmž cíli, tak jako stromu napomáhají k zakořenění mírné přšky i prudké větry.

Mysl jest poučena a ve své vzrůstající známosti shromažďuje důvody, setrvati na dobré cestě, srdce jest povýšeno a tak přivedeno k tomu, aby těsněji lnulo k utěšující pravdě.

Držení se ruky Páně stává se silnějším, krok pevnějším a celý člověk spolehlivějším a jadrnějším.

To není jen přirozený vzrůst, ale zřetelné dílo Ducha, jako obrácení.

Bůh dá jistě život věčný tomu, kdo spoléhá na Něho.

Prací na vnitřním člověku On způsobí, abychom nebyli nestálí jako voda, ale vkořeněni a na pevné základy postaveni. Jest to část jeho způsobu, kterým nás vysvobozuje a toto vštěpování v Krista Ježíše působí, abychom v Něm zůstávali.

Milý čtenáři, vyhledávej toho denně a nebudeš zklamán. Ten, jemuž důvěřuješ, učiní tě stromem štípeným při tekutých vodách, a tak zachovaným, aby ani listí nezvadlo.

Jakou silou pro církev jest utvrzený křesťan! Jest k útěše zarmouceným a jest pomocí slabým. Nechtěl bys býti také takovým? Utvrzení věřící jsou sloupové v domě Boha našeho. Nejsou zmítáni každým větrem učení, ani poráženi náhlým pokušením.

Jsou mocnou oporou jiným a slouží za kotvy v čas navštívení církve.

Ty, kterýž začínáš svatý život sotva osměluješ se doufati, že bys se jim stal podobným. Ale neboj se: dobrotivý Bůh způsobí v tobě to, co způsobil i nich.

Jednoho dne ty, kterýž dnes jsi pacholátko v Kristu, staneš se třeba starším v církvi. Doufej v tuto velikou věc, ale doufej v ni jako v dar milosti, a nikoliv jako v odměnu za práci anebo výsledek svého úsilí.

Duchem svatým naplněný apoštol Pavel mluví o těchto lidech, že mají být utvrzeni až do konce. Očekával, že milost Boží každého jednotlivého zachová až do konce jeho života, anebo až do příchodu Páně. On opravdu očekával, že celá církev Boží na všelikém místě a v každém čase bude zachována do konce věku tohoto, až přijde Kristus jakožto ženich k slavnosti svatební se svojí, k dokonalosti přivedenou nevěstou. Všichni, kteří jsou v Kristu, budou v něm utvrzeni až k onomu přeslavnému dni.

Zda-li neřekl: "*Já živ jsem i vy živi budete?*" (Jan 14, 19). A řekl také: "*A jáť život věčný dávám jim, a nezhynouť na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.*" (Jan 10, 28.). Ten, který počal ve vás dílo dobré, utvrdí vás až ke dni Kristovu. Dílo milosti v duši není obnovení povrchní. Život vštípený jako nový rod přichází z živého a neporušitelného semene, které žije a trvá na věky. Sliby Boží, učiněné věřícím, nejsou povahy pomíjející, ale zahrnují v sobě to, aby za příčinou jich naplnění, věřící držel se jich na cestě života, až by vešel v nekonečnou slávu. Mocí Boží zdržováni jsme skrze víru ku spasení. "Přidržeti se bude spravedlivý cesty své." (Job. 17., 9.). Ne jakožto výsledek naší zásluhy anebo síly, ale jakožto dar dobrovolné a nezasloužené přízně ti, kdož věří, jsou "zachováni v Kristu Ježíši." Z ovcí pastvy své Kristus neztratí žádné, žádný úd jeho těla nezhyne, žádný kámen z jeho pokladu nebude scházeti v den, kdy bude sestavovati svůj diadém. Drahý čtenáři, spása, kterou nabudeš skrze víru, není jen pro několik měsíců nebo let, neboť náš Pán Ježíš učiněn jest všechněm sebe poslušným "původem spasení věčného" a co jest věčné, nemůže trvati jen do času.

Pavel v Duchu svatém mluvě vyjádřil také očekávání, že svatí v Korintě budou utvrzeni až do konce bez ouhony. Tato bezúhonost jest skvostný díl Božího zachovávání nás. Býti zachován v svatosti, jest lepší než býti toliko chován v bezpečí. Jest to hrozná věc, vidíte-li nábožné lidi padati z jedné nepočestnosti do druhé. Takoví neuvěřili v moc našeho Pána, že může a chce je učiti bezúhony.

Život některých vyznavačů Krista jest řadou klopýtání, neleží nikdy zcela poraženi na zemi, ale také zřídka stojí zpříma na nohách svých. To není pravá věc pro věřícího, an má povolání choditi s Bohem. *Skrze víru můře dosáhnouti stálého trvání v svatosti, a má v té svatosti zůstávati.*

Pán má moc nejen nás vychvátiti z pekla, ale zdržeti nás také od poklesnutí.

Není nutné, abychom podléhali pokušení. Není-liž psáno: "Hřích nebude panovati nad vámi" (Řím 6, 14.). Pán jest mocen ostříhati kročeje svých a On to učiní, budeme-li jemu v tom důvěřovati. Nemusíme poskvřiti svého roucha, ale skrze jeho milost můžeme si je zachovati neposkvřené od světa, jsme i zavázáni o to usilovati, neboť bez svatosti žádný neužítí Pána." (Žid. 12, 14.).

Apoštol prorokoval takovýmto věřícím, že to, co by chtěl, abychom hledali, naplní se, že totiž zachováni budou "bez úhony ke dni Pána našeho Ježíše Krista."

Dej Bůh, abychom v onen poslední veliký den mohli státi prostí všelikého obvinění, aby nikdo v celém světě nesměl se odvážiti popřítí náš nárok na spasení skrze Krista. Jest nám truchliti nad hříchy a křehkostmi, ale to nejsou takové vady, které by byly důkazem, že jsme vně Krista. Budeme proti pokrytství, klamu, nenávisti a zálibě ve hříchu, neboť tyto věci byly by osudnou žalobou. Vzdor našim pokleskům Duch svatý může v nás vytvořiti charakter před lidmi neposkvřený, tak že, jako Daniel, nezavdáme příčiny k řečem utrhačným, vyjma ve věci našeho náboženského života.

Mnoho pobožných mužů a žen žijí životem tak průhledným, tak naskrz pevným, že žádné nařknutí jich by se neujalo. Pán bude moci říci o mnohém věřícím, co řekl o Jobovi, když satan stál před ním: "Spatřil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, a že jest muž sprostný a upřímný, bojící se Boha a varující se zlého? (Job 1, 8,). Toť jest, oč má čtenář můj usilovati a čeho má očekávati z rukou Božích. (Zjev. 14, 4.).

Toť jest triumf svatých: vytrvale následovati Beránka kamž by koli šel, kterýž zachová je "bez úhony před trůnem Božím." (Zj. 14, 5.).

Kéž bychom nikdy neobraceli kroky své na cesty křivé a nedávali příčiny protivníkům k rouhání. O právě věřícím jest psáno: "Ten, kdož narozen jest z Boha, ostříhá sebe samého, a ten zlostník se ho nedotýká." (1 Jan 5, 18.).

Kéž by tak mohlo býti psáno i o nás!

Příteli, který právě začínáš život z Boha, Bůh ti může dáti charakter bezúhonný. I když jsi ve svém minulém životě zašel v hřešení velmi daleko, Bůh může tě zcela osvoboditi od moci dřívějšího zvyku a učiniti tě příkladem cnosti.

On může tě učiniti nejen mravným, ale také naučiti tě, míti v ošklivosti všelikou cestu nepravosti a následovati všeho, co jest svatého.

Nepochybuj o tom. První z hříšníků nemusí zůstat ani o krok za nejčistším ze svatých. Věř tomu a podle víry tvé stane se tobě.

Jaká to bude radost nalezen býti v den soudu bez úhony! Nezpíváme nesprávně, když vpadáme v rozkošnou píseň:

Na Boží lid kdo bude žalovat?

Bůh spravedlnost jim dává,

Kristus vrací synů práva.

Svatý Duch pak nepřestává za ně lkát.

Kdo pozbaví nás lásky Kristovy?

Ni peklo, ani země,

ať si hrozí, vábí jemně,

Pán: "Co mého přijde ke mně," odpoví.

Jaké to bude rozkošné a požehnané, těšiti se neochvějně bezpečnosti, až nebe a země ustupovati budou před tváří Soudce všeho světa! Toto štěstí bude údělem každého, kdo pohlíží jedině k milosti Boží v Kristu Ježíši, a v této svaté síle podniká stálý boj proti všelikému hříchu.

PROČ SVATÍ SETRVÁVAJÍ?

Naděje, která naplňovala srdce Pavlovo o bratřích Korintských byla, jak jsme viděli, plná útěchy pro ty, kteří se chvěli o svoji budoucnost. Ale proč věřil, že ti bratři budou utvrzeni až do konce?

Chci upozorniti, že udává své důvody. Ty jsou:

Věrný jest Bůh, skrze něhož povolání jste k účastenství Syna jeho Jezukrista, Pána našeho." (1 Kor. 1., 9.).

Apoštol nepraví: "Vy jste věrni", Žel! Věrnost člověka jest věc velmi nespolehlivá, jest to pouhá marnost. Pavel nepraví také: "Máte věrné duchovní,

kteří vás vedou a spravují a proto věřím, že budete spaseni," Nikoliv! Kdybychom byli ostříháni lidmi, budeme špatně ostříháni. Ale apoštol praví:

"Věrnýť jest Bůh". Budeme-li nalezení věrni, bude to jen proto, že Bůh jest věrný. Na věrnosti našeho Boha smlouvy musí spočívatí celé břímě naší spásy. Na této vznešené vlastnosti Boží celá věc závisí.

My sami měníme se jako vítr, jsme chatrní jako pavučina, měkčí jako voda. Na našich přirozených hodnotách, ani na našich duchovních vymoženostech, nedá se stavěti: ale Bůh zůstává věrným. On jest věrný ve své lásce: "není u něho proměnění, ani pro obrácení se jinam zastínění", (Jak. 1., 17.).

Jest věrný svému předsevzetí. Nezačíná díla, aby je opustil nedokonané. Jest věrný ke svým. Jako Otec nezřekne se svých dětí, jako přítel nezapře svých přátel, jako Stvořitel nezapomene se nad dílem svých rukou. Jest věren svým slibům a nedopustí, aby jeden jediný pochybil vůči jedinému věřícímu. Jest věren své smlouvě, kterou s námi uzavřel v Kristu Ježíši a zpečetil krví oběti jeho. Jest věren svému Synu, a nedopustí, aby jeho drahocená krev byla prolita nadarmo. Jest věrný svému lidu, jemuž zaslíbil věčný život a od něhož se neodvrátí.

Tato věrnost Boží jest základní i úhledný kámen naší naděje v zachování až do konce. Svatí setrvávají ve svatosti, protože Bůh setrvává v milosti. On setrvává v žehnání, a proto věřící zůstávají v přijímání požehnání. On neustává v žehnání a proto lid neustává ostříhati jeho příkázání. Na základě tak dobrém a pevném lze spočinouti a to krásně souhlasí s heslem naší knížky: "Vše pouhá milost." Tak jest to dobrovolná přízeň a nekonečné milosrdenství, jež zaznívá v červácích spásy, a tytéž rozkošné zvony znějí souladně po celý čas milosti.

Vidíte důvody pro naši naději, že budeme utvrzeni až do konce a nalezení bezúhony, spočívají jedině v našem Bohu, ale v něm těchto důvodů jest přenesmírná hojnost.

Spočívají především v tom, co Bůh učinil.

Žehناه nám, šel tak daleko, že není možno, aby se vracel.

Pavel nám připomíná, že Bůh povolal nás k účastenství Syna svého Jezukrista, Pána našeho. (1 Kor. 1, 9.).

Povolal nás? Pak povolání to nemůže býti zvráceno neboť "darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje." (Řím 11., 29.).

Bůh nikdy se neodvrátí od skutečného povolání své milosti! Kteréž povolal, ty i ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty i oslavil. (Řím 8., 30.). Toť neproměnné pravidlo Božího postupu.

Jest všeobecné povolání, a němž platí: "Mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených," (Mat. 20., 16.), zde však jde o jiné povolání které projevuje zvláštní lásku a vyvolává potřebu vlastnictví toho, k čemuž jsme povoláni. V takovém případě jest tomu s povolaným člověkem, jako tomu bylo se semenem Abrahamovým, o němž Bůh řekl: "Kteréhož jsem vychvátil od končin země, povolal jsem tě řka tobě: Služebník můj jsi. Vyvolil jsem tě, aniž jsem zavrhl tebe." (Iz. 41, 9.).

Ve všem, cokoliv Pán učinil, vidíme mocné důvody k našemu zachování a budoucí slávě, protože Bůh povolal nás k účastenství Syna svého Jezukrista." To znamená: do společenství s Ježíšem, a přál bych si, abyste pečlivě uvažovali, jaký jest význam toho. Jste-li vskutku povoláni milostí Boží, přešli jste do tovaryšství s Pánem Ježíšem, jakožto spolumajitelé všech jeho věcí. Od té chvíle jste s ním jedno v očích Nejvyššího.

Pán Ježíš "hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo." (1 Pet. 2, 24.). učiněn jsa zlořečením za nás, a současně stal se naší spravedlností tak, že jste v něm ospravedlněni. Vy jste Kristovi a Kristus jest váš.

Jako Adam stál za své nástupce, tak Kristus stojí za všechny, kteří jsou v Ném. Jako muž a žena jedno jsou, tak Kristus jedno jest s těmi, kteří jsou s ním u víře spojeni, jedno skrze manželské spojení, jež nemůže býti nikdy zrušeno. A více než to: věřící jsou údy těla Kristova a tak jsou jedno s Ním v milování, v životě, trvání.

Bůh nas povolal v tuto jednotu, v toto obecenství, v toto tovaryšství a právě tímto skutkem podal nám důkaz a záruku, že budeme utvrzeni až do konce. Kdybychom měli býti považováni odděleně od Krista, byli bychom ubohé, hynoucí jednotky, snadno odlučitelné a odložené k zahynutí, ale jsouce jedno v Kristu, jsme učiněni účastníky jeho přirozenosti a nadáni životem nesmrtelným.

Náš los je spjat s životem Pána Ježíše a pokud On nemůže býti zničen, není možno, abychom zahynuli my.

Zabývej se mnoho tímto tovaryštvím, se Synem Božím, k němuž jsi povolán, neboť všechny tvé naděje jest v Něm. Nemůžeš nikdy býti chudým, dokud Kristus jest bohatým, jestliže jsi ve spolku s Ním. Nouze nemůže tě nikdy přepadnouti, když jsi spolumajitelem Toho, který jest Pánem nebe i země. Nikdy nepadneš, neboť třebaš byl jeden ze společníků firmy chudý jako kostelní myš a sám o sobě naprosto zbankrotělý, který nemůže zaplatiti ani půl haléře na desetikorunu z velikých svých dluhů, jest druhý společník nad všecko pomýšlení nevyčerpatelně bohatý. V tomto společenství jste povzneseni nad svízele časů, nad změny v budoucnosti, a nad konečné sřícení věcí všech. Pán povolal tě k účastnosti Syna svého Ježíše Krista a tímto činem a skutkem postavil tě na místo neomylné bezpečnosti.

Jsi-li vskutku věřícím, jsi jedno s Kristem a proto bezpečen. Nechápeš, že tak musí býti? Musíš býti utvrzen až do konce, až do dne zjevení se Páně, jsi-li vskutku zapojen v jedno s Ježíšem skrze neodvolatelný skutek Boží. Kristus a věřící hříšníci nalézají se v témže člunu, dokud Kristus neklesne, věřící nemůže utonouti. Kristus pojal své vykoupené do tak úzkého spojení s sebou, že by musel býti prve poražen, překonán a zbaven své cti, než by nejposlednějšímu z jeho dobrých mohlo býti ublíženo.

Jeho jméno jest v čele podniku a pokud toto nemůže býti znehodnoceno, jsme zabezpečeni před všelikou hrůzou úpadku.

A tak s největší důvěrou pojďme kupředu do neznámého budoucna, věčně jsouce spojeni s Kristem. Budou-li lidé světšší pokřikovati: "Který jest to, jenž vstupuje z pouště, zpolehší na milého svého?" (Pís. Šal. 3, 6.), vyznáme radostně, že se opíráme o Ježíše a že chceme se o Něho opíratí více a více.

Náš věrný Bůh jest nevysychající studnice rozkoše, naše obecenství se Synem Božím jest nám řekou oplývající radostí.

Známe-li tyto slavné věci, nemůžeme ztráceti naděje a naopak, voláme s apoštolem: "*Kdo nás odloučí od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem?*" (Řím. 8, 35, a 39).

SLOVO ZÁVĚREČNÍ

Nesledoval-li mne čtenář bedlivě krok za krokem, čta předchozí stránky, jest mi toho srdečně líto. Čtení knih jest malé ceny jestliže pravdy, které z knihy táhnou myslí, nejsou uchopeny, přivlastněny, a uskutečňovány životem. Jest to, jako by někdo viděl plný sklad jídel, ale zůstal hladovým, poněvadž sám osobně z toho ničeho nepojedl. Bylo by to všecko marné drahý čtenáři, že jsme se spolu sešli, kdybys se opravdu neuchopil Ježíše Krista, mého Spasitele. Na mé straně byla určitá touha ti posloužiti, a učinil jsem k tomu cíli, co jsem mohl. Bolí mě, že jsi mi nedal dobře tobě učiniti, neboť jsem toužil dosíci této milosti. Na tebe myslel jsem píše tato řádky a odloživ péro, s celou vážností skláněl svá kolena v modlitbě za každého, kdo je bude čísti. Jest mě pevné přesvědčení, že velikému počtu čtenářů dostane se požehnání i když ty odmítneš, býti mezi nimi. Ale proč bys měl odmítnout? Nežádáš-li si vzácného požehnání, které bych ti byl rád přinesl, aspoň buď ke mně spravedliv a připuť, že příčina tvé konečné zhouby nebude ležeti u mých dveří.

Sejdeme-li se my dva u velikého jasného trůnu, nebudeš mě moci obviniti, že jsem daremně použil pozornosti, kterou jsi mi laskavě věnoval, čta mojí knížku. Bůh ví, že jsem psal každý řádek pro tvé věčné dobro. A nyní v duchu béru tě za ruku. Pevně ji svírám. Cítíš můj bratrský stisk?

Slzy jsou v mých očích, když hledím na tebe a táži se:

Proč chceš zemřít?

Nechceš se zamysleti nad svou duší? Chceš zahynouti z pouhé lehkomyšlnosti? Ó nečiň toho, ale uvaž tyto vážné věci a konej dílo bezpečné pro věčnost! Neodmítej Ježíše, jeho lásku, jeho krev, jeho spasení!

Proč bys to činil? Můžeš-li to učiniti? *Prosím tebe důtklivě: Neodvracej se od svého Vykupitele!*

Jestliže pak naproti tomu mé prosby jsou vyslyšeny a ty, milý čtenáři, jsi byl přiveden k víře v Pána Ježíše a přijal jsi od Něho z milosti spasení, drž vždy dobré učení toto a zůstávej na této cestě života. Nechť Kristus jest ti všecko ve všem a nechť dobrovolná milost jest jediná stezka, na níž žiješ a hýbeš se. Není života, podobného životu toho, kdo jest v přízni Boží. Přijímati vše jako dar

milosti, toť zachová tvou mysl od pýchy samospravedlnosti i od zoufalství sebe-obžaloby. To naplňuje srdce teplem vděčné lásky a budí takto pocit v duši, který jest nekonečně Bohu přijatelnějším, než cokoliv jiného, jež může vzejíti z otrockého strachu. Ti, kteří doufají ve spasení z úsilí, vykonati vše možné, nevědí ničeho o oné vroucnosti, o posvěceném žáru, o vděčné radosti v Bohu, jež přichází s hojným spasením, daným podle milosti Boží. Otrocký duch sebespásy není žádným rovným soupeřem pro radostného ducha přijetí za syny a dcery.

Jest daleko více skutečné síly v nejmenším záchvěvu víry, než ve všem lopocením otroků zákona, anebo ve vyčerpávající soustavě zaslepenců, kteří by chtěli doplaziti se do nebe cestou církevních obřadů. Víra je duchovní a Bůh, který Duch jest, zalibuje ji z toho důvodu. Léto odříkávání modliteb, chození do kostelů a kaplí, ceremonie a všeliké nařízené výkony, mohou býti jen odporny před očima duchovního Boha, ale záblesk z oka pravé víry jest duchovní a proto Bohu milý. "Bůh takových hledá, kteří by se mu klaněli." Přihlíďte nejprve k vnitřnímu člověku a k duchovní stránce náboženství a to ostatní bude následovati v náležitém pořádku.

Jsi-li sám zachráněn, ohlédej se po duších druhých.

Tvé srdce nebude prospívati, dokud nebude naplněno vnitřní touhou, býti ku požehnání bližním. Život tvé duše spočívá ve víře, její zdraví záleží v lásce. Kdo si nedá práci, aby přivedl jiné k Ježíši, nebyl sám nikdy pod mocným vlivem lásky. Dělej dílo Boží - dílo lásky. Začni doma. Pak pokroč k sousedu. Osvěť vesnici neb ulici, v níž žiješ. Rozsívej Slovo Boží, kamkoliv dosáhne tvá ruka.

Jestliže ti, kteří se obrátili, stanou se rybáři jiným, kdo může říci, jaký užitek vyplyne z mé knížečky? Já počínám již chváliti Boha pro obrácení, jež On způsobí skrze toto dílko mé a skrze ty, které přivede knížka tako ke Kristu. Většina výsledku dostaví se bezpochyby, až má pravice, která píše tyto stránky, bude ochromena smrtí.

Čtenáři, sejdeme se v nebi! Neodcházej do pekla!

Z toho místa bídy není již návratu. Proč chceš jíti cestou smrti, když brána nebes je dokořán před tebou? Nezamítej hojného odpuštění, dokonalého spasení, které Kristus uděluje všem, kdož v Něho věří! Neváhej a neodkládej!

Dost dlouho jsi jen uvažoval, přikroč k činu. Vezmi slovo slibu s sebou a pojd' k Pánu. Uvěř v Ježíše dnes s plnou a okamžitou rozhodností, ano ještě dnes! Pomni, ó duše, že může platit tobě: **nyní nebo nikdy**. Snad nebude pro tebe zítřka. Necht' je to nyní, bylo by to hrozné, kdyby to nebylo nikdy.

Bud' s Bohem!

Ještě jednou tě vybízím:

pojd', sejděme se v nebi!